THE TELUGU CHRISTIAN FELLOWSHIP OF NEW JERSEY

Estd 1979

Dr.DAVID CHIGURUPATI

Elder-in-charge
5 Strawberry Hill Road
Branchburg, NJ, 08876

973-743-8142 (Phone & Fax) – 201-532-6082 (Cell)
dchigurupati@gmail.com / thetcfnj@gmail.com
www.tcfnj.com

Thy Mercy, O Lord, is in the heavens: and
Thy faithfulness reacheth unto the clouds. (Psalm 36:5)
Great is thy faithfulness (Lamentations 3:23)

Celebrating with humility and gratitude
36 years of God's faithfulness to our fellowship

To God be the Glory – Great things He has done

GREAT COMMISSION IS OUR MISSION

www.graceprinting.com

TCFNJ - CFC SOUVENIR 2015

CHRISTIAN FAMILY CONFERENCE

Organized by TCFNJ

July 3rd to 5th 2015

If My people, who are called by My name, shall humble themselves and pray, and seek My face and turn from their wicked ways, then will I hear from heaven, and will forgive their sin and will heal their land.

2 Chronicles 7:14

36 GLORIOUS YEARS

Celebrating 36th Anniversary of

TELUGU CHRISTIAN FELLOWSHIP OF NEW JERSEY

Estd. 1979

36 GLORIOUS YEARS

CHRISTIAN FAMILY CONFERENCES 2015

"A call to Revival" 2 Chronicles 7:14

Dates	City	State	Area Coordinators	Telephone
May 2	Charlotte	NC	Mr.Vijay Pilli Mr.Manoj Kothuri	704-759-6622 980-224-3151
June 19-21	Dallas	TX	Mr.Daniel Mutyala Mr.Arthur Katikala	214-868-6100 214-453-9711
June 26-27	Detroit	MI	Mr. Joshua Doredla Mr. Paul Ravuri	248-990-7206 734-968-5642
TBA	Boston	MA	Mr. Ernest Gulla Mr. Sam Beera	508-631-1414 508-966-3543
TBA	Denver	CO	Mr. Sai Krishna	303-459-4459
July 3-5	Iselin	NJ	Dr. David Chigurupati	973-743-8142
July 10-12	Los Angeles	CA	Rev. Sudershan Nunna	805-404-0597
TBA	Cary	NC	Dr. Israel Rachapudi	919-244-6438
TBA	Bear	DE	Mr. Sam Praveen Merigala	302-218-5529
July 24-26	Atlanta	GA	Rev. Dr. Younis Farhat	770-516-5751
TBA	Phoenix	AZ	Mr. Bobby Maddela	623-204-6017
July 31-August 2	Silver Springs	MD	Rev. Ernest Paul	301-890-5492 301-404-8198
August 7-9	Philadelphia	PA	Bro. Anil Paul	267-808-1820
August 15	New York	NY	United Telugu Christian Fellowship	718-997-6163 718-463-2513
August 29-30	Fairfax	VA	Mr. Syam Pilli	703-343-5310
TBA	Nashua	NH	Mr. Steven Vuppula	617-901-4698
TBA	Toronto	Canada	Bro. John Kasukurthy	416-220-5216
TBA	Harrisburg	PA	Mr. Naveen Allu	717-475-4636
September 11-13	Cincinnati	OH	Dr. Joseph Paturi	513-942-2778

TBA = to be announced

CONFERENCE DIRECTORS

Dr. David Chigurupati, Branchburg, NJ
Tel: 973-743-8142, www.tcfnj.com

Dr. Joseph Paturi, Cincinnati, OH
Tel: 513-646-2377, ww.ibcweb.org

" The memory of the just is blessed"

Proverbs 10:7a

THIS

SOUVENIR

is dedicated in loving memory of

PASTOR

Late Rev. Samuel William Schmitthenner

Feb 23, 1928 – May 17, 2015

WHO WAS PROMOTED TO GLORY
TO JOIN THE GREAT CLOUD OF WITNESSES

-TCFNJ-

SOUVENIR OF THE

CHRISTIAN FAMILY CONFERENCE

July 3rd to 5th 2015
On the occasion of 36th Anniversary

Organized By

Telugu Christian Fellowship of New Jersey

-Theme Verse-

If my people, which are called by my name,
shall humble themselves,
and pray, and seek my face,
and turn from their wicked ways,
Then will I hear from Heaven,
and will forgive their sin,
and shall heal their land.

2 Chronicles 7:14

Publishers
Dr. David V. Chigurupati MD
Dr. Joseph Paturi

FOREWORD

Dear CFC family:

Greetings in the most exalted Name of our Lord and Savior Jesus Christ.
Trust you are all doing well and actively engaged in the work of the Lord. We are too by His grace. Fulfilling the GREAT COMMISSION ought to be a team effort and it is imperative as time is running out. The world is in a great turmoil as predicted by our Lord toward the end times which means He is coming back very soon. So we ought to be like wise virgins ready to meet the Bridegroom but making sure also that we keep ourselves "occupied" till He comes as per His instruction to turn many unto our Master, but sadly majority are not and you know some of them could be our family members, relatives and dear friends. How we cherish their company in this world and should we not have burden to see that we don't miss their company in the world to come also? That is why we ought to be active, energetic, enthusiastic and sacrificial leaving our comfort zones to win souls for our Master. We talk a lot about His coming, but if we don't have the assurance of Eternal security ourselves it does not make any sense. So let us pay special attention to our standing with God before we try to witness to others.

Summer is here so also our Christian family conferences. The theme for our conference is taken from 2 Chronicles 7:14, a call for revival of Israelites. We too need revival very badly here in USA and everywhere else. That is the need of the hour.

As always here is the magazine we release in connection with the conferences. Like last year we have decided to publish stories of great men and women of God, ministry related articles and also some articles on subjects that are beneficial to our readers. In general readers are familiar with well-known missionaries, but there are many more that are not known who did significant work in the Lord's Vineyard. You have a mix of both kinds in this journal. It is our belief that people are more challenged by such articles. In this day and age when our young folks have very scant idea about the missionary endeavors and their sacrifices, this magazine will help them understand the blessings that they are enjoying today are directly or indirectly tied to those great services rendered by them to our ancestors. Our age group Christians know we are able to come to the western Christian nations and enjoy many blessings and a life-standard that is much higher than what we used to, is because of the Gospel that the missionaries brought to our shores and the educational and health care facilities they have

provided for us. Our children and grandchildren for most part do not have a clue as to the blessings they enjoy today.

So it is our duty to let them know that the Gospel the missionaries brought to our shores is the basis for their blessings. Otherwise they might take them for granted and sometimes think they are their birth right. Judges 2:10 says, there came a generation that did not know the Lord and the great things HE did for Israelites. This is happening and will happen if we forget the source of our blessings and fail to impart the same to our children. Some of us were privileged to attend schools, work in institutions that missionaries have established and even knew some of them personally and we are grateful to God and those missionaries. That is why we are engaged in spreading the Gospel and print booklets like this. We are blessed by them and we want to impart those blessings to the present generation and they in turn should do the same to the next one and this process should go on till our Lord Jesus Christ returns. Concur with us by saying “Amen” to that process for the Glory of God.

Getting this journal is a team work. So we owe a debt of gratitude to the contributors of the articles, Bro. Jonathan Srigiri (Chicago) being our right hand man in bringing this out, pastor Priyanath Rufus (Rajahmundry) for help with the Telugu section, Bro. Samuel Christopher (Hyderabad) for DTP work and Grace Printers, Chicago for printing this magazine. May God bless them all in a very special way. Be edified by going through this souvenir and pass it onto others to be edified as well. God bless you richly.

Your Servants for Christ's Sake,

Dr. David Chigurupati

Dr. Joseph Paturi

EDITORIAL

2 Chronicles 7:14

A Call to Revival

Dr. Joseph Paturi

What do you think of when you think of revival? What has to happen before revival occurs? What will happen when revival comes? If these questions were asked to Pastors, Christian Leaders, Missionaries and Church Members around the world, answers would greatly vary. Why? Because, there is a tremendous vagueness as to what revival really means. Some believe it is a series of meetings held once or twice a year in a church or a conference where a guest speaker entertains or motivates the people to evangelize more. Others believe it is a feeling of joy, excitement and enthusiasm for the Lord's work. Still others believe it is breaking attendance records and super numerical growth. None of these answers convey what revival really is.

There is one verse in the Bible, which contains the principles that hold the key to real revival based on the inspired Word of God. This verse is: **2 Chronicles 7:14 *"If my people, which are called by my name, shall humble themselves, and pray, and seek my face, and turn from their wicked ways; then will I hear from heaven, and will forgive their sin, and will heal their land*"** It is the most popular revival text in the Bible. No other verse in the Bible has been used more often to preach or teach on revival than this verse. Please note that God is addressing here His people ("If my people, which are called by my name"), who have identified themselves with Him and His work. He is speaking to His children whom we would call as saved people.

We are living in a day and culture, when the name of Jesus is profaned, importance of Bible is marginalized, role of the church is diminished, atheism strikes at Christianity, prayer in public places is made irrelevant, sanctity of marriage is threatened, moral standards have become obsolete and ethical values are spiraling downward. Dear children of God, we need revival now than at any other time in history. In 2 Chronicles 7:14, we see three Biblical principles of revival. Let us explore them now.

I. The Contrition Principle – The Heart

The first Biblical principle for revival involves the heart and it is called - The Contrition Principle. The heart of revival is heart itself. Revival only comes to those whose hearts are made ready to receive it. It only comes as hearts are given to God. It is a heart fully given to the Lord. It is a heart given to godliness. Philippians 2:5-8 shows that one should have the heart of Christ. Isaiah 57:15 says that one must possess a godly heart. It is a contrite heart given to sorrow over sin.

Editorial

2 Chronicles 7:14

A Call to Revival

Dr. Joseph Paturi

By definition, contrition means remorse, penitence, being thoroughly sorry for sin. It is a heart given to humbleness. The word humble means to possess the virtue of humility. It is a quality of being without pride. It is a heart given to gentleness and goodness - a necessary product. One cannot be humble and run rough over others at the same time - a natural product. Humility always puts others first. Selfish hearts will never experience revival.
Luke 14:11 says "For whosoever exalteth himself shall be abased; and he that humbleth himself shall be exalted." It is a heart given to greatness. If you want to be great in God's Kingdom learn to be a servant of all.

The heart of revival is not heat. The heat associated with revivals is not revival. Revival is not just a feeling or emotion. Revival is not a fad or fashion to have it once or twice a year. Revival is not folks coming in high attendance. Revival is not a campaign. When friction in our relationships exists, it is the result of pride as we see in Proverbs 13:10. All contention ceases when humility of heart occurs. The real heat of revival fire can only be produced from the contrite heart. Revival is preconditioned upon God's people getting their hearts humble before the Lord. Until this happens, no amount of planning or external motivation will produce Biblical revival.

II. The Confession Principle – The Thought
The second Biblical principle for revival involves the thought process of turning to God and it is called - The Confession Principle. When a person's heart gets humble, one begins to think about the need for revival. The person is drawn to a condition of prayer for revival. Like David in Psalms 85:6, one begins to pray "wilt thou not revive us again…?"

Revival only comes to those whose thoughts are centered upon the Lord. One's thoughts must be centered upon the Lord through prayer. Prayer is a means of communication between God and His children. It is a commitment of one's total weakness, insufficiency and dependence on God concerning all human efforts. There are different kinds of prayer: Adoration (thought and expression of praise), Confession (admitting the wrongs done), Thanksgiving (being grateful to God); Supplication (praying for others with importunity). All of these require right thinking. By the very nature, prayer requires one's thoughts to be centered upon the Lord.

Prayer is necessary in order to have revival. It is necessary because of what it does to the one who prays. It requires certain things of our life in proper order to be heard by God. It requires righteous living (James 5:16), abiding in Christ (John 15:7), faith in God to act in accordance with His will (Mark 11:24), a contrite spirit (Psalms 34:17-19), obedience (1 John 3: 22) and love (1 John 3:23). It specifically requires certain relationships to be right before God will hear us.

Editorial

2 Chronicles 7:14

A Call to Revival

Dr. Joseph Paturi

There should be a right relationship in the home (1 John 3:17) and in church (Matthew 5:23, 24: 6:14, 15; Mark 11:22-26). Any wrong attitude toward God such as covetousness (Malachi 3:7-9), indifference to God's Word (Proverbs 28:9) and sins not confessed or not repented

before God (Psalms 66:18) should be dealt with. It is the means by which spiritual cleansing occurs in the life of believers (1 John 1:9).

Prayer is necessary because of what it can do for the righteous. It is power to bind and loose (Matthew 18:18-19), it is the power to get what is needed (Matthew 7:7), it is the power to find what can be gotten by no other means (Psalms 121:2), it is the power to change the course of nature (1 John 5:14-15), it is the power to control ourselves and not be anxious (Philippians 4:6-7), it is the power to control our sinning (Matthew 6:13; 26:41) and it is the power to control our surroundings (1Timothy 2:1-2; Psalms 34:10). In summary, it is the power to do anything God wants to accomplish in and through us.

One's thought must continually seek the Lord's face for revival to continue. The word "seek" is something more than prayer. In Hebrew, the word "seek" is transliterated *"baqash"* and it means to seek after an object by an act of devotion and worship. Thus 2 Chronicles 7:14 not only requires us to have our thoughts centered upon the Lord in prayer, but to continually seek His face and His direction.

III. The Conversion Principle – The Act

The third Biblical principle for revival has to do with what one does and it is called - The Conversion Principle. It is the action for revival. Revival only comes to those whose actions are in accordance with God's plan. It is necessary to turn from sin for revival. The text clearly requires it as a condition before God will act upon our circumstances. Until true conversion, change and turning from our wicked ways happen, there will be no revival. God will not work good things in our lives until we are willing to work out the bad things from our lives.

According to this principle, revival comes only to those whose actions are in accordance with God's plan. It is God's plan for His people to leave wickedness and do what is righteous before God and man. Otherwise, revival will not come. According to practices there are some obvious wicked ways that need to be turned from. There are some subtle, but deadly ways that need to be turned from. There may even be some personal and private unrighteous ways that need to be turned from. If the actions of our lives are not speaking louder than our prayers, we will never experience real revival.

Editorial

2 Chronicles 7:14

A Call to Revival

Dr. Joseph Paturi

Firstly, when the contrition principle is applied, the heart is made ready to receive God's revival. Secondly, when confession principle is applied, one's thoughts are centered upon the Lord. Finally, the conversion principle must follow. The heart is made ready to convert from wickedness to God's righteousness. Wickedness of action is incompatible with a contrite heart. Proverbs 23:7 says "For as he thinketh in his heart, so is he". There are passages in the Bible that establish it (Psalms 44:18; Psalms 51:13; Proverbs 1:22, 23; Isaiah 59:20; Jeremiah 18:8; Acts 3:19).

The word "turn" is something more than just turn. In Hebrew, the word "turn" is a transliterated *"shub"* and it means "turn back". People cannot turn back to something which they have not experienced. Remember, this passage is addressed to the people of God – those who have known the holiness of God and His requirements for a holy life of His people. The command is to leave sin and turn back to God.

Therefore as children of God, may we apply all these Biblical principles and meet all the requirements in order to experience real revival in our personal life, in our families, in our churches, in our communities, in our country and in our world.

God bless you and yours!

WTCS – JERUSALEM 2015

October 20 – 30

ELEVEN DAYS OF MOST COVETED FELLOWSHIP OF TELUGU CHRISTIANS ACROSS THE GLOBE
TWO DAYS OF HISTORICAL CONFERENCE OF THE TELUGU CHRISTIANS WORLDWIDE
AN UNDREAMT OPPORTUNITY TO TELUGU CHRISTIANS

SEVEN DAYS OF TOUR THROUGH EGYPT, ISRAEL & JORDAN

TWO DAYS OF JOURNEY TO & FRO HOLY LAND
THE JOY OF TREKKING THE GROUND THAT THE FEET OF OUR LORD BLESSED

PLACES OF VISIT

EGYPT: Saladin Citadel, Heropolis, City of the Dead, Roman Aqueduct, City Tour. Nail Cruise Dinner, PYRAMID of KHUFU (The Biggest Pyramid of 2.3 million blocks which is the only one ancient seven wonders of the world remains today), **KHEPHREN, MYCERINUS PYRAMIDS of GIZA** (Panoramic view) and the **SPHINX** (Human's face and Lion's Body of KHEPHREN, the Second Pyramid builder), **MUMMIFICATION CHAMBERS AND EGYPTIAN TEMPLE, PAPYRUS INSTITUTE, PERFUME FACTORY** outlet to smell the best ancient Egyptian Perfumes, **OLD CAIRO CHURCHES, EL-MOALLAQA (The Hanging Church), IBN SERGA CHURCH (**where the Holy Family INFANT JESUS, MARY & JOSEPH escaped from Herod and stayed for few years- Matthew 2:13-15), **BEN EZRA SYNAGOGUE** (where Moses was picked up by Pharaoh's daughter and the palace of Moses where he was brought up – Exodus 2:1-10),**JOURNEY OF EXODUS** Passing through the **WILDERNESS OF SHUR** (Exodus 15:22) **VIA MARA**, **Travel under the RED SEA** (Exodus 14:1-31), **SUEZ TUNNEL**, **ELIM** (12 Springs and 70 Palm trees - Exodus 15:27), **WILDERNESS OF SIN** Pass through the wilderness of Sinai, **St. CATHERINE MONASTERY**, **MOSES WELL** (where MOSES met JETHRO'S DAUGHTERS – Exodus 2:15), **BURNING BUSH** (where Lord spoke to MOSES - Exodus 3:1-8), **ST. CATHERINE'S CRYPT** where the Egyptian Martyr's body wrapped and kept. (St. Catherine Monastery holds world's second largest and oldest scriptures library and Christian art next to the Vatican), **the route of Exodus where CHILDREN OF ISRAEL TRAVELLED FOR 40 YEARS** & **PRAY in the RED SEA, ELIAT BORDER,** (where Children of Israel crossed into Moab – Deuteronomy 2:8-9 and Where Queen Sheeba met King Solomon)**.**

ISRAEL: BETHELEM via DEAD SEA, LOT'S WIFE SALT PILLAR (Genesis 19:26) & view, **SODOM & GOMORRAH** (Genesis 19:1-29), **OLD CITY, TEMPLE MOUNT**, DUNG GATE and visit **DOME OF THE ROCK, EL-AKSA MOSQUE** (Original places of MT. MORIAH where ABRAHAM brought ISAAC to offer – Genesis 22:1-19 and where the Solomon built the Temple), **ST. STEPHEN'S GATE or the EAST GATE**, **Visit ST. ANNE'S CHURCH** (Birth Place of Mother Mary), **BETHESDA'S POOL** (where JESUS raised 38 years paralytic man – John 5:1-15), **VIA DOLOROSA** (the final journey of our Lord JESUS CHRIST with His Cross from GABATHA TO GOLGOTHA and total of 14 stations), **ECCO-HOMO CONVENT** (Where our Lord took up the cross on His shoulder), **CHURCH OF THE HOLY SEPULCHER** (the original places of CRUCIFIXION AND RESURRECTION TOMB OF OUR LORD JESUS CHRIST), the **WAILING WALL** (Western Wall where the Second temple's wall which is most Holy toe the Jews), the Old City JAFFA GATE, **Garden Tomb (The Duplicate place of Jesus Tomb where found by General Charles Garden in AD1898)**, **MT. ZION**, **UPPER ROOM** (Last Supper and the Holy Spirit pouring on the day of Pentecost – Matthew 26:17-19 & Acts 2:1-47) – The **TOMB OF KING DAVID** (Acts 2:29) , the **DORMITION ABBEY** of the **VIRGIN MARY'S** Place of death, **THE CHURCH OF THE PETER IN GALICANTU** (where we see the house of the High Priest, Caiaphas and Peter denied three times our Lord JESUS CHRIST – Luke 22:54-62), **HOLY STAIRS** through which JESUS was taken to Caiaphas and then back to Pontius Pilate for trial and also our Lord used this route to go GETHSEMANE – John 18:1 **AKELDHAMA – field of blood** – Matthew 27:3-10**, BETHLEHEM,** view the **TOMB OF RACHEL, THE CHURCH OF THE NATIVITY** (the Birth Place of JESUS – Luke 2:1-7), **INNOCENT CHILDREN TOMBS** –Matthew 2:16-18, **ST. JEROME'S TOMB** (Where JEROME stayed 37 years to translate HOLY BIBLE to Latin), **ST. CATHERINE CHURCH, MILK GROTTO** - Matthew 2:1-11, and the **SHEPHERD'S FIELD** – Luke 2:8-18.

Oct 24th Saturday and Oct 25th Sunday GTCM CONFERENCE in JERUSALEM from 9.00 a.m. to 5.00 p.m.

MT. OF OLIVES, **CHURCH OF ASCENSION** (Acts 1:9-11), the **CHURCH OF THE PATER NOSTER** (where we can see the cave where our Lord taught His Disciples, "The Lord's Prayer" - Matthew 6:5-15 and it is written in 147 languages, View the **PANORAMIC VIEW OF JERUSALEM**, Walk through the **PALM SUNDAY ROUTE** – Matthew 21:1-9, **DOMINUS FLEVIT CHURCH** from where our Lord JESUS cried by looking at the city of Jerusalem – Luke 19:41, View **MARY MAGDALENE CHURCH OF RUSSIAN ORTHODOX**, **JEWISH CEMETERY, TOMBS OF HAGGAI & MALACHI, HOLY GARDEN OF GETHSEMANE** (where JESUS used to come for the Prayer and got arrested and can see the world's oldest Olive Trees which are 3000 to 2000 years old), **CHURCH OF ALL NATIONS** (The Rock of Agony where JESUS blood came like drops of sweat), **BETRAYAL GROTTO OF JUDAS** (where JUDAS kissed JESUS and handed over to Soldiers – Matthew 26:47-56), **ST. MARY'S TOMB, ST. STEPHEN'S CHURCH** (where he was stoned to death – Acts 7:54:60), **VALLEY OF JOSEPHATH**, **BROOK OF KEDRON –** John 18**:**1, the **TOMBS OF ABSALOM, ZECHARIAH & JAMES, QUMRAN CAVES** (where the Johnthe Baptist lived and famous **DEAD SEA SCROLLS** found in the Caves in 1947), **DEAD SEA** to enjoy a float in the **SALTY WATER (**the lowest spot on the earth 422 Mtrs below the Sea Level), **Original Baptism site** of Jesus **Qasar Yahud and proceed to JERICHO** to see wall of Jericho, (where Joshua Conquered – Joshua 6: 1-20), **ELISHA'S SPRING** (2 Kings 2: 19-22), **SYCAMORE TREE** where **ZECHAIAH** saw JESUS & also **ZECHAIAH'S HOUSE & TOMB** (Luke 19: 1-10), **FOOT OF THE MT.** OF TEMPTATION (JESUS 40 days Fasting and tempted by satan – Mathew 4: 1-1), The **Tomb of Lazarus (John 11:1-44), House of Maria, Martha, Olive Press & Simon the Leperꞌs House (Mathew 26 : 6-13), through TEL AVIV** and **JAFFA** (World's oldest Port from where Jonah fled to Tarshish – Jonah 1:1-3), **ST. PETER'S CHURCH** at Jaffa (Acts 10:9-16), **SIMON THE TANAR'S HOUSE** – Acts 10:9-16) **CAESAREA AQUADUCET, MT. CARMEL, ELIJAH'S CAVE in STELLA MARYS. Pass through the JEZREEL VALLEY and ARMAGEDDON where the final battle will take place between Christ and Anti Christ and all the armies of the world will perish. (Revelation 16: 12-16 & 19: 11-21), CHURCH OF ANNUNCIATION** where Gabriel Angel appeared to Mother Mary, the **HOUSE OF ST. JOSEPH** (where the Holy Family lived, the place where Mother Mary & Joseph Married, the Place of Joseph's Angelic Vision - Matthew 1:19-24 and Place of Joseph's Death) **THE SYNAGOGUE CHURCH** (where JESUS preached and dragged out - Luke 4:16-29), and **MARY'S WELL, MT. OF LEAP**- Luke 4:29, **MT. OF BEATITUDES** where JESUS preached Matthew 5,6,7 chapters, the **CHURCH OF THE MULTIPLICATION** (where he gave five loaves of bread and two fish for 5000 men – John 6: 1-14), and the **CHURCH OF ST. PETER'S PRIMACY** on the lake of GALILEE (John 21 chapter). Visit **CAPERNAUM SYNAGOGUE** - John 6 chapter, **THE CITY OF JESUS**, Visit **TO ST. PETER'S MOTHER IN LAW'S HOUSE**, **PETER'S FISH LUNCH**, View KURSI – Luke 8:26-33, Enjoy a boat ride on the **SEA OF GALILEE,** View on the way **HORNS OF HITTIN** where Crusaders fought battle with Muslims **MT. TABORE** (where the transfiguration of JESUS CHRIST took place – Mathew 17: 1-13) Pass through the Village of **DEBORAH** (where Deborah lived and Judged the Israel judges 4 & 5 Chapters), **CANA of GALILEE** to visit the **WEDDING CHURCH** where the First Miracle was performed by **JESUS CHRIST** (John 2-1-11).

JORDAN: SHEIKH HUSSEIN BRIDGE and cross over to JORDAN pass through **MOUNTAINS OF GILBOA** where Saul and his children are killed by Philistines - 1 Samuel 31:1-13), Passing through **JABBOK RIVER** (where JACOB wrestled with angels – Genesis 32:22-32), **MT. NEBO** (where the Lord took Moses, showed him the Promised Land at a distance – Deuteronomy 34:1-12**).** Pass through the **ROYAL HIGHWAY** where the Children of Israel traveled when they came out of the Egypt before entering into the Promised Land. Visit the Church at **MADABA** (World's Oldest Maps and the site of Israeli camp before entering into the Promised Land) and Visit the **DEAD SEA PRODUCTS FACTORY OUTLET, CITY TOUR OF AMMAN**, **INDIAN BRIDGE**, **ABDOUN** (the posh locality of Amman where the US Embassy is situated).

TO THE OVERSESA PARTICIPANTS THE PACKAGE COSTS 1030 USD. YOU MAY MAKE ARRANGEMENTS OF YOUR TRAVEL TO CAIRO AND BACK FROM AMMAN

FOR FURTHER QUERIES PLEASE CONTACT:

- **Rev. PRIYANATH RUFUS, Ph. 09494908413, email:rufus1410@gmail.com**
- **Rev. Dr. JOSEPH PATURI, USA. joseph.paturi@gmail.com** Tel: 513-646-2377
- **Dr. DAVID CHIGURUPATI, USA. dchigurupati@gmail.com** Tel: 973-743-8142

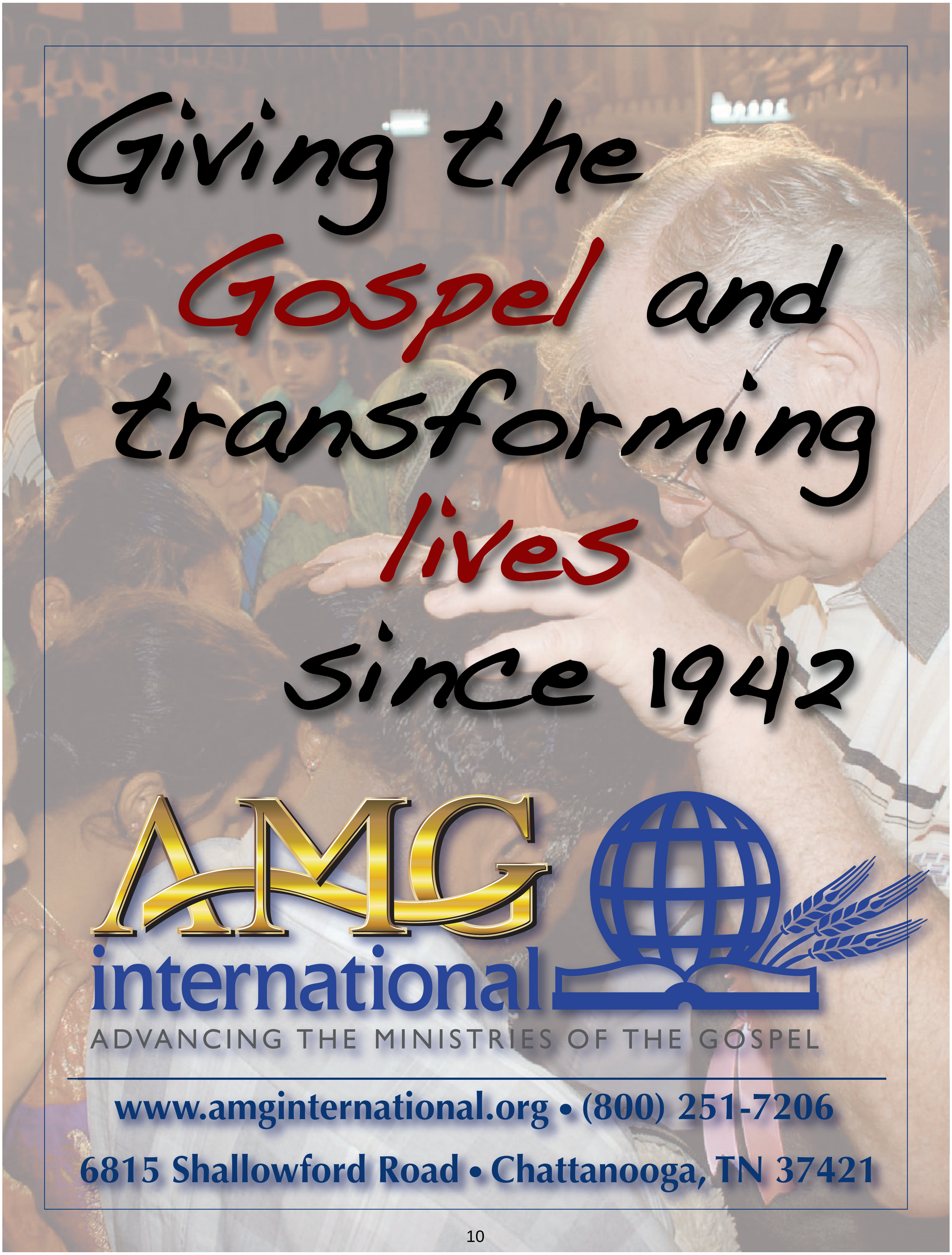
Giving the Gospel and transforming lives since 1942
AMG international
ADVANCING THE MINISTRIES OF THE GOSPEL
www.amginternational.org • (800) 251-7206
6815 Shallowford Road • Chattanooga, TN 37421

PEFCOC
TO REACH THE UNREACHED
HERE AM I ; SEND ME
Is 6:8

Founder/President
Rev. PRIYANATH RUFUS
Ph. +919494908413
email: rufus1410@gmail.com

MINISTRY AREAS:

1.MISSIONS MINISTRY: HIMACHAL PRADESH, HARYANA, & UTTARAKHAND
2.CHURCH PLANTING MINISTRY: KONA SEEMA IN A. P.
3.DISCIPLE MAKING MINISTRY: PEFCOC THEOLOGICAL COLLEGE, RAJAHMUNDRY
4.CHURCH MINISTRY: PEFCOC CHURCH, RAJAHMUNDRY

OTHER MINISTRIES:

A. CHARITY TO THE POOR AND PAVEMENT DWELLERS
B. YOUTH CAMPS AND RETREATS
C. CLSS (CHRISTIAN LIFE STYLE SEMINARS)

PRAY FOR THE SAFETY OF THE MISSIONARIES ON THE MISSION FIELD
PRAY FOR THE DISCIPLE MAKING MINISTRY WHERE DISCIPLES ARE MADE TO REACH THE UNREACHED

"WHOM SHALL I SEND? AND WHO WILL GO FOR US?

HERE AM I, SEND ME"

A PASSION FOR MISSIONS

PRAYER & EVANGELICAL FELLOWSHIP OF THE CRUSADERS OF CROSS,
DOWLAISWARAM, 4- 204/3, ANDHRA BANK RAJAHMUNDRY A.P.

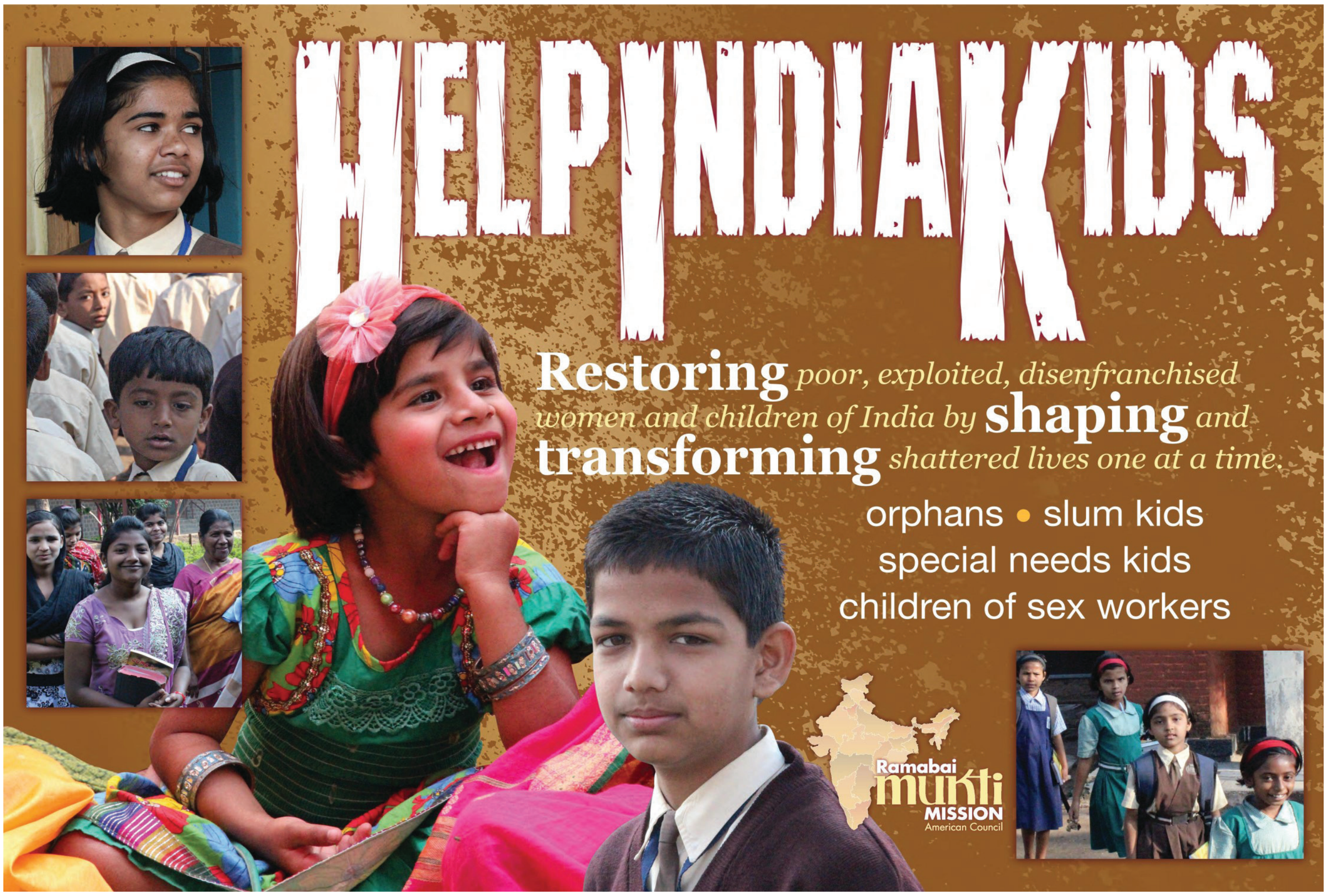

Purpose of the Pandita Ramabai Mukti Mission (PRMM): PRMM seeks to provide a Christ centered home where destitute women and children, irrespective of their background, are accepted, cared for, transformed, and empowered to be salt and light in the society.

The American Council
seeks to HelpIndiaKids at the Pandita Ramabai Mukti Mission

Purpose: To glorify God and help fulfill the Great Commission in India by stimulating people in the United States of America to be aware of and support the purpose of the PRMM. (Why we exist)

Mission: We seek to rescue, empower, educate and train poor destitute women and children in India to be salt and light for Christ in Indian society and around the world. (How we are achieving)

Your Involvement with Mukti Mission!

Over 3,500 boys, girls, and women benefit daily from Mukti ministries designed to free individuals from extreme poverty, releasing them to live the abundant life!

We are looking for Passionate Intercessors!
Generous Investors give more than money!
Obedient Involvement leads to transformed lives!

Rev. Jonathan W. Bollback Executive Director
American Council of the Ramabai Mukti Mission
/helpindiakids blog.helpindiakids.org
www.helpindiakids.org
Monthly email sign up on our blog page

United Evangelical Christian Fellowship

Estd. in 1997

130 Ferris Place, Westfield, NJ

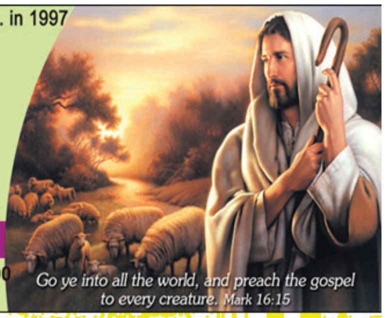

United Evangelical Christian Fellowship (UECF), New Jersey, USA is Non-Denominational Asian Indian Christian Church.

We worship every Sunday at 5:30 PM at First United Methodist Church,130 Ferris Place,Westfield, NJ-07090
For more information, please visit WWW.UECF.NET. E-mail: info@uecf.net; Ph: 732-476-8899

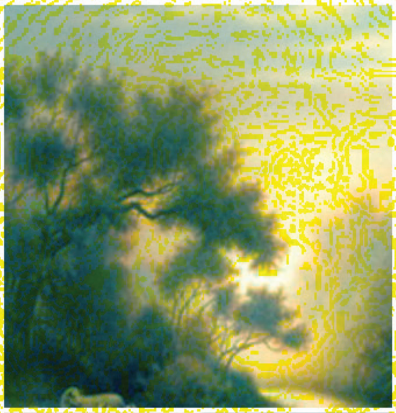

CONGRATULATIONS AND GOD'S BLESSINGS TO TCF NJ FOR CELEBRATING THEIR 36TH ANNIVERSARY! MAY GOD CONTINUE TO USE YOU TO STIR UP TELUGU CHRISTIANS AROUND THE WORLD TO FULFIL THE GREAT COMMISSION.

We meet every Sunday evening at 5:30 PM for an inspiring Praise and Worship Service and sermons based on solid Biblical teachings with Holy Communion (on 4th Sunday of every month).

We have adult Bible studies, Programs for Sunday school children and Youth. Our outreach work includes monthly old age home visits, gospel tract distribution and supporting various missions in India and other countries.

UECF ministers to the spiritual needs within the congregation, the community, and the world at large, consistent with standards of biblical teaching.

UECF.NET is a popular Christian website and a gateway to Telugu, Kannada, Tamil, Malayalam, Gujarati, Hindi and English Christian Songs, Audio Bible in various languages, Daily Devotions and other useful Bible resources

Senior Honorary Pastor
Rev. Dr. David Ravinder

President	Vice President	Secretary	Treasurer
Mr. Joshua(Phani) Pilli	**Mr. Samuel S. Chilaka**	**Mr. Joshua Shaik**	**Mr. Anand Devi**
732-476-8899	973-715-6960	908-977-8173	201-306-1271

For directions and more information, please visit www.uecf.net

Bethany House of Worship

Philadelphia, PA

Are you searching for the Living God?
Are you aspiring to grow in your Spiritual Life?

Come and experience our unique worship service that is founded on the four anchors: Word, Prayer, Communion, and Fellowship (Acts:2:42).

We are a Christ-centered, bible based, family oriented, non-denominational, evangelical church geared towards enabling believers to worship the Lord in the beauty of Holiness (1 Chronicles:16:29).

Sunday Worship service at 10:30am

1070-69th Avenue
Philadelphia, PA 19026

215.635.7082 (Anil Paul)
215.439.0244 (Philip Russel)

www.bethanyhouseofworship.org

Email: info@bethanyhouseofworship.org

Word † Prayer † Communion † Fellowship

“We preach Christ crucified” I Corinthians 1:23

Bible Believer's Fellowship of Dallas

BBF DALLAS

Spur one another (Heb 10:24-25)
Sharpen one another (Proverb 27:17)
Encourage one another on daily basis (Heb 3:13)

BBF KIDS @ CHRISTIAN FAMILY CONFERENCE 2011

Bible Believer's Fellowship is a non-profit, non-denominational body of Christians of Indian origin in the Dallas metroplex in Texas. We encourage each other to grow spiritually, to experience biblical fellowship and to be involved in the ministry of evangelism to the dispersed people around us.

We meet on the second Saturday of every month at First United Methodist Church of Richardson, Richardson, TX 75080. We also get together for a Bible Study on the fourth Friday of every month, for which we meet at the homes of believers.

History

October 1995 – March 1996: Met as a home fellowship

March 1996: Dedicated as Bible Believers Fellowship of Dallas

March 1997: Started meeting at Macedonia Baptist Church, Mesquite, TX

March 2001: Moved to FUMC, Richardson

BBF KIDS – PERFORMING A CHRISTMAS PLAY 2013

ADDRESS

First United Methodist Church,
503 N Central Expressway,
Richardson, TX 75080

CONTACT

Daniel Mutyala
Phone: 214-868-6100
Email: danielmutyala@gmail.com
http://bbfdallas.org
Check us out on Facebook
Bible Believers Fellowship

Our Main Objectives:

i) To Exalt God – Lift up our voices to God in Worship **(UPWARD)**

ii) To Minister to each other – Build up believers in the truth of God’s word **(INWARD)**

iii) To reach out – Proclaim Christ to the world around us **(OUTWARD)**

CHRISTIAN FAMILY CONFERENCE DALLAS 2011

Indian Christian Fellowship of New England

" And this is life eternal: that they might know Thee, the only true God, and Jesus Christ whom Thou hast sent" John 17:3

" To Know Jesus Christ Individuality and Make Him Known"

"Together in faith"

Fellowship Of South Indains From Andhra Pradesh & Other States Meet For A Time Of Prayer, Worship And Bible Study

PROCEDINGS:

All Night Prayer: Every Second Friday at Home
Weekly Bible Studies: Burlington, Boston, Shrewsbury
Children For Christ (CFC): Date: August 22nd 2015
Ages 3-18 Time:9 am to 4 pm with Lunch
Good Friday Service: Every Year
Watch Night Service: 31st December, Time 9 pm -12:01 am

Monthly Meeting:
Day: 4th Saturaday of the Month
Place: Grace Baptist Church, Hudson, MA
Pre Fellowship Worship Practice: 4 pm -5 pm
Worship With Word Of God: 5 pm -7 pm

MINISTRIES:

Cottage Prayer Meetings
Annual Christmas Outreach Event
Indian Missions in South And North India
Annual Family conference
Reach Out Non-Believers
Pray and Care Ministry

Phone# 508-631-1414. 978-424-7920
www.neicf.net, nganugapanta@gmail.com

Telugu Christian Fellowship of North Carolina

(TCFNC®)

www.tcfnc.org

Phone# 919-43- TCFNC (82362)

Telugu Christian Fellowship of North Carolina (TCFNC) is a group of believers living in the state of North Carolina and originally from the state of Andhra Pradesh, India. We worship and magnify our Heavenly Father in our mother tongue, Telugu. We meet for Weekly Bible Study on Fridays and monthly Prayer Fellowship on 2nd Saturday from 5 to 9 PM followed by Love Feast. We also come together on special occasions like Easter, Thanksgiving, Christmas and worship our Lord followed by Love Feast.

Our mission:

- To reach out to Telugu Christians living in the State of North Carolina, to be united and bonded together as a Telugu Christian family of God and encourage and pray for each other.
- To provide a place for Telugu Christians for time of worship, prayer and fellowship through **weekly Bible study on Fridays from 7 to 9 PM**, and **monthly Prayer Fellowship on 2nd Saturday from 5 to 9 PM followed by Love Feast.**
- Provide a forum to invest in the lives of our children through Sunday school and by being an example by following and doing what is said in the Word of God.
- **To organize each year, an Annual Telugu Christian Family Conference**

Our Vision:

- To look to our Heavenly father and to grow in the knowledge of Jesus Christ.
- To spread the gospel of Jesus Christ with our life style.
- To provide a forum for our kids to grow in the knowledge of Our Lord and to equip them to be ambassadors of Jesus Christ.
- To pass on our Telugu Christian culture to the next generations.

Our Statement of Faith: All Scripture *is* given by inspiration of God, and *is* profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness, that the man of God may be complete, thoroughly equipped for every good work: II Timothy 3:16-17 (New King James Version).

Out-reach programs:

1. Soul winning
2. Ways to reach out to our Indian non-believers and Indian believers.
3. Soup kitchen
4. Easter/Thanksgiving/Christmas Celebrations.

SANBALTAR INTERNATIONAL UNIVERSITY

EMPOWERING TO EXCEL

SANBALTAR

Joseph Paturi
Chancellor

David Chigurupati
Vice-Chancellor

Srikanth Vejendla
President

VISION

Sanbaltar International University seeks to motivate and challenge students with opportunities for spiritual and intellectual growth by providing an education, which prepares individuals for a lifetime of service to God and Community.

MISSION

Sanbaltar offers opportunities to equip students, without respect to race, color or national origin, by providing a concentrated study in the fields of learning that will prepare the students for a life work or graduate studies. To develop within the student those skills that are essential to higher academic endeavors.

CURRENT OFFERINGS

Doctorate in Ministry
Masters in Ministry
Bachelors in Ministry
Associate in Ministry

FEE STRUCTURE

Associate $225.00 Per Cr. Hr
Undergraduate $250.00 Per Cr. Hr
Graduate $275.00 Per Cr. Hr

For more information visit
www.sanbaltar.org

39355 California Street, 108, Fremont, CA 94538
www.sanbaltar.org | D (510) 818-2840 | F (510) 818 –1208

Your Search is on!

You have finished your school or college and getting ready to horn up your skills to prepare for the industry. What are you going to do? How are you going to develop those skills and abilities God has given you? You need a quality and affordable education, which could sustain you in the rapidly changing employment market

Sanbaltar is a California State registered University of higher education and a non-profit organization. Sanbaltar offers an environment for students empowering them to excel in life. Sanbaltar faculty includes well-qualified people with high repute in their respective domains of expertise and real time industry experience. Sanbaltar educational program meets the challenging needs in an ever-changing marketplace. Sanbaltar can make a difference in your life.

https://www.facebook.com/desiyouth4christ

About DYFC

DESI YOUTH FOR CHRIST
Igniting the Light of Christ

Desi Youth for Christ (DYFC) established in 2010, is a non-profit organization 501 (c) 3 based in Los Angeles, California with a mission to "Gather & Minister to the Youth of Indian Origin" in USA and India.

DYFC works closely with Christian organizations such as churches, orphanages and other Christian entities according to its vision and guidance from the Lord.

At DYFC, we bring the youth of Asian Indian origin together using conferences, musical concerts, topical debates and sports events to spread the love of Christ and to help build strong Biblical foundation. DYFC events are limited & specialized, as we are dedicated to serve with commitment to every event that we host. Our main focus is to inspire youth through Christ based mentoring and create a sense of "community" through increased communication and networking.

DYFC congratulates the Christian Family Conference organizers for their commitment to Lord's work

A few events organized by DYFC

When: August 3rd, 2013
Where: San Diego, CA
Event: Panel discussion on topic "Eternity"

When: December 1st, 2012
Where: Los Angeles, CA
Event: Christmas Kickoff

When: July, 2012 & July 2011
Where: Los Angeles, CA
Event: Summer sports event

When: November 2011 & 2010
Where: Los Angeles, CA
Event: Youth Retreat

info@desiyouthforchrist.org

www.desiyouthforchrist.org

A Bible Centered Church, A Home For Your Family

FIRST BAPTIST CHURCH
BIBLE CENTERED

259 Bloomfield Ave.
Caldwell, NJ 07006
973.226.1004
www.fbccaldwell.com
David Bulka, Pastor

INDEX

TITLE	ENGLISH - SECTION	PAGE No..
1. Samuel William Schmitthenner	_	22
2. Adoniram Judson	_	26
3. Baptists	_	31
4. C.S Lewis	_	36
5. Changed lives	_	43
6. Disciple-Dry Springs Empty Clouds	_	45
7. Disciple-Reforming Humility	_	48
8. Disciple-The Fruit of the Spirit	_	50
9. Disciple-Trading Futility for victory	_	**53**
10. E. M. Bounds	_	54
11. Evolution of Telugu Hymns	_	58
12. Fanny Crosby	_	60
13. George Whitefield	_	63
14. Graham Stains	_	67
15. Indian Christian Youth-Faith and Culture	_	70
16. John Bunyan	_	72
17. John Nelson Darby	_	75
18. Jonathan Edwards	_	80
19. Mark and Huldah Buntain	_	83
20. Martin Luther	_	91
21. Menno Simons	_	95
22. Richard Wurmbrand	_	96
23. Sadhu Sundar Singh	_	101
24. Silas F Fox	_	107
25. Spurgeon on Jabez	_	111
26. Ulrich Zwingli	_	114
27. Watchman Nee	_	116
28. INDEX to Telugu Section	_	123
29. CFC-Conference Schedule - USA & CANADA	_	BackCover

The Last Missionary President in South India

Rev. Dr. Samuel William Schmitthenner

by

Syam S. Pilli, Virginia, USA

Rev. Samuel W. Schmitthenner was the last missionary president in south India. He was the sixth president of Andhra Evangelical Lutheran Church (AELC), which was formed in 1927. The AELC was founded as a mission field of the then United Lutheran Church in America (ULCA) by Rev. John Christian Frederick Heyer, familiarly known as Father Heyer on July 31, 1842. Rev. Schmitthenner was not only the last missionary president but also was the longest serving president of AELC for three consecutive terms from 1969 to 1981. In his remarkable service of 12 years as a President, he had overseen the network of Lutheran Churches, Educational and Theological institutions, Hospitals and various Community & Social Welfare centers. He held the position with grace, commitment and helped expanding AELC and to grow into one of the largest Lutheran churches in Asia. He was a man of God and was a devoted Christian. Though many Telugu people fondly called him '*dora garu*', he preferred to be called as a 'Servant of the Lord'. He maintained a deep understanding and affection for Telugu people and their culture, and he could converse and tell stories in Telugu like a native speaker.

The Schmitthenners planted several churches and schools and trained many catechists and Bible women. During his thirty years as a missionary to India, Rev. Schmitthenner served as a parish pastor, an evangelistic missionary, and a surveyor of parishes throughout the five synods of the AELC. His accomplishments include selecting, training, and licensing 60 catechists to serve in smaller rural congregations and in helping to establish new congregations associated with

massive dam construction projects along the Krishna River. As evangelistic missionaries, Pastor Sam and his wife Ruth reached out to the very common people of Andhra Pradesh. At that time church in India grew and spread and uplifted a great number of people. Their fruits of labor resulted wonderful things. In honor of his 25 years of distinguished missionary service in India, Gettysburg seminary conferred on him an honorary Doctor of Divinity (D.D.) in 1977.

Rev. Samuel Schmitthenner at Christian Family Conference in New Jersey

His compassion for humanity was evident when the Diviseema Cyclone struck the entire state of Andhra Pradesh and neighboring states on November 19, 1977. The worst hit cyclone devastated and killed more than fourteen thousand people as per the official records. President Schmitthenner handed over the regular church work to the vice-president and plunged into the relief work. For the next five months, he concentrated on the cyclone relief work by providing much needed help, visiting, praying and comforting the survivors.

He travelled extensively in rural and agency areas in Godavari, Guntur, Prakasam and Krishna districts of Andhra Pradesh. Apart from the missionary work, he enjoyed the camping, road trips, rafting down rivers, going on incredible hikes and hunts, travelling all over South India. He had a deep quest for history and stories that he would even educate the Indian people about their own legends, culture and history. It is so fitting that his youngest son, Peter carries on this tradition and became a history professor in Virginia, specializing in Asian studies.

Birth and Education:

Samuel William Schmitthenner, third son of August Frederick Schmitthenner and Marion Eyster, was born in Rajahmundry, Andhra Pradesh, India on February 23, 1928. His parents served as Lutheran Missionaries in Peddapuram and Yeleswaram in East Godavari District between 1921 and 1945. Samuel Schmitthenner had his early education at Kodaikanal School which was established by Margaret Eddy in 1901 as an American residential school for the children of missionaries in South India. During his school days he played several intramural sports, including soccer, tennis, touch football, track, baseball, field hockey, hiking, and biking. He graduated in 1944 from Kodai School. Seven decades later, in honor of his varied service to the Kodai School as an alumnus he received the Margaret Eddy Award in 2013. After school graduation, he went to U.S.A.to attend Gettysburg College to earn his Bachelor of Arts degree. At the end of World War II, his parents also returned to U. S. in 1945. The following year, his father, August Schmitthenner was killed in the notorious Lasalle Hotel fire in Chicago while attending a mission meeting.

He attended Lutheran Theological Seminary, Gettysburg, PA and completed his Bachelor of Divinity (B.D.) in 1951. The topic of his thesis for B.D. - “Use of Audio-Visual Aids in Proclaiming the Gospel in Foreign Mission Fields” proved to be a stepping stone and great help for his future missionary work.

He married his classmate and Kodai School sweetheart, Ruth Gosselink on July 12, 1950. Ruth's parents, Christina and George Gosselink were missionaries of Reformed Church of America, stationed in Basrah, Iraq. After graduating from seminary, Pastor Sam and Ruth were called by the Lutheran Church in

America to serve the AELC in India. They were commissioned as coworkers at St. Mark's Lutheran Church, Trenton, New Jersey. Christ Evangelical Lutheran Church (originally called Christ's Church) in Gettysburg sponsored them in the first mission to India and continued to sponsor them through their entire 30 years in India. During this time, three of their four children were born in India and all the children studied in Kodai School.

Rev. Sam Schmitthenner releasing and praying for a Souvenir on the 10th Anniversary of United Evangelical Christian Fellowship in New Jersey

On January 8, 1952, the Schmitthenners arrived in India as missionaries and started studying Telugu language under the guidance of P. Venkata Rao, a Brahmin munshi. With this strong foundation, Rev. Schmitthenner went on to become a Telugu scholar and knew quite a bit of Sanskrit. As a Pastor, he led the Sunday Services with traditional Telugu Lutheran order of worship. Over the years he developed a special relationship with the people of India and enriched the lives of many.

A year after they left India, he accepted a call in 1982 to be the pastor of Faith United Lutheran Parish in Claysburg, Pennsylvania and served there until his retirement in 1991. Also, He actively supported the Emmaus Ministry started by Rev. Dr. B. C. Paul and Lutheran World Relief. After their retirement, the Schmitthenners moved to Pennsdale, Pennsylvania. They had been married for 45 years when Ruth passed away due to ovarian cancer in their Pennsdale home in 1996.

Later, in 1977 he married Barbara Kolumbun, an old friend from missionary days in India. Barbara and her late husband, Steve, had served as medical missionaries for the ELCA in southern India. He called her B.B. meaning Beloved Barbara which also means wife in Hindi. In remembrance of their South Indian missionary days, they came up with their email id as 'sambar' (a lentil based South Indian vegetable stew) by combining the first three letters of their first names Sam and Bar.

Rev. Sam Schmitthenner speaking in Telugu at Christian Family Conference in Virginia

Rev. Sam Schmitthenner had a sharp memory and well maintained records of his experiences. Being a natural story teller, he wanted to write down his own story. After his wife, Ruth's death Rev. Schmitthenner went to India in 1997 and revisited the places where they had lived and worked. He put together all the memories and experiences into an auto biographical master piece titled "Ramblings with Ruth".

Being a missionary, Pastor Schmitthenner brought out the 33 years of valuable mission history and services rendered by the Abrelys by compiling his diaries into a book called "The Diary of Rev. Dr. John Aberley - The India years 1889 to 1923". He also published a book called "Gettysburg and the Call to Missions" which includes a collection of one-page biographies of missionaries who came out of Gettysburg and served in India. Another book titled "Between the Lines of the Bible" contains his re-telling of Bible stories for

children which is useful for Sunday school preparation. There is another book of animal stories starting with "The Elephant of Dumukonda" a story about an working elephant who escaped into the wilderness. Another story is based on a village legend about how a prized bull and a ferocious fight with a tiger. The story was based on a true event, and was of course embellished in a wonderful array of entrancing descriptions of Indian customs. This book is not just for kids but within the animal stories are messages for adults as well. These books are great gifts to his family and the legacy he leaves his family, his friends and his church.

In his last years, he suffered from Parkinson and eventually moved to the Lutheran home in Gettysburg. Rev. Dr. Samuel William Schmitthenner walked into the glory on Sunday, the 17th May, 2015 at the age of 87.

A memorial service was held at St. James Lutheran Church, Gettysburg, PA on 30th May, 2015. Some of the Telugu Lutherans from Virginia, Maryland, New Jersey, New York, Connecticut and Ohio joined the Schmitthenner and Kolumbun families and other missionary friends in celebrating the life of beloved Sam Schmitthenner. A Telugu hymn based on Psalm 95 from Andhra Christhava Keerthanalu was sung in glorifying God for the life of this eminent servant of the Lord.

Rev. Sam Schmitthenner's sons Bill, Hans, Peter; daughter Christina and daughter-in-law Pam with the Telugu community

Sources:

Ramblings with Ruth by Sam Schmitthenner

Eulogy by Hans Schmitthenner

Gettysburg Times news

Adoniram Judson Gordon

INTERESTING AND LITTLE-KNOWN FACTS ABOUT THE JUDSONS AND OTHER EARLY AMERICAN MISSIONARIES.
COMPILED BY REBECCA GOLOSSANOV

Adoniram Judson Gordon (1836–1895) was an American Baptist preacher, writer, composer, and founder of Gordon College and Gordon-Conwell Theological Seminary.

Life

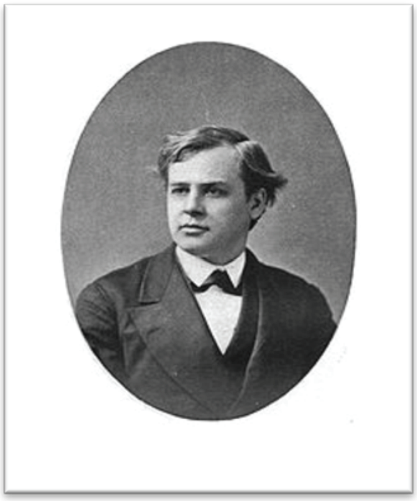

Gordon was born in New Hampton, New Hampshire, on April 19, 1836. His father, Baptist deacon John Calvin Gordon, was a Calvinist named after John Calvin. His mother was Sally Robinson Gordon. A.J. was named after Adoniram Judson, a Baptist missionary to Burma who had recently completed a Burmese translation of the Bible.

Gordon experienced a Christian conversion at age 15 and thereafter sought to become a pastor. He graduated from Brown University (then a Baptist affiliated school) in 1860 and Newton Theological Institution in 1863. In 1863, he married Maria Hale and became pastor of Jamaica Plain Baptist Church in Roxbury, Massachusetts. In 1869, he became pastor of Clarendon Street Baptist Church in Boston, a fairly affluent church. Under Gordon's leadership, Clarendon street Church was described as "one of the most spiritual and aggressive in America". The church is no longer in operation. Gordon became a favored speaker in evangelist Dwight L. Moody's Northfield conventions. Every summer Gordon returned to his hometown in New Hampshire and often preached at the Dana Meeting House.

Gordon became suddenly ill with influenza and bronchitis and died at age 59 on February 2, 1895. He is buried in Forest Hills Cemetery. A son, Ernest Barron Gordon, published a biography of his father in 1896, titled *Adoniram Judson Gordon, a Biography with Letters and Illustrative Extracts Drawn from Unpublished or Uncollected Sermons and Addresses*, which is still in print.

College

In 1889, with the help and backing of Clarendon Street Church, he founded Gordon Bible Institute and served as its first president. His wife, Maria, was secretary and treasurer until 1908. Gordon's school was founded primarily to train missionaries for work in the Congo.

ADONIRAM JUDSON GORDON

Writings and teachings

Gordon edited two hymn books and wrote the hymn tunes for at least fifteen hymns, including "My Jesus, I Love Thee," a hymn that has been included in nearly every evangelical hymnal published from 1876 to the present time.

In his book *The Ministry of the Holy Spirit*, Gordon wrote, "It seems clear from the Scriptures that it is still the duty and privilege of believers to receive the Holy Spirit by a conscious, definite act of appropriating faith, just as they received Jesus Christ" (see Baptism with the Holy Spirit).

His most remembered work is probably *The Ministry of Healing*, a highly revered book on divine healing—physical, mental, and spiritual. Gordon located healing in Christ's Atonement, meaning it was universally available through faith in Christ. He prayed for the sick privately, however, and did not integrate healing into his regular church ministry. *The Ministry of Healing* became a standard work among early Pentecostals.

Quotes

One of his most often-quoted sayings still is "You can do more than pray after you have prayed, but you cannot do more than pray until you have prayed."

Dana Meeting House in his hometown in New Hampshire, where Judson preached during the summers

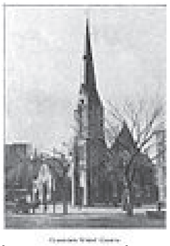

Clarendon Street Church in Boston

Rev. Adoniram Judson Gordon

A.J. Gordon's Grave

Larger than life

Missionary memoirs and biographies (often full of illustrations like the one to the left) gained huge popularity during the 19th century, inspiring young people to become missionaries and motivating Christians at home to pray for and give money to the missions cause. One biography of Adoniram Judson, published in 1853 by Francis Wayland, sold 26,000 copies in the first year alone. The most famous biography of Ann Judson appeared in a new edition almost every year from 1830 to 1856. Unitarian Lydia Maria Child described it as "a book so universally known that it scarcely need be mentioned." To the present, there have been at least 56 biographies of Adoniram published and at least 16 of Ann, including biographies for children.

Though over the years the facts grew more and more embellished, the stories surrounding the Judsons' lives became as much a part of the landscape of American missions as the Judsons' own accomplishments.

Being like Brainerd

He made only a handful of converts in five years of evangelizing among the Native Americans. He died of tuberculosis at age 29. But for 19th-century Christians, David Brainerd (1718-1747) was the ideal missionary and a model of "disinterested benevolence," the sacrificing of self for the sake of others. Jonathan Edwards's 1749 biography, *The Life and Diary of David Brainerd*, became a spiritual classic motivating countless young Americans to become missionaries themselves. Levi Parsons, a missionary in Palestine, wrote, "Much refreshed this day by perusing the life of Brainerd. How completely devoted to God, how ardent his affections. What thirst after holiness, what love for souls? His life was short but brilliant and useful. … Counting pain and distress and every bodily infirmity dross, he patiently encountered difficulties and dangers, and at last sweetly resigned his all to his savior."

"Single missionary candidate seeks adventurous female"

By the 1830s, the American Board of Commissioners for Foreign Missions (ABCFM) prohibited unmarried persons from entering the mission field. The Board believed that married missionaries could cope better with hardships and resist sexual temptations. Thus they required young men to be engaged at least two months before entering the mission field. To help the would-be missionaries find wives, the ABCFM had an ongoing list of "missionary-minded" women who were considered "young, pious, educated, fit and reasonably good-looking." Often these missionary couples would leave for foreign lands within a week after their marriage.

It's a small world, after all

From 1820 to 1840, an estimated 590 American missionaries scattered throughout the world—reaching such widespread fields as India, Burma, the Sandwich Islands (Hawaii), China, Siam (Thailand), Borneo, Singapore, Ceylon, Persia, Turkey, Palestine, Greece, Southern and Western Africa, Brazil, and more.

Divinely matched

Though the Judsons barely knew each other when they got engaged, their marriage was extraordinarily loving and committed. Ann wrote to her sister while enroute to India: "I find Mr. Judson one of the kindest, most faithful, and affectionate of husbands. His conversation frequently dissipates the gloomy clouds of spiritual darkness which hang over my mind, and

ADONIRAM JUDSON GORDON

brightens my hope of a happy eternity." After Ann finally succumbed to disease, Adoniram wrote, "There lies, enclosed in a coffin, the form of her I so much loved—the wife of my youth, the source and centre of my domestic happiness." Her death, he said, "deprived me of one of the first of women, the best of wives."

Schooled for ministry

During the 19th century, Andover Seminary (founded in 1808) and its sister school, Mount Holyoke College (founded in 1837), churned out scores of well-educated missionaries with a passion for sharing the gospel with men and women in foreign lands. Andover men often searched among the Mount Holyoke women for lifetime companions. In fact, Mount Holyoke gained a reputation as a "rib factory." By the end of the 19th century, 248 Andover alumni had entered the mission field. Mount Holyoke boasted more than 60 missionary alumnae by 1859, and by 1887 one fifth of all women serving as missionaries for the American Board were from Mount Holyoke.

Dr. Judson, I presume?

In 1823, Brown University granted Adoniram Judson the honorary degree of **"Doctor of Divinity."** Judson was in Burma at the time and so was unaware of his new title. Five years later, however, he publicly declined the honor: "I beg to be allowed the privilege of requesting my correspondents and friends through the medium of your magazine, no longer to apply to my name the title which was conferred on me in the 1823 by the corporation of Brown University, and which, with all deference and respect for that honorable body, I hereby resign. … I am now convinced that the commands of Christ and the general spirit of the gospel are paramount to all prudential considerations." Apparently, his desire to be called "Mister" instead of "Doctor" went unheeded.

Before you depart …

"I want to be a missionary. Now what?" Here, in paraphrase, is the advice Adoniram Judson gave to a missionary association in New York:

1. Be a missionary for life, not for a limited term.
2. Select a healthy and good-natured spouse.
3. Don't be overzealous to do good on board ship and thereby get in the way.
4. Take care that you are not weakened by the hardships you will face during the preparation and travel to your destination.
5. Don't judge the local Christians in your field of labor before you know their language and understand their culture. You will undoubtedly be disappointed when you first arrive and may regret that you came, but don't let first impressions dishearten or embitter you.

ADONIRAM JUDSON GORDON

6. Don't let fatigue and frustration tempt you into seeking retreat or focusing on tasks that distract from real missionary work.
7. Beware of pride arising from your good reputation and guard against it by openly confessing your shortcomings.
8. Trust God in all things; don't lay up money for yourselves.
9. Exercise to maintain your health.
10. Avoid excessive socializing with other Westerners and don't try to keep up a fashionable lifestyle that will separate you from the people you are there to serve.

"It is true that we may desire much more. But let us use what we have, and God will give us more." - **Adoniram Judson**

"The motto of every missionary, whether preacher, printer, or schoolmaster, ought to be "Devoted for life."- **Adoniram Judson**

"God loves importunate prayer so much that He will not give us much blessing without it." - **Adoniram Judson**

"Let me beg you, not to rest contented with the commonplace religion that is now so prevalent." - **Adoniram Judson**

God's decree is the very pillar and basis on which the saint's perseverance depends. That decree ties the knot of adoption so fast, that neither sin, death, nor hell, can break it asunder. **—Thomas Watson**

When God calls a man, He does not repent of it. God does not, as many friends do, love one day, and hate another; or as princes, who make their subjects favourites, and afterwards throw theminto prison. This is the blessedness of a saint; his condition admits of no alteration. God's call is founded upon His decree, and His decree is immutable. Acts of grace cannot be reversed.God blots out His people's sins, but not their names. —**Thomas Watson**

Though Christians be not kept altogether from falling, yet they are kept from falling altogether.— **William Secker**

In our first paradise in Eden there was a way to go out but no way to go in again. But as for the heavenly paradise, there is a way to go in, but not way to go out. —**Richard Baxter**

A man's greatest care should be for that place where he lives longest; therefore eternity should be his scope. —**Thomas Watson**

Eternity to the godly is a day that has no sunset; eternity to the wicked is a night that has no sunrise. — **Thomas Watson**

The Baptists: Did You Know?

The Baptists: Christian History Timeline

The seventeenth century was an age of bold contrasts, change, and disintegration. Social forces strained at progress, and old dynasties were tested. While politicians autocratically tried to dictate the course of church and state, dynamic forces unleashed in parliamentary bodies indicated great disaffection with the old order and old ways.

Upper classes flaunted wealth and status with snuff boxes, perfume, paint, gloves, canes, and powdered wigs. Working classes, landless peasants, and New World natives remained subject to exploitation and conquest.

Ruling houses in France, Russia, and Austria underwent severe trial and made concessions. New states emerged in the Rhineland and Low Countries. In England civil war and revolution led to permanent limitations upon the hierarchy.

Scientific experimentation flourished, and medical knowledge increased with the developments of Newton, Galileo, Descartes, Hooke, and others. Yet at midcentury the plague spread devastation, and three-quarters of London was destroyed by fire.

Even as the Reformation took hold in unexpected places, thousands fled to America to escape religious persecution. Ironically many, in turn, oppressed later arrivals in their quest for religious freedom.

At the forefront of change, the Baptist movement was born out of persecution and ridicule. Baptists stood in vehement opposition to any king's "divine right" and any church's determination of their lives. Their call for freedom of conscience between an individual and God opened a door to both conflict and opportunity.

Religion / Reformation

1604 James I orders Roman Catholic priests banished from England, resulting in pro-Catholic Gunpowder Plot to blow up the House of Lords.
1611 Publication of the King James Bible
1620 Pilgrim Fathers found Plymouth Colony
1621 Huguenot rebellion against Louis XIII
1633 Inquisition condemns Galileo advocating theories of Copernicus
1633 Plague in Bavaria leads to passion play vow in Oberammergau; first given in 1634, re-enacted every 10 years
1637 New liturgy in Scotland causes riots

The Baptists: Did You Know?

1638 Slaughter of Japanese Christians wipes out Christianity in Japan. Foreign books and contacts prohibited
1641 Catholic rebellion in Ireland; 30,000 Protestants massacred
1642 Theatres in England closed by Puritans' orders (to 1660)
1646 New England Puritan theocracy enacts laws requiring church attendance and belief in the Bible
1647 Lutherans acknowledge Calvinists as coreligionists
1655 Cromwell prohibits Anglican services
1661 First American Bible edition—Algonquin translation by John Eliot
1667 Publication of *Paradise Lost* by Eng. poet John Milton
1670 Charles II (Eng.) and Louis XIV (France) make secret treaty of Dover to restore Catholicism to England
1673 Test Act passed in England to bar Catholics and Nonconformists from public office
1676 Observance of Sabbath protected by law in England
1678 False accusations of Catholic "Popish Plot" to murder Charles II
1681 William Penn receives land grant from King; considers Pennsylvania a "holy experiment," where persecuted minorities could live in freedom
1685 Louis XIV revokes Edict of Nantes, thus forbidding all religions but Roman Catholicism; 50,000 Huguenot families leave France
1686 James II disregards Test Act, appoints Catholics to office
1687 James II grants toleration to all religions
1689 Toleration act grants freedom of worship in England
1692 Salem witchcraft trials in New England
1703 John Wesley born
1703 Jonathan Edwards born

The Baptists

1607 Two Separatist congregations flee England for Amsterdam
1609 John Smyth dialogues with the Waterlander Mennonites and baptizes himself and forty others by affusion
1612 Thomas Helwys, formerly of Smyth's congregation, returns to England and forms the first General Baptist church. His classic, *A Short Declaration of the Mistery of Iniquity*, is the first claim for freedom of worship in the English language
1633 John Spilsbury organizes the first "particular" Baptist church in London
1639 Baptists persuade Roger Williams and Ezekial Holliman to accept their view of the church, and thus the first Baptist congregation in America is formed, in Providence, Rhode Island
1644 Seven English churches draw up the First London Confession to distinguish themselves from Anabaptists and General Baptists
1648 George Fox founds Society of Friends

The Baptists: Did You Know?

1653 First meeting of the General Assembly of General Baptists at London. Baptists are prominent in Parliament and Cromwell's New Model Army
1654 Henry Dunster, first president of Harvard College, is forced to resign his of office because he accepted Baptist views
1661 Members of the Seventh Day Baptist congregation at Bull-Stake-Alley in London are jailed at Newgate Prison and their pastor, John James, is hung, drawn, and quartered
1661–1664 Parliament passes a series of acts that exclude Baptists and other Nonconformists from holding public offices, forcing them out of schools and penalizing them for not attending Anglican services and for preaching without a license
1663 John Myles, founder of the first Baptist church in Wales, persuades most of his congregation to emigrate to the colonies, and they settle at Swansea, Massachusetts
1665 Thomas Goold refuses to allow his children to be baptized in the Puritan church and is banished
from the colony. Later in the year he helps to organize the first Baptist church in Boston
1677 English Particular Baptists write the Second London Confession to show their agreement with the Westminster Confession on most points except baptism
1678 The first Baptist meetinghouse in the colonies is raised in Boston
1678 English General Baptists produce the Orthodox Creed that seeks to unite all Protestants against the Catholic tendencies of King Charles II
1689 Catholics barred from the throne in England
1690 General Six Principle Baptists, who practice the laying on of hands, organize the first Baptist association in America in the environs of Providence, Rhode Island
1702 Baptists in colonial Carolina send seven pounds, 12 shillings to the English General Baptists for either a minister or books.
1707 Baptist congregations in Pennsylvania and the Jerseys unite to form a regular association

Politics / Discovery

1600 Wigs and dress trains come into fashion
1603 James I succeeds Elizabeth I of England;
1603 Plague in England
1605*King Lear* and *Macbeth* by Shakespeare (This is his most productive decade)
1607 Union of England and Scotland rejected by English Parliament;
1607 Founding of Jamestown, Va.
1608 First checks—"cash letters"—used in Netherlands
1609 German astronomer Johannes Kepler publishes his first two laws of planetary motion
1609 Tea from China first shipped to Europe
1610 Henry Hudson discovers Hudson Bay
1612 Tobacco first planted in Virginia
1618 Outbreak of Thirty Years War between Catholics and Protestants; conflict in Europe until 1648
1619 First Negro slaves in North America
1621 Potatoes first planted in Germany

The Baptists: Did You Know?

1622 Jan.1 adopted as beginning of year by Papal chancellery (previously Mar. 25)
1623 Patent law protects inventors in England
1626 Peter Minuit buys Manhattan from Indians
1628 Charles I forced to accept Parliament's petition of civil rights
1629 Charles I dissolves Parliament
1635 Italian Jesuit Giulio Alenio publishes first life of Christ in Chinese
1635 Tobacco in France sold only on doctor's prescription
1637 Russian explorers cross Siberia, reach Pacific Ocean
1642 Charles I attacks Parliament, leading to civil war
1644*Areopagitica*, for freedom of the press, by John Milton
1648 Treaty of Westphalia ends Thirty Years War
1649 Charles I executed; England declared a Commonwealth
1650 Overture emerges as a musical form
1653 Cromwell dissolves 'Rump' Parliament and becomes Lord Protector of England
1657 Cromwell rejects title of "king"
1660 Convention Parliament restores Charles II to throne
1665 Great Plague of London kills over 68,000
1666 Great Fire of London
1670 Watches first have minute hands
1677 In Paris ice cream becomes popular
1679 Edward Terrill leaves a considerable sum in his estate for the training of Baptist ministers. Eventually this fund will evolve into Bristol Baptist College, oldest in the world
1679 England passes Habeas Corpus Act—imprisonment without trial forbidden
1680 Dodo bird extinct
1687 Sir Isaac Newton experiments with gravitation
1688 Glorious Revolution in England: William of Orange comes to save England from Catholicism
1689 Parliament issues Bill of Rights; Constitutional Monarchy in Britain
1689 William III and Mary II joint monarchs of England and Scotland
1695 Government press censorship ends in England
1702 Serfdom abolished in Denmark
1704 Daniel Defoe begins weekly newspaper *The Review* from his prison cell

Baptists were at first erroneously called the "Anabaptists" because they called for believer's baptism. and their enemies wanted to associate them with the behavior of the sixteenth-century Münster radicals.

As of 1985 there are **over 45 million Baptists** in over 175 groups worldwide. In the United States alone there are over 30 recognized groups claiming the name "Baptist." Together they form the *largest category outside of the Roman Catholics.*

The Baptists: Did You Know?

One of the reasons why **King James I called for a new version of the Bible** was to put an *end to the use of the Geneva Bible*, which the king felt contained translations that led to *political criticisms of his authority* by the Baptists and Independents!

The first Baptist college was founded at Bristol, England in 1679. Graduates of Bristol helped to found the College of Rhode Island (now Brown University), in 1764, the oldest Baptist college in the United States. Harvard College president, Henry Dunster, was fired from his position in 1654 and his house confiscated because of his Baptist beliefs!

Baptists do not celebrate the sacraments as many other Christians do. Instead, the *two ordinances, the Lord's Supper and believer's baptism*, are administered. Many Baptists also practice a service of *infant dedication but without the use of water.*

Most early Baptists preferred to be baptized in "living waters," that is, water that *flows in a river or stream* as opposed to water in a pond or baptistry.

In the Baptist tradition each church has a preacher. There are no bishops or superintendents. The leader is **bishop, shepherd, elder, and pastor.** *The congregation calls the leader and may terminate the leader's services.*

Some churches may form groups or clusters for fellowship, service, and or advice. Baptists call these associations conventions, connections, or fellowships. Such groups have no power over individual congregations.

Baptists helped in the *founding of the colony of Liberia*. Lott Carey, a Virginia Baptist and a former slave, was the first missionary there. A century and a half later, Liberian president William Tolbert was elected the first Black president of the Baptist World Alliance. He was assassinated in 1982.

It is impossible to generalize about Baptists. Some hold to the doctrine of *general atonement*; others to a *limited view*. Some practice *open Communion*; others *closed*. Some are *ecumenical*; others are not. Some *ordain ministers*; others do not. Some *allow musical instruments* in worship services; others *only singing.*

The largest group of Black Christians in the United States are Baptist. In three major groups, Black Baptists total almost *15 million!*

"It is the Holy Spirit's job to convict, God's job to judge and my job to love." — **Billy Graham**

"Tears shed for self are tears of weakness, but tears shed for others are a sign of strength."
— **Billy Graham**

C.S. Lewis

His Life & His Works

C.S. Lewis: Christian History Timeline

His Life

Nov. 29, 1898 Born in Belfast, Ireland

1901 Queen Victoria dies
1908 Mother Flora dies of cancer
1911 Ceases to be a Christian while studying at Cherboug House, a preparatory school for Malvern College
1912 The Titanic sinks
1914-1918 World War I
1914-1917 Studies with W. T. Kirkpatrick ("the Great Knock"); during this time he reads George MacDonald's *Phantastes*, which "baptizes" his imagination
1917 Begins studies at University College, Oxford; meets Paddy Moore and his mother Mrs. Janie Moore; joins army and is sent to France
1918 Wounded in action and hospitalized in London; Paddy Moore is killed in battle
1919 Returns to University College, Oxford
1924 Begins tutorial work at University College
1925 Elected Fellow of Magdalen College, Oxford
1925 G. K. Chesterton publishes *The Everlasting Man*
1926 Meets J. R. R. Tolkien.
1929 Confesses on his knees in his Magdalen rooms that "God is God"; father Albert dies in Belfast
1930 Lewis and Moores move into The Kilns
1931 Accepts truth of Christianity while riding to Whipsnade Zoo
1932 Warren Lewis retires from the army and moves into The Kilns
1933 Circle of friends called "the Inklings" forms
1936 Meets Charles Williams
1939 First evacuated children arrive at The Kilns
1939-1945 World War II
1940-41 Gives lectures on Christianity for the Royal Air Force
1941 Preaches famous sermon "The Weight of Glory" at the church of St. Mary's in Oxford
1941-1944 Gives 25 talks on BBC radio; these talks will eventually become *Mere Christianity*
1942 First meeting of the Oxford Socratic Club
1945 United Nations founded
1945 Charles Williams dies
1946 Awarded honorary Doctor of Divinity by University of St. Andrews
1947 Featured on the cover of Time magazine
1949 George Orwell publishes *1984*
1950 Receives first letter from Joy Davidman Gresham
1951 Mrs. Moore dies

C.S. Lewis

1952 Meets Joy Davidman during her trip to London
1953 Joy moves to England with her sons David and Douglas
1954 J. R. R. Tolkien publishes *The Lord of the Rings*
1954 Accepts Chair of Medieval and Renaissance Literature at Cambridge University
1956 Marries Joy in a legal ceremony
1957 U.S.S.R. launches "Sputnik" into orbit
1957 Ecclesiastical marriage at Joy's hospital bed; Joy's cancer goes into remission
1960 Joy dies
1963, Nov. 22 Dies at The Kilns and is buried in the parish churchyard
1963, Nov 22 John F. Kennedy is assassinated
1973 Death of brother Warren Lewis

His Works

1919 *Spirits in Bondage: A Circle of Lyrics* [under pseudonym Clive Hamilton]
1926 *Dymer* [under pseudonym Clive Hamilton]
1933 *The Pilgrim's Regress: An Allegorical Apology for Christianity, Reason and Romanticism*
1936 *The Allegory of Love: A Study in Medieval Tradition*
1938 *Out of the Silent Planet*
1939 *Rehabilitations and Other Essays*
1939 *The Personal Heresy: A Controversy* [with E. M. W. Tillyard]
1940 *The Problem of Pain*
1942 *The Screwtape Letters*
1942 *A Preface to 'Paradise Lost'*
1943 *Perelandra*
1943 *The Abolition of Man*
1945 *That Hideous Strength*
1946 *The Great Divorce*
1947 *Miracles*
1948 *Arthurian Torso* [poems by Charles Williams with commentary by C. S. Lewis]
1949 *Transposition and Other Addresses*
1950 *The Lion, the Witch, and the Wardrobe*
1951 *Prince Caspian*
1952 *Mere Christianity*, combining *Broadcast Talks* (1942), *Christian Behaviour* (1943), and *Beyond Personality* (1944)
1952 *The Voyage of the Dawn Treader*
1953 *The Silver Chair*
1954 *The Horse and His Boy*
1954 *English Literature in the Sixteenth Century Excluding Drama*
1955 *The Magician's Nephew*
1955 *Surprised by Joy: The Shape of My Early Life*
1956 *The Last Battle*
1956 *Till We Have Faces*

C.S. Lewis

1958 *Reflections on the Psalms*
1960 *The Four Loves*
1960 *Studies in Words*
1960 *The World's Last Night and Other Essays*
1961 *A Grief Observed* [under pseudonym N. W. Clerk]
1961 *An Experiment in Criticism*
1962 *They Asked for a Paper: Papers and Addresses*
1964 *Letters to Malcolm: Chiefly on Prayer*
1964 *The Discarded Image*

Posthumous collections include
Poems (1964), *Letters of C. S. Lewis*, ed. W. H. Lewis (1966), *Of Other Worlds* (1966), *Christian Reflections* (1967), *God in the Dock* (1970), *Fern-Seed and Elephants* (1975), *The Dark Tower and Other Stories* (1977)

Interesting and Unusual Facts about C. S. Lewis

Compiled by Robert Trexler and Jennifer Trafton

A Jack of all genres

C. S. Lewis is probably the most well known, widely read, and often quoted Christian author of modern times. Between 1931 and 1962 he published 34 books. Posthumous collections added many more volumes, and the secondary studies of Lewis reach into the hundreds. The range of his talents included such varied categories as poetry (*Dymer*), allegorical novel (*The Pilgrim's Regress*), popular theology (*Mere Christianity*), educational philosophy (*The Abolition of Man*), space-travel fiction (*The Ransom Trilogy*), children's fairy tale (*The Chronicles of Narnia*), retold myth (*Till We Have Faces*), literary criticism (*The Discarded Image*), correspondence (*Letters to Malcolm*), and autobiography (*Surprised by Joy*). In spite of the variety of genres, Lewis's distinctive "voice" and continuity of thought permeated everything he wrote.

The Inklings

From the mid 1930s to the late 1940s, Lewis met with a group of literary friends every Tuesday and Thursday to share beer and conversation and to critique each other's work. "The Inklings," as they called themselves, included J. R. R. Tolkien, Charles Williams, and Lewis's brother, Warnie. Warnie wrote in his diary, "We were no mutual admiration society. … To read to the Inklings was a formidable ordeal." Among the works-in-progress forged in the heat of friendly criticism were *The Screwtape Letters*, the Narnia books, and *The Hobbit*. "But for the encouragement of CSL," Tolkien told Clyde Kilby in 1965, "I do not think that I should ever have completed or offered for publication *The Lord of the Rings*." (See Issue 78: J. R. R. Tolkien.)

C.S. Lewis

A mind set on higher things

Lewis's close friend Owen Barfield, to whom he dedicated his book *The Allegory of Love*, was also his lawyer. Lewis asked Barfield to establish a charitable trust ("The Agape Fund") with his book earnings. It is estimated that 90 percent of Lewis's income went to charity.

This generosity occurred despite the fact that, according to George Sayer, Lewis inherited his father's "fear of being bankrupt" and both father and son were "inept in the investment of money."

Lewis's gardener, Fred Paxford (who was his model for the character Puddleglum in *The Silver Chair*), discovered during the reading of Lewis's will that he was bequeathed only 100 pounds. Paxford remarked, "Werl, it won't take me far, wull it?" Then he graciously added, "Mr. Jack, 'e never 'ad no idea of money. 'Is mind was always set on 'igher things."

No celebrity tell-all

Lewis wrote *Surprised by Joy* (1955) partly to explain the influences of his childhood on his writings and conversion. His personal physician and fellow Inkling Robert E. Havard said the book should have been called "Suppressed by Jack" because of all the things Lewis did not discuss about his life.

Just call me Smallpigiebotham

Lewis had a fondness for nicknames. He and his brother, Warnie, called each other "Smallpigiebotham" (SPB) and "Archpigiebotham" (APB), inspired by their childhood nurse's threat to smack their "piggybottoms." Even after Lewis's death, Warnie still referred to him as "my beloved SPB." They called their father Albert "Pudaitabird" because of his Irish pronunciation of "potato." Tolkien was "Tollers," Mrs. Moore was "Minto," and Lewis's physician Robert E. Havard was usually "Humphrey" but occasionally "the Useless Quack" or "U. Q." Lewis dubbed his walking companion A. C. Harwood "the Lord of the Walks."

The budding novelist

As children growing up in Belfast, Ireland, Lewis and Warnie spent frequent rainy days indoors making up stories. "Jacks" or "Jack," as he named himself at age three, drew pictures to illustrate his stories about talking animals, which borrowed ideas from Beatrix Potter, Kenneth Graham, and stories of heroic knights. His stories became a part of his brother's larger imaginary world of "Boxen." The characters' dialogue often reflected the adult conversations Jack and Warnie overheard—usually about politics.

Lewis wrote comparing his childhood stories to his later Narnia books: "Animal land had nothing to do with Narnia except the anthropomorphic beasts. Animal land, by its whole quality, excluded the least hint of wonder." However, he also commented that "in mapping and chronicling Animal-Land I was training myself to be a novelist."

C.S. Lewis

Drawing Narnia

Lewis actually considered doing the illustrations for the Narnia books himself but decided he had neither the ability nor the time. Instead, he chose a young artist, Pauline Baynes, who had illustrated J. R. R. Tolkien's story *Farmer Giles of Ham* in 1948. He was never fully satisfied with Baynes's drawings of children and animals, though in his remarks to her he was full of praise where praise was due. "She can't draw lions," he told George Sayer, "but she is so good and beautiful and sensitive that I can't tell her this." When*The Last Battle* won the Carnegie Medal for the best children's book of 1956, Baynes wrote to Lewis to congratulate him. He wrote back, "Is it not rather our Medal?"

Lewis at the movies

In 1933, Lewis wrote to his friend Arthur Greeves: "You will be surprised to hear that I have been to the cinema again! Don't be alarmed, it will not become a habit." Despite his protestation, he did occasionally go to the movies. The film *King Kong* evoked mixed reactions: "I thought parts of 'King Kong' (especially where the natives make a stand after he's broken the gate) magnificent," he commented to a fellow author, "but the New York parts contemptible."

The apologist and the evangelist

In 1955, C. S. Lewis was invited to meet Billy Graham, who was leading a mission sponsored by the Cambridge Inter-Collegiate Christian Union. Graham remembers the encounter this way: "I found him to be not only intelligent and witty but also gentle and gracious; he seemed genuinely interested in our [mission] meetings. 'You know,' he said as we parted, 'you have many critics, but I have never met one of your critics who knows you personally.'"

Mutual fans

When Lewis sent his book *The Allegory of Love* to Oxford's Clarendon Press, it was given to Charles Williams to review. At that time Williams and Lewis did not know one another, but Lewis had just read Williams's novel *The Place of the Lion*. Williams was writing a letter to Lewis when he received a letter from Lewis praising his novel. Williams's letter to Lewis said that *Allegory of Love* was "practically the only one I have ever come across since Dante that showed the slightest understanding of what this peculiar identity of love and religion means."

Spanning the great divide

Many people who read Lewis's first book after his conversion, *The Pilgrim's Regress*, assumed he was a Catholic, and, in fact, the second edition was published by a Catholic publisher. Lewis marveled in 1940 that "the two people whose conversion had something to do with me became Papists!" (Dom Bede Griffiths and George Sayer). This popularity among and influence on Catholics continued throughout Lewis's life and to the present day. Pope John Paul II spoke of *The Four Loves* as one of his favorite books.

C.S. Lewis

The bard of Oxford

Until his 30s, Lewis had aspirations to be a poet. Against the tide of modernist poets such as T. S. Elliot, Lewis preferred to craft poems with a fixed meter. His retelling of the Cupid and Psyche myth in *Till We Have Faces* began as a poem before finding its final expression as a novel.

Not allegory but "what if?

"Tolkien disliked the Narnia stories partly because he felt the Christian meaning was too obvious, but Lewis insisted he was not writing allegory in the strict sense of the word. In a letter to a fifth-grade class, Lewis explained that Aslan is not meant simply to "represent" Jesus: "Let us suppose that there were a land like Narnia and that the Son of God, as He became a Man in our world, became a Lion there, and then imagine what would happen."

Carpets, Wardrobes, and the Glory of the Real

Jennifer Trafton

The summer after my freshman year of college, I volunteered to help the C. S. Lewis Foundation renovate The Kilns, Lewis's former home (then in a state of disrepair) just outside Oxford. I don't remember if I went expecting a spiritual boon from touching the domestic relics of the patron saint of American evangelicalism. What I do remember is a back breaking week of painting fireplaces, carrying bricks, and digging flower beds. I particularly remember the day we ordered "topsoil" and a large dump truck rained down upon us a load of exactly that—the top of the soil, complete with clumps of sod, pebbles, candy wrappers, and broken glass. Years later I returned to find, with great satisfaction, that our labor—and many others volunteers' efforts—had resulted in a proper English garden surrounding a proper English house, a haven for Oxford students and a pilgrimage site for Lewis fans.

If reports are correct, The Kilns of Lewis's day wasn't exactly the Ritz. Lewis's stepson Douglas Gresham recalls holes in the roof, rotting wood, light switches that spit fire, ceilings that collapsed, and carpets constantly growing deeper from the accumulated cigarette and pipe ash (since Lewis and his brother believed the ashes kept moths away). Surely not a place for someone whose soaring imagination bestowed upon future generations the stories of Deep Magic and lion-hearted Love. Surely not a place for a brilliant Oxford don whose ability to express complex theological ideas in everyday language has made him the spiritual grandfather of millions.

But, as Lewis knew well, that's precisely what the Christian life is about—knocking on heaven's door while standing two inches deep in pipe ash. It is no accident that someone so well acquainted with a world much bigger than himself should be continually pointing us to the baffling, painful, glorious quagmires and quiddities of the Real.

C.S. Lewis

Here was a man who could happily have spent his entire life in quiet seclusion reading books and taking walks through the woods with a few close friends. Yet he found himself fighting in the trenches of France, "adopting" the mother and sister of his friend who died in battle, welcoming into his home a gaggle of giggly schoolgirls evacuated from London during the second World War, taking his faith public and attracting international attention in a way that scandalized his colleagues, patiently answering thousands of letters from readers all over the world, and marrying an ex-communist American divorcée with two sons and only a few short years left to live. Here was a man whose intellectual honestly forced him to put aside all of the more attractive philosophies that tempted him in order to face up to the only argument that made sense of the world. In supreme contrast to our postmodern, self-indulgent dogmatism of personal opinion, here was a stoop-shouldered, baggy-trousered, tweed-jacketed, beer-drinking Church of England parishioner full of the humility and wonder that comes from standing before the unavoidable thereness and tangible mystery of objective truth.

He wrote in Mere Christianity, "Besides being complicated, reality, in my experience, is usually odd. It is not neat, not obvious, not what you expect. … That is one of the reasons I believe in Christianity. It is a religion you could not have guessed. If it offered us just the kind of universe we had always expected, I should feel we were making it up. But, in fact, it is not the sort of thing anyone would have made up. It has just that queer twist about it that real things have."

Reality is iconoclastic, Lewis reminds us again and again. It bursts all preconceived notions of what life—and what God—should be like. You might insist that God is a human invention and then be "surprised by joy" into belief. You might spend most of your adult life uncomfortable around children and suddenly become stepfather to two boys. You might plunge into the heart of earthly love only to have it shatter and leave a grief too divinely significant not to be observed. You might order topsoil and be stuck standing in a gritty mess of dry dirt and candy wrappers … but dig, dig away.

For those of you familiar with Christian History Issue 7 on C. S. Lewis, the issue you are holding in your hands now is not a "remake" of an old classic. It is, we hope, a fresh look at a much-beloved figure. Issue 7 is still available through www.ctlibrary.com and as an audio book from Hovel Audio. See our website, www.christianhistory.net, for more information and for other Lewis-related materials.

With this issue, we say goodbye to our assistant editor Steven Gertz, who has left the "windy city" of Chicago for the even windier climate of Scotland to pursue a masters degree at the University of Edinburgh. We are grateful for his three and a half years of service to the magazine, gathering pictures, writing articles, and sharing his passion for history. In his absence, Mary Ann Jeffreys, Madison Trammel, and LaVonne Neff have all been kind enough to pinch-hit for us in the last inning. Special thanks also to the tireless efforts of the staff of the Marion E. Wade Center, which provided most of the images in this issue.

Changed Lives

Why read Christian biography?

Hebrews 11 is a divine mandate to read Christian biography. The unmistakable implication of the chapter is that, if we hear about the faith of our forefathers (and mothers), we will "lay aside every weight and sin" and "run with perseverance the race that is set before us." If we asked the author, "How shall we stir one another up to love and good works?" his answer would be: "Through encouragement from the living and the dead." Christian biography is the means by which "body life" cuts across the generations.

Good biography is history and guards us against chronological snobbery (as C. S. Lewis calls it). It is also theology—the most powerful kind— because it burst forth from the lives of people like us. It is also adventure and suspense, for which we have a natural hunger. It is psychology and personal experience, which deepen our understanding of human nature (especially ourselves). Good biographies of great Christians make for remarkably efficient reading.

Biographies have served as much as any other human force in my life to overcome the inertia of mediocrity. Without them, I tend to forget what joy there is in relentless labor and aspiration. Before Jonathan Edwards was 20 years old, he wrote 70 resolutions which for years have fired my work. Number 6 was "to live with all my might, while I do live."

When I came to be pastor of Bethlehem Baptist Church in Minneapolis, I began to hunger for biographies to charge my pastoral batteries and give me guidance and encouragement. Since I believe very much in the pastor-theologian, I recalled not only Edwards but, of course, John Calvin. How Calvin could work! After 1549, his special charge in Geneva was to preach twice on Sunday and once every day of alternate weeks. But what amazes me is that between 1550 and 1559 he took 270 weddings. That's one every other week! He also baptized (about once a month), visited the sick, carried on extensive correspondence, and sustained heavy organizational responsibilities. When I look at Calvin and Edwards and their output, it is hard for me to feel self-pity at my few burdens. They inspire me to break out of mediocre plodding.

George Muller, the 19th-century philanthropist who devoted his life to caring for orphans, has for years been a pacesetter for me in prayer. His Autobiography is a veritable orchard of faith-building fruit. In one section he tells us that, after 40 years of trials, "I saw more clearly than ever that the first great and primary business to which I ought to attend every day was to have my soul happy in the Lord."

For ten years, he explained, he went at this backward. "Formerly, when I rose I began to pray as soon as possible and generally spent all my time till breakfast in prayer." The result: "Often after having suffered much from wandering of mind for the first ten minutes, or quarter of an hour, or even half an hour, I only then began really to pray."

So Muller changed his pattern and made a discovery which sustained him for 40 years. "I began to meditate on the New Testament, from the beginning, early in the morning…searching into every verse for the sake of obtaining food for my own soul.

Changed Lives

The result I have found almost invariably this, that after a very few minutes my soul has been led to confession or to thanksgiving, or to intercession, or to supplication; so that though I did not, as it were, give myself to prayer, but to meditation; yet, it turned almost immediately more or less into prayer."

I have found Muller's way absolutely crucial in my own life: Be with the Lord before I am with anyone else, and let him speak to me first.

Living theology. Flawed and encouraging saints. Stories of grace. Deep inspiration. The best entertainment. Brothers and sisters, it is worth your precious hours. Remember Hebrews II. And read Christian biography.

Adapted from Brothers, We Are Not Professionals by John Piper (Broadman& Holman, 2002). Used by permission.

"Our gifts are very pleasant to Him. He loves to see us lay our time, our talents, our substance on the altar not for the value of what we give, but for the sake of the motive from which the gift springs."
— Charles H. Spurgeon, *Morning and Evening, Based on the English Standard Version*

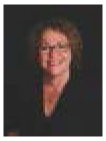

"When we soak our soul in the grace of the Gospel, we'll find our desire to spend time with Him in prayer changing. We'll begin to carry on a nonstop conversation with Him in our heart because we know that He loves to hear our voice. Then, when we are faced with a difficult decision, we will be comfortable running to Him. "Lord, I need wisdom." "Lord, I know You're here. Help me to see You. Give me grace!" That'll be our heart's frequent cry. Because the Holy Spirit loves to make Jesus grand in our eyes, He'll nurture, train, and remind us of His gracious condescension."
— Elyse M. Fitzpatrick

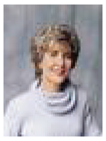

"Referencing 2 Corinthians 4:6, Robert Hewitt compares jars of clay in the first century to the same value we would put on a cardboard box. Joni Eareckson Tada queries whether we would question God's right to leave some holes in the box in order to give glimpses of the treasure inside"
— Joni Eareckson Tada, *A Place of Healing: Wrestling with the Mysteries of Suffering, Pain, and God's Sovereignty*

"The soul is healed by being with children."
— Fyodor Dostoyevsky

"Humility is the displacement of self by the enthronement of God."
— Andrew Murray, *Humility*
"Humility is nothing but the disappearance of self in the vision that God is all."
— Andrew Murray, *Humility*

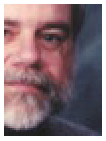

"We praise God, not because he needs our praise (for all glory resides in and on him), but in order to see him more clearly, enlarge our soul, and relieve our spirit."
— Ron Brackin

Dry Springs, Empty Clouds, and the Enticement of Sin

2 Peter 2:15-22 **By Justin Lonas**

In writing to strengthen the brethren to stand firm and grow in holiness, Peter spends much of his letter excoriating false teachers. At first glance, this seems at cross-purposes with his reason for writing, but this encouragement and warning are of a piece: "*the Lord knows how to rescue the godly from temptation, and to keep the unrighteous under punishment for the day of judgment*" (2:9). Without reminding them of the certainty of coming judgment, the very presence of such false teachers might cause many to lose heart.

At the close of chapter two, Peter reaches a fever pitch, exposing any who would seek to lead the Church astray as sinful, hollow, deceived, and damned. From the beginning of the chapter, he has connected the threat of false teachers to the history of false prophets that plagued Israel, and in verses 15 and 16, he calls one out by name. He writes that these false teachers were, "*forsaking the right way, they have gone astray, having followed the way of Balaam, the son of Beor, who loved the wages of unrighteousness; but he received a rebuke for his own transgression, for a mute donkey, speaking with a voice of a man, restrained the madness of the prophet*" (2:15-16).

Recall briefly the story of Balaam, recounted in Numbers 22-24. Intimidated by the approach of the Israelites on their way to the Promised Land, Moabite king Balak and his nobles gathered funds to hire "freelance prophet" Balaam to curse Israel. At first, Balaam resists the commission to speak against Israel, but eventually succumbs, accepting his price. God warns him, however, to only speak the words He would give to him, but Balaam disregarded the Lord.

Upon travelling to deliver the message, though, God sent an angel to slay Balaam (rather than allow him deliver a false prophecy), and he was only saved because his donkey saw the angel and refused to keep walking. When he struck the donkey, the Lord opened her mouth to speak a rebuke to Balaam, and then his eyes were opened to see the angel. As a result, instead of speaking the curse he had been paid to deliver, he was only able to speak God's blessing on His chosen people and His judgment on other nations.

Likewise, some of the false teachers Peter attacks had turned from the truth to lies for the sake of financial gain—whether in terms of "fleecing the flock" or simply in the temporary reward of prosperity from compromises to avoid persecution. Peter is clear, though, that just as God rebuked Balaam (by some very unique means), so He will stop the influence of false teachers in His timing. In the long run, what is false will be shown to be false, and those who spread lies will be called to account by the Author of truth.

Peter then turns to another metaphor to show the corruption of these men: "*These are springs without water and mists driven by a storm*" (2:17a). The teaching of the Word of God (repeatedly called the "*word of life*" in the New Testament) refreshes weary souls, telling us of our salvation and justification before the Father, bringing truth and light so that we may see how we should live, and strengthening us to follow Him all our days.

Dry Springs, Empty Clouds, and the Enticement of Sin

By contrast, Peter says that false teachers promise the same sort of benefits that faithful teachers deliver, but their words are fruitless, only bringing destruction and despair. Following them will prove as disheartening as finding a spring in the desert only to discover dust, or waiting for rain to water your crops only to see the clouds pass without relief. As with every other description he has offered, Peter bookends this one with a reminder of their coming judgment: "*for whom the black darkness has been reserved*" (2:17b).

Further, he describes some of the motives by which the false teachers operate: "*For speaking out arrogant words of vanity they entice by fleshly desires, by sensuality, those who barely escape from the ones who live in error, promising them freedom while they themselves are slaves of corruption; for by what a man is overcome, by this he is enslaved*" (2:18-19). Few come to the church teaching error without doing so in order to justify the lusts of the flesh—the Law of God serves to convict and restrain our sinful impulses, and it must be explained away in order for us to be "at peace" with our "*fleshly desires*." Here, Peter calls a spade a spade, warning believers that the primary appeal of the enemy is sensual, not intellectual, and that the end of any supposed freedom from God's Law is only death.

Peter has been teaching that our thoughts and beliefs influence our moral choices—"*grace and peace…in the knowledge of God and of Jesus our Lord*" (1:2) lead to faith and righteousness; "*destructive heresies*" (2:1) produce all manner of sin and sensuality. What he illuminates here is that this is a two-way street—pursuing immorality degrades our belief in the truth and entices us to accept false doctrine. The temptation that subdues us enslaves us, so we must be ever on our guard not to compromise truth for sin. Peter's warning echoes Paul's assessment of sinful man: "*For they exchanged the truth of God for a lie, and worshipped and served the creature rather than the Creator…for this reason God gave them over to degrading passion…receiving in their own persons the due penalty of their error*" (Rom. 1:25-27). Unbelief is both the root and result of sin.

There is a theme of sexual sin that runs through Peter's description of these teachers. To be sure, this is a temptation common to all, and can certainly lead any of us astray if we let our guard down. Deeper than that, though is the metaphoric reality of sexuality. The union of man and wife is a picture of Christ and His Church—marital fidelity and spiritual fidelity go hand in hand. In the same way, physical promiscuity and faithlessness tag together. The Old Testament consistently calls Israel's unfaithfulness to the Lord "adultery", as they turned from Him to other gods.

As the chapter draws to a close, Peter brings out the harshest charge: "*For if, after they have escaped the defilements of the world by the knowledge of the Lord and Savior Jesus Christ, they are again entangled in them and are overcome, the last state has become worse for them than the first. For it would be better for them not to have known the way of righteousness than having known it, to turn away from the holy commandment handed on to them. It has happened to them according to the true proverb, 'A dog returns to its own vomit,' and 'A sow, after washing, returns to wallowing in the mire*" (2:20-22).

Dry Springs, Empty Clouds, and the Enticement of Sin

Those false teachers who have been a part of the Church, learning Scripture and seeing it lived out will incur great judgment for their betrayal—so much so that it would have been better for them never to have heard the Gospel.

This passage urgently calls us to see that danger of falling away from the faith. Peter's stark pronouncement that blasphemy of known truth is a greater sin than blasphemy in ignorance unsettles us. Is this the unforgivable sin? Who among us is safe from this threat? Remember, though that he is writing to those who "*already know* [the Gospel message]*, and have been established in the truth which is present with you*" (1:12). His purpose for them, even in such heated statements, is caution and comfort, not condemnation. If we are concerned, our response should be "*to be all the more diligent to make certain about His calling and choosing you*" (1:10). God preserves and protects those whom He calls. This side of glory, none of us is free from sin, but our perseverance in belief and obedience are proof of His power and holiness, not of our strength and will. As Jude reminds us, it is God "*who is able to keep you from stumbling, and to make you stand in the presence of His glory blameless with great joy*" (Jude 24).

Peter seems to indicate that those who knew the truth and turned away were never called by God to begin with. These are difficult words (cf. John 6:60-68), and we should not gloss over them or flippantly disregard them. All of us have known friends or relatives who grew up in the Church, under the instruction of Christian parents, and yet have forsaken the faith—perhaps you have even been in that place yourself. Where is the cure for our fears? Peter will answer this in the next chapter, reminding us that the Lord is longsuffering, "*not wishing for any to perish, but for all to come to repentance*" (3:9).

God's judgment on sin and error should spur us to proclaiming again His message of deliverance, because no one in this life is beyond the pale of repentance and belief. This is precisely where Peter's letter will drive us, asking us "*what sort of people ought* [we] *to be in holy conduct and godliness*" (3:11) in light of the knowledge and love He has shown us. "O perfect redemption, the purchase of blood, to every believer the promise of God. The vilest offender who truly believes, that moment from Jesus a pardon receives."

Justin Lonas is editor of Disciple Magazine for AMG International in Chattanooga, Tennessee.

"True humility is not thinking less of yourself; it is thinking of yourself less."
— C.S. Lewis, *Mere Christianity*

"These are the few ways we can practice humility:
To speak as little as possible of one's self.
To mind one's own business.

Reforming Humility

By Justin Lonas

"…and all of you clothe yourselves with humility toward one another, for 'God is opposed to the proud, but gives grace to the humble'" (1 Pet. 5:5, quoting Prov. 3:34).

Christians tend to spend a lot of time writing about theology (a very good thing), but I'd like to take a moment to write about **how** we write (and talk) about theology. When we discuss theological issues, particularly those surrounding core tenets of the faith, there is often a subtle strain underpinning the approach of both sides of every debate—pride.

On the side of liberalism lies temptation to the pride of discovering the "hidden truths" of Christianity and the sense of enlightenment (or even superiority) that accompanies those assumptions. On the side of orthodoxy lurks the pride of the elder brother, delighting more in besting the prodigal than in the purity of loving the father.

This is not to say that debates of this nature are unimportant—they are often critically so—but that the attitudes and actions toward one another to which Christ and the apostles call us in general apply equally strongly here. Those of us who want to contend for the faith (particularly those of us in the Reformed tradition of robust assurance of doctrine) must be painstakingly cautious to avoid placing our pride above the truth we love, lest we tempt our detractors to abandon it altogether. Let's look at a few passages of Scripture that lay this out for us.

In the first place, we need to be very careful where we draw divisions over theology. Jesus prayed, "*Sanctify them in truth; Your word is truth. As you sent Me into the world, I also have sent them into the world. For their sakes I sanctify Myself, that they themselves may also be sanctified in truth. I do not ask on behalf of these alone, but for those who believe in Me through their word; that they may all be one; even as You, Father, are in Me and I in You, that they also may be in Us, so that the world may believe that You sent Me*" (John 17: 17-21).

Clearly, the unity of the Body is of primary concern—it distorts the very image of God when His people are divided. Notice, though, that the unity Christ prayed for is grounded on the sanctification that comes from the truth of God's Word.

Unity where there should be separation brings dishonor to the Lord (like when Paul admonished the Corinthians for keeping fellowship with brazen fornicators in 1 Corinthians 5:2, "*you have become arrogant and have not mourned, so that the one who had done this deed would be removed from your midst.*"). Watering down the Gospel in the name of keeping fellowship with those who disbelieve ultimately leads to faithlessness and greater schisms down the road. By the same token, however, making a federal case of every little issue that should be the subject of a talk over a cup of coffee unnecessarily disrupts the unity that we should have together against our common foes.

Secondly, we should consider the ways in which we pursue the unity Christ calls us to. Paul elaborates at length on the specific ways Christians ought to treat one another, "*Let love be without hypocrisy. Abhor what is evil; cling to what is good. Be devoted to one another in brotherly love; give preference to one another in honor; not lagging behind in diligence, fervent*

in spirit, serving the Lord; rejoicing in hope, persevering in tribulation, devoted to prayer, contributing to the needs of the of the saints, practicing hospitality. Bless those who persecute you; bless and do not curse. Rejoice with those who rejoice, and weep with those who weep. Be of the same mind toward one another; do not be haughty in mind, but associate with the lowly. Do not be wise in your own estimation. Never pay back evil for evil to anyone. Respect what is right in the sight of all men. If possible, so far as it depends on you, be at peace with all men" (Rom. 12:9-18).

This list has a lot of active verbs, reminding us that the love of the Body does not come passively but must be pursued and cultivated to bear fruit. Paul urges a sincere love, one that unites us both in opposition to sin and falsehood ("*abhor what is evil*") and in commitment to the person and work of Christ ("*cling to what is good*").

He goes farther, though, exhorting believers to love their enemies as well, blessing them and returning good for evil. If Christ's high priestly prayer urges us to zealously guard our unity, Paul's list urges us to treat the opposition with all the courtesy and grace they deny to us. Neither leaves any room for arrogance, spite, or violence (physical or verbal).

The bottom line is humility. If we want to hold fiercely to the truths of Scripture, we have to trust God to defend His Word. This does not mean that we should hide the truth or back away from biblical stances that are unpopular with the world, but it does mean that the Word does not rise or fall on our defense of it. When we place our whole faith in Him, He will give us the grace to speak the truth in love (cf. Eph. 4:15) in every situation. If you are in the right on a given issue, be right, but do so standing in the manifold grace of God revealed in His Word by His Spirit rather than on the strength of your conviction.

Finally, Peter tells us, "*all of you be harmonious, sympathetic, brotherly, kindhearted, and humble in spirit; not returning evil for evil or insult for insult, but giving a blessing instead; for you were called for the very purpose that you might inherit a blessing*" (1 Pet. 3:8-9). If the message of the Gospel is distorted by the shrillness of its delivery or the conduct of the messenger, then we are blessing no one and failing our calling. Our Gospel proclamation should leave no room for anyone but Christ to be the featured player in the story.

Justin Lonas is editor of Disciple Magazine for AMG International in Chattanooga, Tennessee

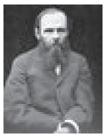

"The soul is healed by being with children."
— Fyodor Dostoyevsky

"Humility is the displacement of self by the enthronement of God."
— Andrew Murray, *Humility*

"Humility is nothing but the disappearance of self in the vision that God is all."
— Andrew Murray, *Humility*

The Fruit of the Spirit Is: Humility

By Joe McKeever

"*But the fruit of the Spirit is love, joy, peace, patience, kindness, goodness, faithfulness, gentleness, self-control; against such things there is no law*" (Gal. 5:22-23).

Humility (translated "*kindness*" in most lists of the fruits) may be the most elusive of all personality traits. If you think you have it, you probably don't. If you think you don't, you may well do. Other people are better authorities on whether you possess it, yet they're not infallible.

The Bible says "*God resists the proud but gives grace to the humble*" (1 Peter 5:5). We're told to humble ourselves (1 Peter 5:6), but I can't find anywhere in the Bible where we are encouraged to ask the Lord to humble us. For good reason, I'm thinking.

When God humbles you, He does it with a strong hand. In the case of Nebuchadnezzar, potentate of Babylon, once he decided that all the gains God had given him were the result of his own military genius, God decided to send him a healthy dose of humiliation. Next day, Nebuchadnezzar was out in the pasture, munching grass alongside the cows. Eventually, when he came to his senses and gave God the praise, the Lord restored his sanity (Daniel 4).

Lesson number one about humility: "You don't want God humbling you!" What are the other lessons in humility? Sorry. I don't know. The last impression I want to leave from this article is that Joe thinks he's an authority on humility. After all, I am well aware that these articles flood the internet with my name out front and, often, just before my name comes that "Doctor". I groan (sometimes, not all the time) at that. Doesn't sound like humility to me.

Humility seems to be a matter of perspective. It's how you see yourself in relation to the Lord Himself and the people around you. Some people see themselves as humble before God but "something else" before other people. That's not humility, but self-deception.

It takes both. A humble person sees himself as created by God, as dependent on Him for the very air he breathes, as the Father of the Savior the Lord Jesus Christ, and as having been incredibly merciful to him. He sees himself as a lot like the people around him (see Isaiah 6:5), as linked with them, as owing a great deal to them, and their servants for Jesus sake (2 Corinthians 4:5).

Paul wrote to the church at Rome, "*I say through the grace given to me, to everyone who is among you, not to think of himself more highly than he ought to think, but to think soberly, as God has dealt to each one a measure of faith*" (Romans 12:3). He continued, "*Be kindly affectionate to one another with brotherly love, in honor giving preference to one another*" (12:10). And again, "*Be of the same mind toward one another. Do not set your mind on high things, but associate with the humble. Do not be wise in your own opinion*" (12:16).

Humility is a matter of balance. Neither thinking too highly or too lowly of themselves, believers in the Lord Jesus go forward with their eyes on Him and their hearts set on serving Him by helping the people they see all around. Have you ever noticed that the Scriptures address pride a lot more than inferiority? Why is this?

The Fruit of the Spirit Is: Humility

I think the answer is that we humans have far more trouble from over-rating than from undervaluing ourselves. In that 12th chapter of Romans, I can't find a word that tells people to think bigger and higher of themselves, but at least three times believers are told to adjust their tendency toward a too-big self-concept in order to keep their balance.

Let's admit the obvious here: People in the ministry have an ongoing battle with the ego. Maybe it's because we are, ahem, performing in front of crowds.

Perhaps it's because people come to us for counsel and direction and look to us for insights from the Word of God. In 1 Corinthians, Paul addresses this very matter: "*I've written to you that none of you may be puffed up on behalf of one against the other. For who makes you differ from another? And what do you have that you did not receive? And if you did receive it, why do you boast as if you had not received it?*" (1 Cor. 4:6-7).

Since most of these articles are directed toward men and women in the ministry, I'd like to mention a few specifics that can be encouraging your ego to expand rather than to stay healthy.

1) The plaques on your wall. If your office wall looks like a shrine to yourself and your accomplishments, I suggest you box most of that stuff up. Then a year from now, take it to the trash dump (and save your family the trouble of having to do it when you pass on to glory).

2) The titles by which people call you. One of the first surprises I received on meeting Billy Graham is that he said, "Please call me Billy." And not Doctor. Not that I did, of course. But I did go so far as to calling him "Brother Billy." Titles can create barriers between people. I like to tell people, "When your first name is Joe, it suggests a rocking chair on the front porch. There's nothing formal about it. (My name is not Joseph but Joe Neil.) The name 'Joe' invites familiarity. So, come on in, take off your shoes, and get comfortable."

3) The names of the employees around you. Learn the names of your custodial staff, of every employee, and learn about their children. Write notes on birthdays. One of the ministry boards on which I have the privilege of serving is run by a president with a zillion things on his agenda. But each year, my wife and I receive birthday notes written personally by him. I know no secretary wrote it because no one else on earth writes this badly! But it's a humble touch and I appreciate it.

4) Never asking for the ministerial discount. I don't even know if they have these any more. They used to. I've seen pastors get upset because the hospital did not have reserved parking for ministers. Or upset because someone parked in their reserved spot at church. Not good. This is one reason most of the preachers I know do not wear "clergy collars." Those things seem to set us apart and draw attention to ourselves.

When stopped by the highway patrol, do not—repeat, do not!—work into the conversation that you are a minister on your way to some important function. It won't help and it could hurt. That officer walks away thinking the clergy see themselves as a privileged class—not good. It's much better for people to discover accidentally that you are a minister.

The Fruit of the Spirit Is: Humility

Let them be pleasantly surprised to learn it, having first come to the conclusion that you are "an all-right guy."

Why do we want to be humble in the first place? Answer: So God can use us and eventually exalt us. So people will trust us and we can serve them. Even the Almighty has trouble using an instrument that is resistant because it has its own agenda or thinks of itself as too grand for such a lowly use; He showed us how He deals with those who reject His control in Nebuchadnezzar.

Joe McKeever is a retired Southern Baptist pastor from New Orleans, Louisiana. He blogs regularly at www.joemckeever.com.

"Fruit is always the miraculous, the created; it is never the result of willing, but always a growth. The fruit of the Spirit is a gift of God, and only He can produce it. They who bear it know as little about it as the tree knows of its fruit. They know only the power of Him on whom their life depends" — Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*

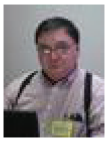

"Jesus said the weeds would grow with the wheat until the Judgement," Dietrich answered, "so one finds both good men and bad in the Church. By our fruits we will be known, not by what name we have called ourselves. I have come to believe that there is more grace in becoming wheat than there is in pulling weeds." — Michael Flynn, *Eifelheim*

"Giving is an act of generosity.
Giving is sowing a seed.
The seed will produce great harvest of fruits."
— Lailah Gifty Akita

Like other spiritual fruit, joy must be cultivated." — George Foster, *Amazing Peace-PI*

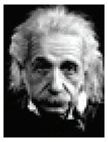

"A true genius admits that he/she knows nothing."
— Albert Einstein

"...talent means nothing, while experience, acquired in humility and with hard work, means everything."
— Patrick Süskind, *Perfume: The Story of a Murderer*

Trading Futility for Victory

By Erik Christensen **Ephesians 4:17-23**

Do you remember the futility of your life prior to Christ? In Ephesians 4:17 Paul, having encouraged the believers not to be children, "*tossed about by every wind of doctrine*," now continues his encouragement to believers to walk in a manner worthy of the calling with which they have been called. This time, however it is a command of how not to walk.

Believers are not to walk as the Gentiles in the futility of their mind. Paul is writing to Gentile believers and has already stated earlier in Ephesians 2:13 that they have been "*brought near by the blood of Christ*." These Gentile believers are now part of the family of God with equal access through the Spirit to the Father (2:19). Paul in chapter 2 stated that the Gentiles and Jewish believers both were once children of the wrath. So, Paul is simply using the term Gentile here in chapter four as a synonym of an unbeliever, someone who is not walking by faith in Christ. This of course is what the Ephesian believers used to be.

The word "*futility*" means empty or worthless. A life outside of Christ is empty and has no meaning. Paul commands believers not to walk in vanity and or emptiness. Why do unbelievers walk in futility? Paul states that they are darkened in their understanding, excluded from the life of God because of the ignorance that is in them. All of this is specifically due to the hardness of their heart. As a result of having a hard heart, Paul says, that they are callous and have "*given themselves over to sensuality for the practice of every kind of impurity with greediness*" (4:19). What a contrast. Paul is writing to believers and commanding that we not to walk like we used to. Are believers capable of hardened hearts? When believers chose to walk unworthily, in unbelief, hardened hearts can become callous with fleshly activity as a result. Paul is not only telling believers how we should walk, "*in a manner worthy*", but also how we should not walk, in unbelief due to hardened hearts.

Paul transitions in verse 20 by appealing to the believers concerning their faith in Christ. We know that truth is in Jesus and have learned of the salvation by grace through faith offered in and through Christ. He Himself is our salvation having brought us nearby His own blood. Paul encourages believers to "*lay aside*" the old self. This laying aside has the picture of putting away the flesh. God alone is able to empower us in this and is constantly inviting us to walk with Him in the strength of His might. We are incapable of overcoming sin in our own lives yet through Christ's power are able to experience the Lord Himself and His victory.

In Romans 13:14 Paul writes it this way: "*But put on the Lord Jesus Christ, and make no provision for the flesh in regard to its lusts*." This is what Paul encourages believers to do. Put on the new self. Be clothed in Christ. Put on the Lord. In choosing to believe we are setting aside the old fleshly garment, which is being corrupted even still, and are being clothed in the truth, in Christ Himself. Rather than walking according the flesh and the futility that this brings we are now walking as God's children reflecting the glory of the Lord in and through our lives—His righteousness, good works, as well as the holiness of truth. "*Holiness*" here has the idea of the correct attitude toward the Lord expressed in action. As we walk with the Lord by faith our attitudes and actions begin to display the life changing power of God in and through us as He transforms us into His image.

Are we walking by faith? Do we trust the Lord and actively choose to submit to Him? As believers who have been brought near by the blood of Christ, saved, and now are a part of God's very own household, are we tender toward the working of God in our lives or hardened in our hearts? Are we following God?

Erik Christensen is senior pastor of Hoffman town Church in Albuquerque, New Mexico.

Edward McKendree Bounds

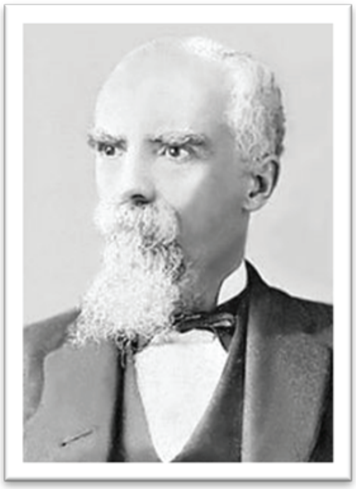

Born:	August 15, 1835 Shelby County, Missouri
Died:	August 24, 1913 (aged 78) Washington, Georgia
Resting place:	Resthaven Cemetery
Pen name:	E.M. Bounds
Occupation:	Clergy, attorney, author
Language:	English
Nationality:	American
Genre:	Non-fiction
Subject:	Prayer
Spouse:	Emma Elizabeth Barnett (m. 1876-1886) Harriet Elizabeth Barnett (m. 1887-1913)
Children:	Nine

Edward McKendree Bounds (August 15, 1835 – August 24, 1913) prominently known as **E.M. Bounds**, was an American author, attorney, and member of the Methodist Episcopal Church South clergy. He is known for writing 11 books, nine of which focused on the subject of prayer. Only two of Bounds' books were published before he died. After his death, Rev. Claudius (Claude) Lysias Chilton, Jr., grandson of William Parish Chilton and admirer of Bounds, worked on preserving and preparing Bounds' collection of manuscripts for publication. By 1921, more editorial work was being done by Rev. Homer W. Hodge.

Early life

Edward McKendree Bounds was born on August 15, 1835, in Shelbyville, Missouri. He is the son of Thomas Jefferson and Hester A. (née Purnell) Bounds. In the preface to *E.M. Bounds on Prayer*, published by Hendrickson Christian Classics Series over 90 years after Bounds' death, it is surmised that young Edward was named after the evangelist, William McKendree, who planted churches in western Missouri and served as the fourth bishop of the Methodist Episcopal Church. He was the fifth child, in a family of three sons and three daughters.

Thomas Jefferson Bounds was one of the original settlers of Shelby County. Prior to organizing the County, Thomas Bounds served as the first Justice of the Peace.

Edward McKendree Bounds

In April 1835, he was named County Clerk, followed by an appointment to serve as the County Commissioner in December 1835. In 1836, he began holding circuit court in his home, during the third term each year. In his capacity as County Commissioner, he platted the town into blocks and lots for new settlers. In 1840, he advanced the building of the First Methodist Church. In 1849, Thomas contracted tuberculosis and died.

After his father's death, 14-year-old Bounds joined several other relatives in a trek to Mesquite Canyon in California, following the discovery of gold in the area. After four unsuccessful years, they returned to Missouri. Bounds studied law in Hannibal, Missouri, after which, at age 19, he became the youngest practicing lawyer in the state of Missouri. Although apprenticed as an attorney, Bounds felt called to Christian ministry in his early twenties during the Third Great Awakening. Following a brush arbor revival meeting led by Evangelist Smith Thomas, he closed his law office and moved to Palmyra, Missouri to enroll in the Centenary Seminary. Two years later, in 1859 at the age of 24, he was ordained by his denomination and was named pastor of the nearby Monticello, Missouri Methodist Church. **Marriage and children** Bounds' first marriage was to Emma (Emmie) Elizabeth Barnett from Washington, Georgia on September 19, 1876. They had two daughters, Celeste and Corneille, and a son, Edward. Emmie died on February 18, 1886.

Twenty months later, Edward married Emmie's cousin, Harriet (Hattie) Elizabeth Barnett in 1887. To them were born three sons (Samuel, Charles, and Osborne) and three daughters (Elizabeth, Mary, and Emmie). His son Edward, by his first wife, died at the age of six, and his son Charles, by his second wife, died eight days after his first birthday.

Military service

E.M. Bounds did not support slavery. But, because he was a pastor at a congregation in the recently formed Methodist Episcopal Church South, his name was included in a list of 250 names who were to take an oath of allegiance and post a $500 bond. Edward saw no reason for a U.S. Citizen to take such an oath, he was morally opposed to the Union raising funds in this way, and he didn't have the $500. Bounds and the others on the list were arrested in 1861 by Union troops, and Bounds was charged as a Confederate sympathizer. He was held with other non-combatants in a Federal prison in St. Louis for a year and a half. He was then transferred to Memphis and released in a prisoner exchange between the Union and the Confederacy.

He became a chaplain in the Confederate States Army (3rd Missouri Infantry CSA). During the Second Battle of Franklin, Bounds suffered a severe forehead injury from a Union saber,

and he was taken prisoner. On June 28, 1865, Bounds was among Confederate prisoners who were released upon the taking of an oath of loyalty to the United States.

Pastoral service

Upon his release as a prisoner of the Union Army, he felt compelled to return to war-torn Franklin and help rebuild it spiritually, and he became the pastor of the Franklin Methodist Episcopal Church, South. His primary method was to establish weekly prayer sessions that sometimes lasted several hours. Bounds was regionally celebrated for leading spiritual revival in Franklin and eventually began an itinerant preaching ministry throughout the country.

After serving several important churches in St. Louis and other places, south, he became Editor of the St. Louis Christian Advocate for eight years and, later, Associate Editor of The Nashville Christian Advocate for four years. The trial of his faith came to him while in Nashville, and he quietly retired to his home without asking even a pension. His principal work in Washington, Georgia (his home) was rising at 4 am and praying until 7 am. He filled a few engagements as an evangelist during the eighteen years of his lifework. While on speaking engagements, he would not neglect his early morning time in prayer, and cared nothing for the protests of the other occupants of his room at being awakened so early. No man could have made more melting appeals for lost souls and backslidden ministers than did Bounds. Tears ran down his face as he pleaded for us all in that room.

According to people who were constantly with him, in prayer and preaching, for eight years "Not a foolish word did we ever hear him utter. He was one of the most intense eagles of God that ever penetrated the spiritual ether. He could not brook delay in rising, or being late for dinner. He would go with me to street meetings often in Brooklyn and listen to the preaching and sing with us those beautiful songs of Wesley and Watts. He often reprimanded me for asking the unconverted to sing of Heaven. Said he: 'They have no heart to sing, they do not know God, and God does not hear them. Quit asking sinners to sing the songs of Zion and the Lamb.'"

Writing background

Only two of Bounds' books were published before he died. After his death, Rev. Claudius (Claude) Lysias Chilton, Jr., grandson of William Parish Chilton and admirer of Bounds, worked on preserving and preparing Bounds' collection of manuscripts for publication. By 1921, more editorial work was being done by Rev. Homer W. Hodge.

Edward McKendree Bounds

Chilton said of Bounds' books, "These books are unfailing wells for a lifetime of spiritual water-drawing. They are hidden treasures, wrought in the darkness of dawn and the heat of the noon, on the anvil of experience, and beaten into wondrous form by the mighty stroke of the divine. They are living voices whereby he, being dead, yet speaketh!"

Published works

- Power Through Prayer (e-text)
- Prayer and Praying Men (e-text) (online book)
- Purpose in Prayer (e-text)
- The Essentials of Prayer (e-text) (online book)
- The Necessity of Prayer (e-text) (online book)
- The Possibilities of Prayer (e-text)
- The Reality of Prayer (e-text)
- The Weapon of Prayer (e-text)
- Preacher and Prayer (Google Books) (online book)
- Satan: His Personality, Power and Overthrow (online book) (Amazon Kindle)
- Heaven: A Place - A City - A Home (online book)
- The Ineffable Glory: Thoughts on the Resurrection (Amazon Kindle)
- The Collected Works of E. M. Bounds (Amazon Kindle)

1."God does nothing except in response to believing prayer." **John Wesley**

2. "Prayer is where the action is." - **John Wesley**

3. "The man who mobilizes the Christian church to pray will make the greatest contribution to world evangelization in history." - **Andrew Murray**

4. "Faith in a prayer-hearing God will make a prayer-loving Christian." - **Andrew Murray**

5. "We must begin to believe that God, in the mystery of prayer, has entrusted us with a force that can move the Heavenly world, and can bring its power down to earth." - **Andrew Murray**

6. “What the Church needs to-day is not more machinery or better, not new organizations or more and novel methods, but men whom the Holy Ghost can use -- men of prayer, men mighty in prayer. The Holy Ghost does not flow through methods, but through men. He does not come on machinery, but on men. He does not anoint plans, but men -- men of prayer.” **— E.M. Bounds, *Power Through Prayer***

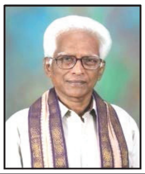

" Endaroo Mahaanubhaavulu, Andariki Vandanamulu " – ***Srii Thyagaraaju***

EVOLUTION OF TELUGU CHRISTIAN HYMNS – LAST 400 YEARS – AN OVERVIEW

B.D.P.RAO, Rajamaheendri. Ugaadi, 21-3-2015

1	2	3	4	5
BIBLICAL BACKGROUND ON MUSIC A) In the beginning music was in heaven by Angels (Is. 6:3) B) Music was brought down to the earth at its foundation. (Job 17) C) Angels came to the Earth, sang joyfully at birth of Christ. (St. Lk. 2:14) D) Jesus with Apostles participated in singing (St. Luke) E) St. Paul encouraged corporal singing and the order of service. ( ) F) Finally in heaven the saved souls & Angels will sing praises to God forever and ever (Rev.5:10) G) In joy (*moodam*) Adam sang (Gen.2:23) H) In sorrow (*kheedam*) also Lamech sang. (Gen.4:22) I) Musical instrument was invented by Jubal (Gen. 4:21) J) THE LAW was subject for the **Jewish Hymnody.** (Is..........)the five sections of the Psalms are reflections of the first five books of the Bible	**MONASTERIES'** CONTRIBUTION **(3 – 7th Centuries.)** There was a lot of Christian Literature, poetry and hymnody both in GREEK, LATIN AND SYRIC. Scholastic works in monasteries mainly among the Clergy. **Dr. MARTIN LUTHER GERMANY** 1483 –1546 Reformer, By the time 'Witness is worship ' for the laity, which he turned as ' the people's participation' in vernacular.1. Bible in Native Language – Translated Fr. Latin into German. Common Service : There was Participation of Clergy and Laity. 3) **He restored Corporal-Singing** in church, as was in early church. He penned about 37 German hymns. 4) He maintained the evangelical and musical liturgy as it in the **Sung-mass.** **CHARLES WESLY, England Methodist Church. Penned about 3000 hymns.(1707- 1788)**	***Rev. Fr. DE NOBILI S J*** 1577 –**1605** - 1656 Fr. France –Madhurai Books in Sanskrit. Composed hymns in Tamil & Telugu. His works must be destroyed by his Christian opponents or later on survived as orphan songs / liturgy in Worship books. ***PHILIP FEBRICICUS-1742*** Lutheran, *Denmark - Chennai* *Bible parts trans. Conducted worship in Tamil & Telugu (without hymns….?)* EVEN FROM THE EARILIST TELUGU PROTESTANT HYMN BOOKS THERE HAVE BEEN HYMNS OF **THE COMMON SAINTS.** ALSO THE LIST OF **ORPHAN SONGS.** **ThaallapaakaAnnamayya Kiirthana Nirmaanakudu** Tallapaka (1424 -1503) **KARNAATIK – SYLLABUS** **Purandara Dasa** (Bellari 1484 – 1564).Karnataka State. Music syllabus helpful even to ***Daliths*** **to learn music**. **1st TELUGU BRAHMIN PAMDIT MADHURAI CHRISTIAN -1609.** Contemporaries : **NAARAYANATHIIIRTHULU** 16-17th Cen. Kaaja, A.P. **Ksheestraiah of Movva** (Krishna Dt. 1610 – 1685) **Badhraachala Ramdaasu** (1620 – 1680) *Guidance to the later Christian hymnists / poets .*	***MIKKILI SAMUUYEELU*** *1736 -1799* *Rayalasiima:Cuddapah ?* *In 4th Edn. 0f Telugu Krystava Kiirthanala Pusthakam (his hymns were 38 out of 327). 100 hymns by poets of Cuddapah (SPG) Church. Pub. In1847Cuddaph. In 1966-Andhra Krysthava Kiirthanalu 20 only.* ***Christ alone Adorable***. *(No Hagiology, based on Protestant Theology)* **1*st* *TELUGU CHRISTIAN*** *Madhurai,Brahmin-pandit 1609.* **1st. TELUGU CHRISTIAN** Punganoor, Chittoor Dist**.** 1701 Paadal Maanduitt. **BENJAMIN SCHULTZ** Germany, (1689- 1760) Chennai-1728 Telugu & Tamil worship(Hymns ?) *Traditional Guidance.* ***KARNAATAKA SAMGIITTHA THRIMUURTHULU*** *Tiruvayyuru (T.N.)* ***GOLDEN AGE 1750 – 1850***Tyagaraju-(*Bhakthi Bhaavam*) Syama Saasthri (*Vyraagyam)* Mutthu Swaami Diikshithar (*Thaala samskrithi) b) Munipalli Subhramanya Kavi (1730-1780) Krishna Dist. 'Aaadhyathma RaamaayanaKiirthanalu'* ***Rama alone adorable***. In his 104 songs none other was praised	MUTUAL ENCOURAGEMENT (Non-Christians & Christians) Pingali Yellanaacharulu (1750 - ' Thoobhya Charithra ' a) Muthu Swamy Diikshuthulu 1775-1835 Trans.50 English **Gospel Hymns into Sanskrit.** with Karnatik Notation, which may later guide native hymnists into Telugu . c) Asanand Kavi (…… ………….) d) **BIBLE TRANSLATIONS** Bible translations into Telugu by both foreign missionaries and native Christians and Hindus Munchies was done at various places in Telugu speaking areas helped hymn writers. Zegenbaug in1706 at Tranqbar Tamil Bible. Rev.William Carey in 1793 at Calcutta, Bible 40 languages. FIRST INDIAN NEWS PAPER (………)Published books at the interest of Brahma Samaaj. e) Late Ramdaas a Brahmin helped Carey in his works for many years at last accepted Lord Jesus ! Ramayanam,Bharatham and Bhagavatgeetha were first time printed by Rev Dr. William Carey in Calcutta) f) Sri Raja Manthri Praggada Bhujanga Rao Bhahuddur, Lakkavaram Jamindaar(1914). The story of Christ in poetry from the Four Gospels. g) *Vidwaan* KVSM Girimaji Rao , Gutty (……………..)Prepared notation for 125 hymns inAndhra Krysthava Kiirthanalu . h) **C.P.BROWN** Preserved Telugu and Sanskrit Literature without any discrimination. Trans. Vedas, Ramayanam, Geetha etc.

VEEDAS ARE SOURCE FOR INDIAN MUSIC.
POETICAL BOOKS OF BIBLE Job: *Vyraagyam*
Ps: *Aadhyathmikam*
Pro:-*Nythikam*

Ecc :*Thathwam*

Songs of Solomon: *Madhura bhakthi.*

PUNDITS AGREED UPON THE FOUR SUCCESSIVE STAGES OF PIETISTIC LITERATURE IN TELUGU – PROSE, POETRY AND HYMNARY.
Quoted by Sri Nidadavole Venkata Rao Gaaru in his introduction for Rev. Dr. RRS' Book (Page xiv)

1.Annamaya	Vyshnava Bhakthi (1424 – 1503)	Lord Srii Venkateswara	*The order I propose differs slightly from the chronology, propounded by Srii Nidadavole Venkata Rao gaaru, as the four successive stages of pietistic literature in Telugu, generally agreed upon by Pandits .
***11. Fr. Di Nobili (Cont. Mikkili Bros.)**	Kriistu Bhakthi (1577 – 1666)	Lord Jesus Christ	
111. Ksheethrayya	Madhura Bhakthi (1610 – 1685)	Movva ,Gopala Swaami / Vyshnavam.	
1V.Thyaagayya	Raama Bhakthi (1767 -1847)	Lord Sri Raama	

6	7	8		
TRANS. Fr. GERMAN **SHULTZE PHILIP** ( ) From Germany to Parvathiipuram.	**TRANS. Fr. ENGLISH CHEMBARLIN JACOB** (1860 – 1921) England- Madanapalli **TYAAGA RAJ ALFRED PALMAR**(1876-1942) Best native translator.	**DURING THE PERIOD OF THE GOLDEN AGE OF KARNATAKA (1750 – 1850)** ***Krysthava Saasthriiya Sangiitha Thrayam at Visaakhapatnam Evolved.***		
		PURUSHOTHAM CH. 1803 – 1890 Parlaakhimundi (Odissa) to Visaakha. PROSE, POERTY & HYMNARY .	**WILLIAM DAWSON 1816 – 1875** Fr. England to Vizag HYMN, MUSIC AND DANCE.	**PULIPAAKA JAGANNADHAM 1826 – 1896** Fr. Konasiima (E.G.) VIZAG HYMNARY, & POETRY.
9	**10**	**11**	**12**	**13**
Lilitha Sangiitam (Evangelistic songs) PATRIOTISM IN CHRISTIANS . CHETTY BHANUMURTY (1882 -) Kakinada. **PULLETIKURTHI RAVI VARMA, Hymnist, Ongole.** (1907 -)	**Jaanapadhamulu (Folk Songs) ADDANKI DAAVIIDU …………… - ……………… Podili - Nizam State.** *Jaanapadamulu-Folk songs* ,more than 100 ***against anti-social evils.*** **Sri Gurram Joshua : Dalith liberation poetry.**	**' Nanavidha Bhakthi maargamulu '** ***9 Steps of Indian Pietism.*** **MUNGAMUURI DEEVADAASU ……………… - 1960 Rajahmundry – Guntur.** **CLASSICALS &.** ***SEMI CLASSICALS*** **.**	**Telugu Psalmody & Canticles : SALC - *'Lutheran Gudi Japakramamu '*** BHAKTHA SINGH Fr. Punjab –Hyd. *Encouraged Telugu Psalmody &Canticle-* **Hindustani andKarnaatik music. translations within native languages promoted integrity.**	**FREE LANCE POETRY** Everywhere ***Free-lance poetry / Cine field Music*** influenced mostly on Christian writers. Respected : Volter Jerimaiah,.Kinsinger, Subhamani,C.A.J.P.Rao Maasilaamani , Raavela Joseph and many more. ***Fast rhythms*** - Revival songs by Pentecostals & native missions **attracted youth & media.**

TELUGU CHRISTIAN HYMNS ARE NEARLY 400 Yrs OLD , NOT JUST 200 Yrs AS POPULARLY THOUGHT

My Guruji Late Rev. Dr.R.R.Sundar Rao, taught me Indian Religions at ACTC Hyderabad during 1973– 75. Some suppose that I learnt music from him; I have to admit that I didn't have that privilege. When he was the Director of *Preemavaani* studio, HBI Chennai , graciously gave me opportunities to sing, which were broadcasted over Radio Ceylon (Sri Lanka) during 1971-72. His pulpit sermons and lectures outside the class-room had inspired me to study hymnology in general. I am grateful to my *Karnataka Sangiitha Gaathra Praayoojitha Guru* late Smt.K.Mamgathaayaar Gaaru and *Siddhantha Guru* Sri Ayyagari Satya Prasad Gaaru of Srii Vijaya Sankara Gov. Music & Dance College, Rajamaheedri (2000-'05),affiliated to Srii Potti Srii Ramulu University, Bommuru, E.G.Dist.

Dr.RRS authorized a brief biographies of about 300 Hymnists/poets in 1973 and at last lamented that he could not lay his hands on the life and times of Mikkili Brothers (Appendix - page 434). Thanks be to God for having given me the opportunity to pay ' *gurudakshina* 'like this: It is a reasonable surmise that Mikkili brothers may belong to Cuddapah of the Rayalaseema region. The vocabulary peculiar to their hymns drawn from the pietistic literature of the *daasya and padaseevanam* (As in *padakavitha* of Srii Annamaachaarya with devotion to his Lord Srii Venkateswara Swaami) are found in their delineation of the Passion Mysteries of Christ. The ballads sung in praise of Humpy Kings of Bellary area are also found in their unraveling of the Glorious Mysteries of the Resurrected Lord Jesus. Twenty of MS hymns found their way in ACL -1966 which were systematically compiled according to the Creedal –Article order (the XII Articles of Truth)and also justifying the Seasons and Cycles of the Ecclesiastical- Year, by my friend Late Guutam Edward David (Amalaapuram- Delhi) In 500 natives hymns ,only 20 *Janaka ragas* (Parent tunes) and 55 *janya ragaas* (derived tunes)are just repeated. The compilation seems purely for practical need of the Main-Line churches both in urban and rural area where there were chapel cum schools. The authors were mostly from the member- churches of APCC Hyderabad.

Prior to Rev. Purushottam Chowdhari, Mikkili Samuuyeelu 75 yrs; Rev Frebrecicus 88 yrs ; Schlulze 100 yrs and Fr. De Nobili nearly 200 yrs. started writing / translating hymns into Telugu . The best evidence is that 38 hymns of MS are found in *Telugu Krysthava Kiirthanalu*, in IV Eden. Pub. In 1883 by William Dawson & Purushootthama Chowdhari (while Srii Tyagaraajaswaami alive !) In such early edition also, there were several orphan hymns of previous authors which I should further investigate. Since last 50 years Telugu Christian literature has a place at universities for research level in two Telugu States, Tamil Naadu and a few in the western countries.

I differ from those who praise ACL-1966 as the Crown of Telugu Christian Hymnody for these reasons; a) In order to avoid criticizing others, the rich classical hymns with a number of *aavarthams* are not included in it. b) Since the compilation meant for corporal singing, the famous/popular *raagaas* of the Music -Syllabus are not taken into consideration. c) Until recent past , in Christian community except the hymnists and artists, members not interested in learning music, therefore not many *thaalas* were selected. D) In order to make it convenient to masses sing together, several best hymns were not included in it. To fulfill the above needs, I am thinking of compiling (As I proposed in an interview from All India Radio, Hyderabad) a separate hymnal with all the 72 *meelakartha raagaas* and as many *thaalas* as possible from the great treasure and legacy of our saints and scholars that gone before us.)

'*Nagara Samkiirthanam'* of Srii Thyagayya paved the path for an open-air singing and later the Christian evangelists took advantage to write the simple Gospel songs for propagation in streets and in public meetings sung by the great masses. Srii Purushottam Chowdhari thrice in his statewide *paadayaathra* adopted this! Since 1965 the private groups are trying to fulfill this need by using simple words and light music (known as *Jaanapdamulu*, which were introduced by Srii Bhadrachala Ramadas.) composed more on the Religious –Text, than with poetical talent. Praise the Lord ! Now these famous *Hebron Zion Songs* and *Ujjeeva Kiirthanalu* statewide and nationwide promoting the spirit of national integrity also. They are in oral circulation among illiterates, singing from their hearts as if our 'Scripture Sings '. – *BDP RAO.*

Your comments invited : Web: bdprao.tripod.com, Email: rao_bdp@yahoo.com (Mob: 9390 236 111 Land : 0883 243 55 11)

Fanny Crosby

Prolific and blind hymn writer

"Oh, what a happy soul I am, / caption Hough I cannot see! / I am resolved that in this world / Contented I will be."

Francis Jane Crosby wrote more than 9,000 hymns, some of which are among the most popular in every Christian denomination. She wrote so many that she was forced to use pen names lest the hymnals be filled with her name above all others. And, for most people, the most remarkable thing about her was that she had done so in spite of her blindness.

"I think it is a great pity that the Master did not give you sight when he showered so many other gifts upon you," remarked one well-meaning preacher.

Timeline

1806 Samuel Mills leads Haystack Prayer Meeting
1811 Alexander Campbell begins Restoration Movement
1817 Elizabeth Fry organizes relief in Newgate Prison
1820 Fanny Crosby born
1915 Fanny Crosby dies
1924 First Christian radio broadcasts

Fanny Crosby

Fanny Crosby responded at once, as she had heard such comments before. "Do you know that if at birth I had been able to make one petition, it would have been that I was born blind?" said the poet, who had been able to see only for her first six weeks of life. "Because when I get to heaven, the first face that shall ever gladden my sight will be that of my Savior."

Blinded by a quack

Born in Putnam County, New York, Crosby became ill within two months. Unfortunately, the family doctor was away, and another man—pretending to be a certified doctor—treated her by prescribing hot mustard poultices to be applied to her eyes. Her illness eventually relented, but the treatment left her blind. When the doctor was revealed to be a quack, he disappeared.

A few months later, Crosby's father died. Her mother was forced to find work as a maid to support the family, and Fanny was mostly raised by her Christian grandmother.

Her love of poetry began early—her first verse, written at age 8, echoed her lifelong refusal to feel sorry for herself:

Oh, what a happy soul I am,
caption Hough I cannot see!
I am resolved that in this world
Contented I will be.

How many blessings I enjoy
That other people don't,
To weep and sigh because I'm blind
I cannot, and I won't!

While she enjoyed her poetry, she zealously memorized the Bible. Memorizing five chapters a week, even as a child she could recite the Pentateuch, the Gospels, Proverbs, the Song of Solomon, and many psalms chapter and verse.

Her mother's hard work paid off. Shortly before her fifteenth birthday, Crosby was sent to the recently founded New York Institute for the Blind, which would be her home for 23 years: 12 as a student, 11 as a teacher. She initially indulged in her own poetry and was called upon to pen verses for various occasions.

In time the principal asked her to avoid such "distractions" in favor of her general instruction. "We have no right to be vain in the presence of the Owner and Creator of all things," he said.

Fanny Crosby

It was the work of a traveling phrenologist (one who studies the shape and irregularities of the skull for insights into character and mental capacity) that changed the school's mind and again ignited her passion. Though his study is now the ridicule of science, the phrenologist's words were to prove prophetic: "Here is a poetess. Give her every possible encouragement. Read the best books to her and teach her the finest that is in poetry. You will hear from this young lady some day."

Poetry for presidents

It didn't take long. By age 23 Crosby was addressing Congress and making friendships with presidents. In fact, she knew all the chief executives of her lifetime, especially Grover Cleveland, who served as secretary for the Institute for the Blind before his election.

Another member of the institute, former pupil Alexander van Alstine, married Crosby in 1858. Considered one of New York's best organists, he wrote the music to many of Crosby's hymns. Crosby herself put music to only a few of hers, though she played harp, piano, guitar, and other instruments. More often, musicians came to her for lyrics. For example, one day musician William Doane dropped by her home for a surprise visit, begging her to put some words to a tune he had recently written and which he was to perform at an upcoming Sunday School convention. The only problem was that his train to the convention was leaving in 35 minutes. He sat at the piano and played the tune.

"Your music says, 'Safe in the Arms of Jesus,'" Crosby said, scribbling out the hymn's words immediately. "Read it on the train and hurry. You don't want to be late!" The hymn became one of Crosby's most famous.

Though she was under contract to submit three hymns a week to her publisher and often wrote six or seven a day (for a dollar or two each), many became incredibly popular.

When Dwight Moody and Ira Sankey began to use them in their crusades, they received even more attention. Among them are "Blessed Assurance," "All the Way My Savior Leads Me," "To God Be the Glory," "Pass Me Not, O Gentle Savior," "Safe in the Arms of Jesus," "Rescue the Perishing," and "Jesus Keep Me Near the Cross."

She could write very complex hymns and compose music with a more classical structure (she could even improvise it), but she preferred to write simple, sentimental verses that could be used for evangelism. She continued to write her poetry up to her death, a month shy of her ninety-fifth birthday. "You will reach the river brink, some sweet day, bye and bye," was her last stanza.

George Whitefield

Sensational Evangelist of Britain and America

"I would give a hundred guineas, if I could say 'Oh' like Mr.Whitefield." — Actor David Garrick

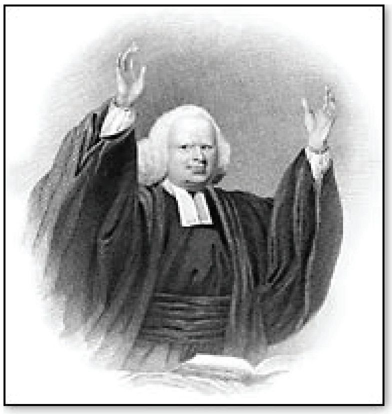

Largely forgotten today, George Whitefield was probably the most famous religious figure of the eighteenth century. Newspapers called him the "marvel of the age." Whitefield was a preacher capable of commanding thousands on two continents through the sheer power of his oratory. In his lifetime, he preached at least 18,000 times to perhaps 10 million hearers.

Timeline

1675	Spener's *Pia Desideria*advances Pietism
1682	William Penn founds Pennsylvania
1707	Isaac Watts publishes *Hymns and Spiritual Songs*
1714	George Whitefield born
1770	George Whitefield dies
1780	Robert Raikes begins his Sunday school

Born thespian

As a boy in Gloucester, England, he read plays insatiably and often skipped school to practice for his schoolboy performances. Later in life, he repudiated the theater, but the methods he imbibed as a young man emerged in his preaching.

He put himself through Pembroke College, Oxford, by waiting on the wecaptionhier students. While there, he fell in with a group of pious "Methodists"—who called themselves "the Holy Club"—led by the Wesley brothers, John and Charles. Under their influence, he experienced a "new birth" and decided to become a missionary to the new Georgia colony on the other side of the Atlantic Ocean.

When the voyage was delayed, Whitefield was ordained a deacon in the Anglican Church and began preaching around London. He was surprised to discover that wherever he spoke, crowds materialized and hung on every word.

These were no ordinary sermons. He portrayed the lives of biblical characters with a realism no one had seen before. He cried, he danced, he screamed. Among the enthralled was David Garrick, then the most famous actor in Britain. *"I would give a hundred guineas," he said, "if I could say 'Oh' like Mr. Whitefield."*

George Whitefield

Once, when preaching on eternity, he suddenly stopped his message, looked around, and exclaimed, "Hark! Methinks I hear [the saints] chanting their everlasting hallelujahs, and spending an eternal day in echoing forth triumphant songs of joy. And do you not long, my brethren, to join this heavenly choir?"

Whitefield eventually made it to Georgia but stayed for only three months. When he returned to London, he found many churches closed to his unconventional methods. He then experimented with outdoor, extemporaneous preaching, where no document or wooden pulpit stood between him and his audience.

Spellbound crowds

In 1739, Whitefield set out for a preaching tour of the American colonies. Whitefield selected Philadelphia—the most cosmopolitan city in the New World—as his first American stop. But even the largest churches could not hold the 8,000 who came to see him, so he took them outdoors. Every stop along Whitefield's trip was marked by record audiences, often exceeding the population of the towns in which he preached. Whitefield was often surprised at how crowds "so scattered abroad, can be gathered at so short a warning."

The crowds were also aggressive in spirit. As one account tells it, crowds "elbowed, shoved, and trampled over themselves to hear of 'divine things' from the famed Whitefield."

Once Whitefield started speaking, however, the frenzied mobs were spellbound. "Even in London," Whitefield remarked, "I never observed so profound a silence."

Though mentored by the Wesleys, Whitefield set his own theological course: he was a convinced Calvinist. His main theme was the necessity of the "new birth," by which he meant a conversion experience. He never pleaded with people to convert, but only announced, and dramatized, his message.

Jonathan Edwards's wife, Sarah, remarked, "He makes less of the doctrines than our American preachers generally do and aims more at affecting the heart. He is a born orator. A prejudiced person, I know, might say that this is all theatrical artifice and display, but not so will anyone think who has seen and known him."

Whitefield also made the slave community a part of his revivals, though he was far from an abolitionist. Nonetheless, he increasingly sought out audiences of slaves and wrote on their behalf. The response was so great that some historians date it as the genesis of African-American Christianity.

George Whitefield

Everywhere Whitefield preached, he collected support for an orphanage he had founded in Georgia during his brief stay there in 1738, though the orphanage left him deep in debt for most of his life.

The spiritual revival he ignited, the Great Awakening, became one of the most formative events in American history. His last sermon on this tour was given at Boston Commons before 23,000 people, likely the largest gathering in American history to that point.

"Scenes of uncontrollable distress"

Whitefield next set his sights on Scotland, to which he would make 14 visits in his life. His most dramatic visit was his second, when he visited the small town of Cambuslang, which was already undergoing a revival. His evening service attracted thousands and continued until 2:00 in the morning. "There were scenes of uncontrollable distress, like a field of battle. All night in the fields, might be heard the voice of prayer and praise." Whitefield concluded, "It far outdid all that I ever saw in America."

On Saturday, Whitefield, in concert with area pastors, preached to an estimated 20,000 people in services that stretched well into the night. The following morning, more than 1,700 communicants streamed alongside long Communion tables set up in tents. Everywhere in the town, he recalled, "you might have heard persons praying to and praising God."

Cultural hero

With every trip across the Atlantic, he became more popular. Indeed, much of the early controversy that surrounded Whitefield's revivals disappeared (critics complained of the excess enthusiasm of both preacher and crowds), and former foes warmed to a mellowed Whitefield.

Before his tours of the colonies were complete, virtually every man, woman, and child had heard the "Grand Itinerant" at least once. So pervasive was Whitefield's impact in America that he can justly be styled America's first cultural hero. Indeed, before Whitefield, it is doubtful any name, other than roycaptiony, was known equally from Boston to Charleston.

Whitefield's lifelong successes in the pulpit were not matched in his private family life. Like many itinerants of his day, Whitefield was suspicious of marriage and feared a wife would become a rival to the pulpit. When he finally married an older widow, Elizabeth James, the union never seemed to flower into a deeply intimate, sharing relationship.

In 1770, the 55-year-old continued his preaching tour in the colonies as if he were still a young itinerant, insisting, "I would rather wear out than rust out."

George Whitefield

He ignored the danger signs, in particular asthmatic "colds" that brought "great difficulty" in breathing. His last sermon took place in the fields, atop a large barrel.

"He was speaking of the inefficiency of works to merit salvation," one listener recounted for the press, "and suddenly cried out in a tone of thunder, 'Works! works! A man gets to heaven by works! I would as soon think of climbing to the moon on a rope of sand." The following morning he died.

On accepting Christ: As Christ was born of the Virgin's womb, so must He be spiritually formed in our hearts. As He died for sin, so must we die to sin. And as He rose again from the dead, so must we also rise to a divine life. **– George Whitefield**

On Prayer: Believers keep up and maintain their walk with God by secret prayer. The spirit of grace is always accompanied with the spirit of supplication. It is the very breath of the new creature, the fan of the divine life, whereby the spark of holy fire, kindled in the soul by God, is not only kept in, but raised into a flame. **– George Whitefield**

"Each time, before you intercede, be quiet first, and worship God in His glory. Think of what He can do, and how He delights to hear the prayers of His redeemed people. Think of your place and privilege in Christ, and expect great things!" - **Andrew Murray**

"...True prayer is measured by weight, not by length. A single groan before God may have more fullness of prayer in it than a fine oration of great length." - **C. H. Spurgeon**

"If you want that splendid power in prayer, you must remain in loving, living, lasting, conscious, practical, abiding union with the Lord Jesus Christ." **- C. H. Spurgeon**

"Prayer can never be in excess." - **C. H. Spurgeon**

"In prayer it is better to have a heart without words than words without a heart. "**John Bunyan**

" The word of God is the food by which prayer is nourished and made strong." **- E. M. Bounds**

"Prayer is not learned in a classroom but in the closet." - **E. M. Bounds**

"Talking to men for God is a great thing, but talking to God for men is greater still." - **E.M. Bounds**

"Prayer does not fit us for the greater work; prayer is the greater work." - **Oswald Chambers.**

"I have seen many men work without praying, though I have never seen any good come out of it; but I have never seen a man pray without working." - **James Hudson Taylor**

Dr. GRAHAM SUART STAINES

Dr. Graham Suart Staines (1941-22 January 1999) was an Australian Christian missionary, who along with his two sons Philip (aged 10) and Timothy (aged 6), was burnt to death by a gang while sleeping in his station wagon at Manoharpur village in Keonjhar district in Odisha, India on 22 January 1999.

In 2003, a Bajrang Dal activist, Dara Singh, was convicted of leading the gang that murdered Graham Staines and his sons, and was sentenced to life in prison.

He had been working in Odisha among the tribal poor and lepers since 1965. Some Hindu groups alleged that Staines had forcibly converted or lured many Hindus Into Christianity; Staines' widow Gladys denied these allegations.

She continued to live in India caring for leprosy patients until she returned to Australia in 2004. In 2005 she was awarded the fourth highest civilian honor in India, Padma Shree, in recognition for her work with leprosy patients in Odisha.

- *Early life and early career*
- *Personal life*
- *Death and reaction*
- *Supreme Court of India judgement*

Graham Staines and family

Born	1941 Palmwoods, Queensland, Australia
Died	22 January 1999 Keonjhar district in Odisha
Nationality	Australian
Occupation	Missionary

Early life and early career

Staines was born in 1941 at Palmwoods, Queensland. He visited India in 1965 for the first time and joined Evangelical Missionary Society of Mayurbhanj (EMSM), working in this remote tribal area, with a long history of Missionary activity. He took over the management of the Mission at Baripada in 1983.

He helped establish the Mayurbhanj Leprosy Home as a registered society in 1982.

Personal life

He met Gladys June in 1981 while working for leprosy patients, and they married in 1983, and had worked together since then. They had three children, a daughter (Esther) and two sons (Philip and Timothy). Staines assisted in translating a part of the Bible into the Ho language of India, including proofreading the entire New Testament manuscript, though his focus was on a ministry to lepers. He reportedly spoke

fluent Oriya and was popular among the patients whom he used to help after they were cured. He used to teach how to make mats out of rope and basket from Saboigrass and tree leaves.

Death and reaction

On the night of 22 January 1999, he attended a jungle camp in Manoharpur, an annual gathering of Christians of the area for religious and social discourse. The village is situated on the border of the tribal-dominated Mayurbhanj and Keonjhar districts of Odisha. He was on his way to Keonjhar with his sons, who had come back on holiday from their school at Ooty. They broke the journey for the camp, and decided to spend the night in Manoharpur. After that, sleeping in the vehicle because of the severe cold. His wife and daughter had remained in Baripada.

According to reports, a mob of about 50 people, armed with axes and other implements, attacked the vehicle while Staines and the children were fast asleep and his station wagon where he was sleeping was set alight by the mob. Graham, Philip and Timothy Staines were burnt alive. Staines and his sons apparently tried to escape, but were allegedly prevented by a mob.

The murders were widely condemned by religious and civic leaders, politicians, and journalists. The US-based Human Rights Watch accused the then Indian Government of failing to prevent violence against Christians, and of exploiting sectarian tensions for political ends. The organization said attacks against Christians increased "significantly" since the "Hindu Nationalist" BJP came to power. Then-Prime Minister of India, Atal Behari Vajpayee, a leader of BJP, condemned the "ghastly attack" and called for swift action to catch the killers.

Published reports stated that church leaders alleged the attacks were carried out at the behest of hardline Hindu organizations. Hindu hardliners accused Christian missionaries of forcibly converting poor and low-caste Hindus and tribals. The convicted killer Dara Singh was treated as a hero by hardline Hindus and reportedly protected by some villagers. In an interview with the *Hindustan Times*, one of the accused killers, Mahendra Hembram, stated that the killers *"were provoked by the "corruption of tribal culture" by the missionaries, who they claimed fed villagers beef and gave women brassieres and sanitary towels."*

In her affidavit before the Commission on the death of her husband and two sons,

Gladys Staines stated:

"The Lord God is always with me to guide me and help me to try to accomplish the work of Graham, but I sometimes wonder why Graham was killed and also what made his assassins to behave in such a brutal manner on the night of 22nd/23rd January 1999. It is far from my mind to punish the persons who were responsible for the death of my husband Graham and my two children. But it is my desire and hope that they would repent and would be reformed."

Supreme Court of India judgement

A trial (sessions) court in Bhubaneshwar, the

Dr. GRAHAM SUART STAINES

capital of Odisha, sentenced the convicted ring leader Dara Singh of the mob to death by hanging for killing Staines and his two sons.

In 2005, the Orissa High Court commuted the sentence to life imprisonment. The Supreme Court upheld the High Court decision on 21 January 2011.

"In the case on hand, though Graham Staines and his two minor sons were burnt to death while they were sleeping inside a station wagon at Manoharpur, the intention was to teach a lesson to Graham Staines about his religious activities, namely, converting poor tribals to Christianity," the court said. The Court stated "Our concept of secularism is that the State will have no religion. The State shall treat all religions and religious groups equally and with equal respect without in any manner interfering with their individual right of religion, faith and worship." Yet, while condemning (even voluntary) religious conversions, the Court also said "It is undisputed that there is no justification for interfering in someone`s belief by way of `use of force`, provocation, conversion, incitement or upon a flawed premise that one religion is better than the other". Dismissing the Central Bureau of Investigation's plea for death penalty to Singh, a Bench of Mr. Justice P Sathasivam and Mr. Justice BS Chauhan endorsed the Orissa High Court's finding that his crime did not fall under the rarest of rare category. In its 76-page judgement, the court came out strongly against the practice of conversion. However, four days later, on 25 January 2011, the Supreme Court of India in a rare move expunged its own comments with regards to conversions from its Verdict.

This was perhaps done due to severe criticism from the media. Leading editors, media groups and civil society members from across the country signed a statement taking strong exception to the Supreme Court's observation that the killing of Graham Staines and his two minor children was intended to teach the Australian missionary a lesson for preaching and practicing conversion.

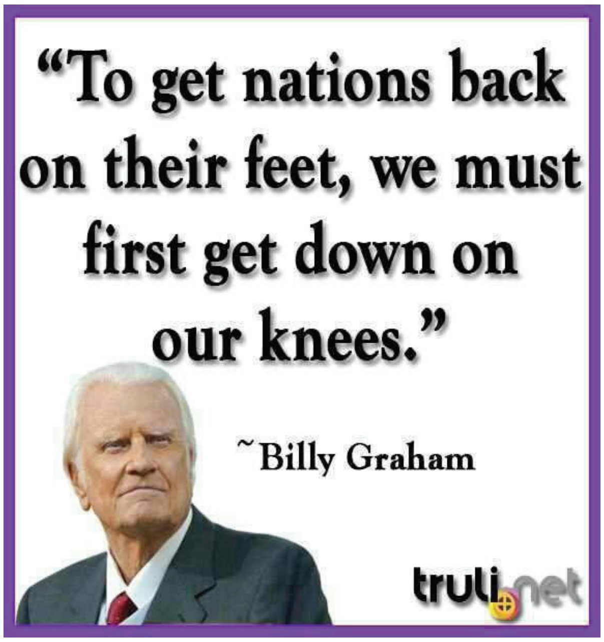

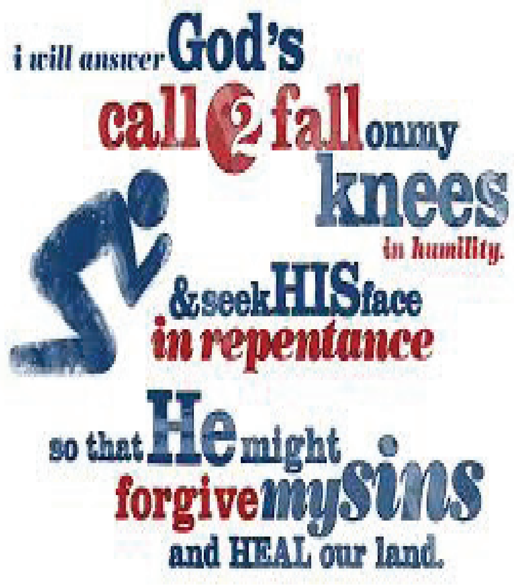

Indian Christian Youth – Faith and Culture

by Daniel Sunkari

Indian Christian youth are a unique specimen, and thus engage in unique experiences and struggles. As a member of this group, I am intrigued by the intersection of our **faith and culture**. Though both seem to flow together in harmony, the result is often failure for either to leave lasting significance. This is especially troubling in regards to faith. The problem has grown sizably, and efficient dialogue is needed.

I have seen all too many Indian youth come out of a legalistic cesspool with a heart that has been doused into a lukewarm, apathetic state. It is obvious, yet completely ignored. The discipline and values that Indian parents of faith espouse may drown out the actual reason for them. All that the youth hear are dos and don'ts, and the reality of life in the kingdom of God is lost on us. This is in part to the teaching and upbringing habits of the parents, which do not fully present the youth with proper understanding of Jesus. And it is also in part to the strain and stubbornness of the youth, as they regularly encounter a very different world than what their parents present to them.

First, parents must understand that cultural heritage must not always comply with faith or be taught at the cost of faith. Common values in the Indian community include academic excellence, security, safety, status, and respect, among others. Any parent would naturally desire such values for their child, but the understanding of these values is not always clear or correct. Jesus does not call us to esteem any of these ideals over him. And as the youth may turn away from this constricting set of values, they simultaneously turn away from faith, which is presented to them as part of these cultural values.

This is hardly an attack on the values of Indian parents—it is a plea to broaden their window. Perhaps your child is dealing with issues that are taboo or different from what you have experienced. Perhaps you have to partly let go of your culture's importance if you are to accurately and properly give your children a picture of who Jesus is. Perhaps your child has grown tired and hard-hearted to hearing the same rules. What is more important for your child than loving God? Surely a high test score or prestigious college acceptance is not.

It is important to note that there is still great value to maintaining cultural values. Beyond the obvious meaning and importance behind the aforementioned ideals, it is especially critical in reaching the Indian community with the gospel. Furthermore, children and youth may not ultimately understand faith until they mature enough to make the decision for themselves.

INDIAN CHRISTIAN YOUTH – FAITH AND CULTURE

But as parents, the key intent should be leading the youth into deeper understanding of God and the value of relationship with him.

As it is the responsibility of parents to teach, it is easy to shift blame on them. But learning is a two-way process, and more than often, it is the student that can be exceedingly stubborn.

As religion is enshrined alongside culture in the Indian community, the two often seem inseparable. And for the youth, the depth and reality that Jesus offers is lost. He is another thing our parents tell us to believe in or do. He becomes a name that is said before a meal, or a thought for help during an exam. The truth that Jesus intensely, relentlessly, crazily loves us is not life-shaking—it has become dismal and boring. Our parents' words become the same old words we close our ears to and shrug off, saying, "Yes, appa, yes amma," but never really listening.

While the world around us differs attractively from our parents' world, we begin drifting towards it, failing to realize that the world Jesus offers transcends both these worlds. Our minds and hearts have become hardened and closed off to faith. Many Indian Christian youth feel that faith is a set of rules their parents offer, or just another thing they're brought up with. The passion, life, and love that Jesus offers is not worth caring about. We need to take a risk in listening with intention. We cannot let the pressure of peers and the world numb us.

God's love demands a response. I had to leave my parents and home to discover, for myself, who Jesus was. And my father is a pastor. But with new understanding, I found the value of what my parents had been telling me all my life. My ears were opened, and at last, everything clicked. When I finally engaged my parents in conversation about faith, I found a world I had never previously ventured into. As Indian Christian youth, we receive a hearty helping of what faith is from our parents. Instead of pushing it away as the "same old," let's delve into what it means for us and our lives.

It isn't just our parents' faith—it is ours too.

"God's revelation does not need the light of human genius, the polish and strength of human culture, the brilliancy of human thought, the force of human brains to adorn or enforce it; but it does demand the simplicity, the docility, humility, and faith of a child's heart."
— E.M. Bounds, *Power Through Prayer*

John Bunyan

The Man, Preacher and Author

Pilgrim who made progress in prison - Musicians, Artists, and Writers

E. BEATRICE BATSON E. Beatrice Batson, Ph.D., is Professor of English at Wheaton College, Wheaton, Illinois

"I saw a man clothed with rags … a book in his hand and a great burden upon his back."

Successful English writers were, in John Bunyan's day, nearly synonymous with wealth. Men like Richard Baxter and John Milton could afford to write because they didn't need to earn a living. But Bunyan, a traveling tinker like his father, was nearly penniless before becoming England's most famous author. His wife was also destitute, bringing only two Puritan books as a dowry.

Timeline

1611 King James Version of Bible published
1618 Synod of Dort begins
1620 Mayflower Compact drafted
1628 John Bunyan born
1688 John Bunyan dies
1689 Toleration Act in England

"We came together as poor as poor might be," Bunyan wrote, "not having so much household-stuff as a dish or spoon betwixt us both."

What allowed Bunyan to become the bestselling author of one of the most beloved books in the English language was when things actually got worse: an imprisonment of 12 years.

Early temptations

John Bunyan (1628–1688) was born at Elstow, near Bedford, England, the oldest son of a tinker. His education was undoubtedly slight. He acknowledged —in fact, he emphasized—his humble birth: “my father’s house being of that rank that is meanest and most despised of all the families in the land.” This was hardly inverted snobbery; it was a way of attributing solely to God credit for what he had become.

When he was sixteen, Bunyan was summoned in a county levy for the Parliamentary army. What active service he knew is uncertain; no significant battles were fought near Newport Pagnell, where he was stationed, and Bunyan makes no reference to any specific military

engagements. After approximately three years, his company disbanded and he returned to Elstow and continued to work as a tinker.

Bunyan was a lover of music but had little money for buying instruments. This lack failed to deter him: he hammered a violin out of iron and later carved a flute from one of the legs of a four-legged stool, which was among his sparse furnishings in his prison room.

He was married twice. His first wife, a person as poor as he, brought him a simple dowry of two well-known Puritan works, Arthur Dent's *The Plain Mans Pathway to Heaven* and Lewis Bayly's *The Practice of Piety*. What the name of his first wife was, history failed to record. Four children were born to this marriage, including a blind daughter Mary. His second wife, Elizabeth, was a magnificently brave woman who stood in the face of hostility from the powerful and pleaded the cause of John Bunyan, especially when she feared he would be jailed for his preaching. Elizabeth and John Bunyan had two children.

Bunyan etches his spiritual progress in a series of imperishable vignettes. His first discovery of what Christian fellowship might mean comes when he overhears "three or four poor women sitting at a door in the room, and talking about the things of God." Later he said: "I thought they spoke as if joy did make them speak; they spoke with such pleasantness of Scripture language and with such appearance of grace in all they said, that they were to me as if they had found a new world…." Step by step, Bunyan found himself drawn into the fellowship of which these poor women were a part.

A few years prior to 1654, he meets, and is counselled by, John Gifford, minister of the open communion Baptist Church at Bedford. He moves from Elstow to Bedford and begins to preach in villages near Bedford. His ministry coincided with the Stuart Restoration of 1660 which meant that unauthorized preaching would lead to a punishable offense. Arrested in November 1660 for holding a conventicle (an illegal religious meeting), Bunyan was sentenced in January 1661, initially for three months, to imprisonment in Bedford jail. His continued refusal to assure authorities that he would refrain from preaching if released prolongs his imprisonment until 1672. During the imprisonment, authorities granted him occasional time out of prison, and church records show that he attended several meetings at the Bedford Church. In prison, he made shoe laces (to support his family), preached to prisoners, and wrote various works.

Bunyan's first prison book was ***Profitable Meditations***, followed by ***Christian Behavior***, ***The Holy City***, and ***Grace Abounding To the Chief of Sinners***. From 1667 to 1672, he probably spent most of his time writing *The Pilgrim's Progress*. This book, published in 1678, was for generations the work, next to the Bible, most deeply cherished in devout English-speaking homes. When the great missionary surge began, Protestants translated into various dialects first the Bible, then ***The Pilgrim's Progress***.

John Bunyan

On January 21, 1672, the Bedford congregation called John Bunyan as its pastor. In March, he was released from prison—even though he spent six additional months in prison in 1677—and

on May 9, he was licensed to preach under Charles II's Declaration of Indulgence. During the same year, the Bedford church became licensed as a Congregational meeting place.

Bunyan's dedication, diligence, and zeal as preacher, evangelist, and pastor earned him the nickname of **"Bishop Bunyan."** Although he frequently preached in villages near Bedford, and at times in London churches, Bunyan always refused to move from Bedford.

Combined with his preaching and pastoral responsibilities was a heavy schedule of writing. Following the publication of *The Pilgrim's Progress* (Part One), there appeared ***The Life and Death of Mr. Badman*, *The Holy War***, an allegory less popular but perhaps more complex than *The Pilgrim's Progress*. His last book—and he wrote more than sixty—was called ***A Book for Boys and Girls***, published in 1686.

After riding on horseback in a heavy rain from Reading to London, Bunyan contracted a fever and died on August 31, 1688, at the home of his London friend, John Strudwick. He is buried in Bunhill Fields, London.

"In prayer it is better to have a heart without words than words without a heart."
--John Bunyan

Christian, let God's distinguishing love to you be a motive to you to fear Him greatly. He has put His fear in your heart, and may not have given that blessing to your neighbor, perhaps not to your husband, your wife, your child, or your parent. Oh, what an obligation should this thought lay upon your heart to greatly fear the Lord! Remember also that this fear of the Lord is His treasure, a choice jewel, given only to favorites, and to those who are greatly beloved. **— John Bunyan**

Temptations, when we meet them at first, are as the lion that reared upon Samson; but if we overcome them, the next time we see them we shall find a nest of honey within them. **—John Bunyan**

"Fear, lest, by forgetting what you are by nature, you also forget the need that you have of continual pardon, support, and supplies from the Spirit of grace, and so grow proud of your own abilities, or of what you have received from God." — **John Bunyan**

John Nelson Darby

John Nelson Darby (18 November 1800 – 29 April 1882) was an Anglo-Irish Bible teacher, one of the influential figures among the original Plymouth Brethren and the founder of the Exclusive Brethren. He is considered to be the father of modern Dispensationalism and Futurism. In the English vernacular. He produced a translation of the Bible based on the Hebrew and Greek texts called *The Holy Scriptures: A New Translation from the Original Languages by J.N.Darby.*

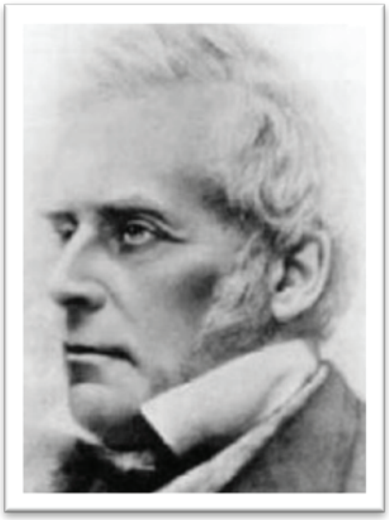

1 Biography
- Early years
- Middle years
- Later years

2 Later influence
3 Criticism
4 Works

Early years

John Nelson Darby was born in Westminster, London, and christened at St. Margaret's on 3 March 1801. He came from an Anglo-Irish landowning family seated at Leap Castle, King's County, Ireland. He was the nephew of Admiral Henry D'Esterre Darby and his middle name was given in recognition of his godfather and family friend, Lord Nelson.

Darby was educated at Westminster School and Trinity College, Dublin where he graduated Classical Gold Medalist in 1819. Darby embraced Christianity during his studies, although there is no evidence that he formally studied theology. He joined an inn of court, but felt that being a lawyer was inconsistent with his religious belief. He therefore chose ordination as an Anglican clergyman in Ireland, "lest he should sell his talents to defeat justice." In 1825, Darby was ordained deacon of the established Church of Ireland and the following year as priest.

Middle years

Darby became a curate in the Church of Ireland parish of Delgany, County Wicklow, and distinguished himself by convincing Roman Catholic peasants in the Calary area to abandon the

Catholic Church. The well-known gospel tract "How the Lost Sheep was Saved" gives his personal account of a visit he paid to a dying shepherd boy in this area, painting a vivid picture of what his work among the poor people involved. He later claimed to have won hundreds of converts to the Church of Ireland. However, the conversions ended when William Magee, the Archbishop of Dublin, ruled that converts were obliged to swear allegiance to George IV as rightful king of Ireland.

Darby resigned his curacy in protest. Soon after, in October 1827, he fell from a horse and was seriously injured. He later stated that it was during this time that he began to believe that the "kingdom" described in the Book of Isaiah and elsewhere in the Old Testament was entirely different from the Christian church.

Over the next five years, he developed the principles of his mature theology—most notably his conviction that the very notion of a clergyman was a sin against the Holy Spirit, because it limited the recognition that the Holy Spirit could speak through any member of the Church. During this time he joined an interdenominational meeting of believers (including Anthony Norris Groves, Edward Cronin, J. G. Bellett, and Francis Hutchinson) who met to "break bread" together in Dublin as a symbol of their unity in Christ. By 1832, this group had grown and began to identify themselves as a distinct Christian assembly. As they traveled and began new assemblies in Ireland and England, they formed the movement now known as the Plymouth Brethren.

It is believed that John Nelson Darby left the Church of Ireland around 1831. He participated in the 1831–33 Powerscourt Conference, an annual meeting of Bible students organized by his friend, the wealthy widow Lady Powerscourt (Theodosia Wingfield Powerscourt). At the conference Darby publicly described his ecclesiological and eschatological views, including the pretribulation rapture. For about 40 years William Kelly (1821–1906) was his chief interpreter and continued to be a staunch supporter until his own death. Kelly in his work *John Nelson Darby as I knew him* stated that "a saint more true to Christ's name and word I never knew or heard of".

In 1837 and 1849 Darby preached in France. During the Second World War, a community of Brethren living in the Plateau Vivarais-Lignon area of Vichy France, near Switzerland, participated in the area's resistance to Vichy's collaboration with the Nazi program to round up and deport Jews. The area's largely Huguenot population hid and saved a large number of Jewish children. This episode is described in Caroline Moorehead, "Village of Secrets," 2014, HarperCollins, p. 106-111.

Darby saw the invention of the telegraph as a sign that the end of the world was approaching; he called the telegraph an invention of Cain and a harbinger of Armageddon.

Darby defended Calvinist doctrines when they came under attack from within the Church in which he once served. His biographer Goddard states, "Darby indicates his approval of the

doctrine of the Anglican Church as expressed in Article XVII of the Thirty-Nine Articles" on the subject of election and predestination.

Darby said: "For my own part, I soberly think Article XVII to be as wise, perhaps I might say the wisest and best condensed human statement of the view it contains that I am acquainted with. I am fully content to take it in its literal and grammatical sense. I believe that predestination to life is the eternal purpose of God, by which, before the foundations of the world were laid, He firmly decreed, by His counsel secret to us, to deliver from curse and destruction those whom He had chosen in Christ out of the human race, and to bring them, through Christ, as vessels made to honour, to eternal salvation."

Later years

Darby traveled widely in Europe and Britain in the 1830s and 1840s, and established many Brethren assemblies. He gave 11 significant lectures in Geneva in 1840 on the hope of the church (*L'attente actuelle de l'église*). These established his reputation as a leading interpreter of biblical prophecy. The beliefs he disseminated then are still being propagated (in various forms) at such places as Dallas Theological Seminary and by authors and preachers such as Hal Lindsey and Tim LaHaye.

In 1848, Darby became involved in a complex dispute over the proper method for maintaining shared standards of discipline in different assembles that resulted in a split between Open Brethren, which maintained a congregational form of government and Exclusive Brethren. After that time, he was recognized as the dominant figure among the Exclusives, who also came to be known as "Darbyite" Brethren. He made at least 5 missionary journeys to North America between 1862 and 1877. He worked mostly in New England, Ontario, and the Great Lakes region, but took one extended journey from Toronto to Sydney by way of San Francisco, Hawaii, and New Zealand. A Geographical Index of his letters is currently available and lists where he traveled. He used his classical skills to translate the Bible from Hebrew and Greek texts into several languages. In English he wrote a Synopsis of the Bible and many other scholarly religious articles. He wrote hymns and poems, the most famous being, "Man of Sorrows". He was also a Bible commentator. He declined however to contribute to the compilation of the Revised Version of the King James Bible.

He died 1882 in Sundridge House, Bournemouth and is buried in Bournemouth, Dorset, England.

Later influence

Darby is noted in the theological world as the father of "dispensationalism", later made popular in the United States by Cyrus's Scofield Reference Bible.

Charles Henry Mackintosh, 1820–1896, with his popular style spread Darby's teachings to humbler elements in society and may be regarded as the journalist of the Brethren Movement.

John Nelson Darby

Mackintosh popularised Darby, although not his hyperdispensational approach, more than any other Brethren author. In the early twentieth century, the Brethren's teachings, through Margaret E. Barber, influenced the Little Flock of Watchman Nee and Witness Lee.

Darby is credited with originating the "rapture" theory wherein Christ will suddenly remove His bride, the Church, from this world before the judgments of the tribulation. Some claim that this "the Rapture of the Saints" [date?] was the origin of the idea of the "rapture." Dispensationalist beliefs about the fate of the Jews and the re-establishment of the Kingdom of Israel put dispensationalists at the forefront of Christian Zionism, because "God is able to graft them in again," and they believe that in His grace he will do so according to their understanding of Old Testament prophecy. They believe that, while the ways of God may change, His purposes to bless Israel will never be forgotten, just as He has shown unmerited favour to the Church, He will do so to a remnant of Israel to fulfill all the promises made to the genetic seed of Abraham.

Criticism

Charles Haddon Spurgeon, Pastor of the Metropolitan Tabernacle and contemporary of Darby, published criticism of Darby and Brethrenism. His main criticism was that Darby and the Plymouth Brethren rejected the vicarious purpose of Christ's obedience as well as imputed righteousness. He viewed these of such importance and so central to the gospel that it led him to this statement about the rest of their belief.

James Grant wrote: "With the deadly heresies entertained and taught by the Plymouth Brethren, in relation to some of the most momentous of all the doctrines of the gospel, and to which I have adverted at some length, I feel assured that my readers will not be surprised at any other views, however unscriptural and pernicious they may be, which the Darbyites have embraced and zealously seek to propagate"

John Nelson Darby died in Bournemouth, on 29 April 1882 of protracted illness (Pickering, 1986; Turner, 1986). In John Nelson Darby: A Memorial, is outlined the funeral service of the revered theologian. Therein is documented that he "was brought to Bournemouth some weeks before his death, to the house of Mr. Hammond, an exClergyman of the Church of England." A large following attended the burial, "from eight to ten hundred" participating in prayers, singing hymns (some written by Darby), and reading, with comment, the Scriptures. "There has been a large plain stone to mark the resting place of the richly-gifted servant of the Lord"

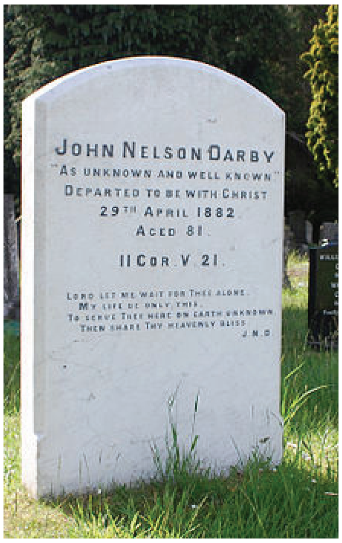

John Nelson Darby

Displaying the Caption:

JOHN NELSON DARBY
"AS UNKNOWN AND WELL KNOWN."
DEPARTED TO BE WITH CHRIST
29TH APRIL 1882
AGED 81
II COR. V. 21

LORD let me wait for thee alone,
My life be only this,
To serve Thee here on earth unknown,
Then share Thy heavenly bliss. J.N.D

Works

- *The Holy Bible a new translation by J.N. Darby, a parallel edition*, Bible Truth Publishers: Addison, Illinois.
- The Writings of J. N. Darby courtesy of Stem Publishing
- The Holy Scriptures (A New Translation from the Original Languages by J. N. Darby) courtesy of Stem Publishing
- A Letter on Free Will by J.N. Darby, Elberfeld, 23 October 1861
- The Collected Writings Of J. N. Darby, Ecclesiastical No. 1, Volume 1: The Character Of Office In The Present Dispensation
- *The Watching Servant*, Words of Truth: Belfast, Northern Ireland

Humility is not weakness but
a price for greatness. Be humble for CHRIST sake and watch GOD take you to places you never dreamt. - **James C. Uwandu**

The heart of the world is breaking under this load of pride and pretense. There is no release from our burden apart from the meekness of Christ. - **A.W. Tozer**

The vague and tenuous hope that God is too kind to punish the ungodly has become a deadly opiate for the consciences of millions.- **A.W. Tozer**

"Each time, before you intercede, be quiet first, and worship God in His glory. Think of what He can do, and how He delights to hear the prayers of His redeemed people. Think of your place and privilege in Christ, and expect great things!" **Andrew Murray**

Jonathan Edwards

America's greatest theologian

"[I wish] to lie low before God, as in the dust; that I might be nothing, and that God might be all, that I might become as a little child."

At age 14, Jonathan Edwards, already a student at Yale, read philosopher John Locke with more delight "than the most greedy miser finds when gathering up handfuls of silver and gold, from some newly discovered treasure."

He also was a young man with profound spiritual sensitivities. At age 17, after a period of distress, he said holiness was revealed to him as a ravishing, divine beauty. His heart panted "to lie low before God, as in the dust; that I might be nothing, and that God might be all, that I might become as a little child."

This combination of intellect and piety characterized Edward's whole life.

Timeline

1668 Rembrandt paints *Return of the Prodigal Son*
1678 John Bunyan writes The Pilgrim's Progress
1687 Newton publishes Principia Mathematica
1703 Jonathan Edwards born
1758 Jonathan Edwards dies
1781 Kant publishes Critique of Pure Reason

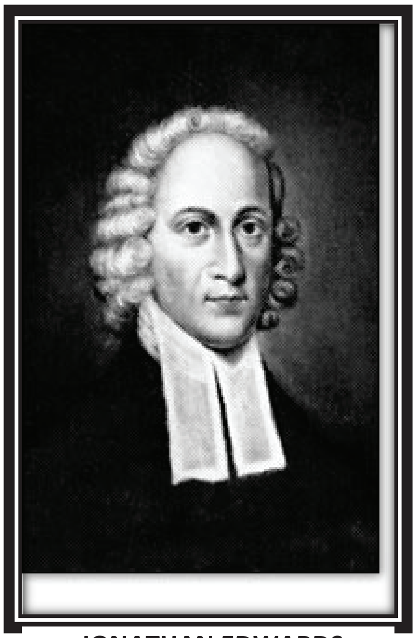

JONATHAN EDWARDS

Dispassionate revivalist

Edwards was born in East Windsor, Connecticut, and he received his master's degree from Yale in 1722. He apprenticed for his grandfather, Solomon Stoddard, for two years before he became, in 1729, the sole preacher of the Northampton, Massachusetts, parish.

In the meantime, when he was 20, he had met Sarah Pierrepont. Their wedding followed four years of often agonizing courtship for the gawky and intense Edwards, but in the end, their marriage proved deeply satisfying to both. Edwards described it as an "uncommon union," and in a sermon on Genesis 2:21–25, he said, "When Adam rose from his deep sleep, God brought woman to him from near his heart." They eventually had 11 children.

Jonathan Edwards

In 1734 Edwards's preaching on justification by faith sparked a different sort of devotion: a spiritual revival broke out in his parish. In December there were six sudden conversions. By spring there were about thirty a week.

It was not due to theatrics. One observer wrote, "He scarcely gestured or even moved, and he made no attempt by the elegance of his style or the beauty of his pictures to gratify the taste and fascinate the imagination." Instead he convinced "with overwhelming weight of argument and with such intenseness of feeling."

Edwards kept a careful written account of his observations and noted them in A Faithful Narrative of the Surprising Work of God (1737), and his most effective sermons were published as Justification by Faith (1738), which were widely read in America and England. These works helped fuel the Great Awakening a few years later (1739–1741), during which thousands were moved by the preaching of Britain's George Whitefield. Whitefield had read Edwards's book and made it a point to visit him when he came to America. Edwards invited Whitefield to preach at his church and reported, "The congregation was extraordinarily melted ... almost the whole assembly being in tears for a great part of the time." The "whole assembly" included Edwards himself.

During the Great Awakening, Edwards contributed perhaps the most famous sermon in American history, **"Sinners in the Hands of an Angry God."** Unfortunately it has since cast Edwards as an emotional and judgmental revivalist, when in fact he preached it as dispassionately as any of his sermons.

In spite of his dispassionate style, Edwards insisted that true religion is rooted in the affections, not in reason. He defended the emotional outbursts of the Great Awakening, especially in Treatise on Religious Affections (1746), a masterpiece of psychological and spiritual discernment, and in Some Thoughts Concerning the Present Revival of Religion in New England (in which he included an account of his wife's spiritual awakening).

And in a day when psalm-singing was almost the only music to be heard in congregational churches, Edwards encouraged the singing of new Christian hymns, notably those of Isaac Watts.

Newton and the Bible

Edwards regarded personal conversion as critical, so he insisted that only persons who had made a profession of faith, which included a description of their conversion experience, could receive Communion. This reversed the policy of his grandfather and alienated his congregation, which ousted him in 1750.

Jonathan Edwards

For the next few years, he was a missionary pastor to Native Americans in Stockbridge, Massachusetts, and wrote, among other theological treatises, Freedom of the Will(1754), a brilliant defense of divine sovereignty. In it he argued that we are free to do whatever we want, but we will never want to do God's will without a vision of his divine nature imparted by the Spirit. Fascinated by Newtonian physics and enlightened by Scripture, **Edwards believed that God's providence was literally the binding force of atoms—that the universe would collapse and disappear unless God sustained its existence from one moment to the next.** Scripture affirmed his view that Christ is "upholding all things by his word of power" (Heb. 1:3 RSV). Such were the fruits of his lifelong habit of rising at 4:00 a.m. and studying 13 hours a day.

The College of New Jersey (later Princeton) called him as president in 1758. But soon after his arrival, Edwards died of the new smallpox vaccination. He was 55.

He left no small legacy: Edwards is considered (some would say with Reinhold Niebuhr) America's greatest theologian.

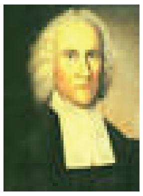

"God is the highest good of the reasonable creature. The enjoyment of him is our proper; and is the only happiness with which our souls can be satisfied. To go to heaven, fully to enjoy God, is infinitely better than the most pleasant accommodations here. Better than fathers and mothers, husbands, wives, or children, or the company of any, or all earthly friends. These are but shadows; but the enjoyment of God is the substance. These are but scattered beams; but God is the sun. These are but streams; but God is the fountain. These are but drops, but God is the ocean." — **Jonathan Edwards**

"A truly humble man is sensible of his natural distance from God; of his dependence on Him; of the insufficiency of his own power and wisdom; and that it is by God's power that he is upheld and provided for, and that he needs God's wisdom to lead and guide him, and His might to enable him to do what he ought to do for Him." — **Jonathan Edwards**

"Men have a great deal of pleasure in human knowledge, in studies of natural things; but this is nothing to that joy which arises from divine light shining into the soul. This spiritual light is the dawning of the light of glory in the heart. There is nothing so powerful as this to support persons in affliction, and to give the mind peace and brightness in this stormy and dark world. This knowledge will wean from the world, and raise the inclination to heavenly things. It will turn the heart to God as the fountain of good, and to choose him for the only portion. This light, and this only, will bring the soul to a saving close with Christ. It conforms the heart to the gospel, mortifies its enmity and opposition against the scheme of salvation therein revealed: it causes the heart to embrace the joyful tidings, and entirely to adhere to, and acquiesce in the revelation of Christ as our Savior." — **Jonathan Edwards**

Mark & Huldah Buntain

By Huldah Buntain

Rev. Dr. Huldah Buntain
Founder, Calcutta Mercy Ministries

In 1954, Huldah and her late husband, Rev. Dr. Mark Buntain, agreed to travel to India and serve in Calcutta for one year. That year turned into a lifetime of service to the people of Calcutta and its surrounding communities. Together, they established a holistic inner-city outreach consisting of more than 100 schools, over 700 churches, a daily feeding program for 25,000, and a full general hospital that has treated 2.2 million people and provided free care to 880,000.

After her husband passed on in 1989, the Calcutta mission appointed her Chairman and Senior Pastor of the church. Since then, she has continued to faithfully serve the people of India as she travels around the world raising funds. In 2005, Huldah founded Calcutta Mercy Ministries to support the comprehensive ministry her and her husband built over the past 53 years.

THE HISTORY

"Anyone who ever prayed with Mark Buntain would never forget it; he was a weeping prophet whose heart must have been continually hurt with the pain of India."

In 1953, Mark heard the Lord tell him he would go to India. Fifteen months later we received a letter asking us to go to India for one year of evangelistic services.

Mark and I both came from families of ministers. His father pastored a large church in Winnipeg, Canada before moving to Toronto to become the General Superintendent of the

Mark & Huldah Buntain

Assemblies of God in Canada. My great grandfather was a Presbyterian minister in England and my grandfather a minister in our church in Vancouver, Canada.

My mother and father lived for many years as missionaries in Japan before my father returned to Vancouver to pastor the church after my grandfather's death.

I made up my mind that I would never be a minister's wife. But, God had different plans for my life. I met Mark after my grandfather invited him to speak at our church in Vancouver. I still resolved never to marry a preacher, but eventually he won me over.

In 1954, Mark, my mother, and I headed for India aboard a ship departing from New York. Upon arrival a number of weeks later, we began services every night in a large tent on an open piece of strategically placed land. But, monsoons soon made it impossible to continue tent services. We found a large hall to rent above a nightclub on the main street, a miraculous discovery in such a congested city. Many joked that it was "hell downstairs and heaven upstairs."

The First Church

The congregation grew at our nightly services and we soon decided we needed to construct a church. However, in a city of 14 million people only 7 miles long and four miles wide, land was a premium. The only property available was where we held the tent meetings, but a Muslim family owned it and refused to sell. Mark continually visited their family and built a strong relationship until one day the grandfather informed Mark, "My family is not in favor, but I am going to sell you the land." Two years later, the first church to be constructed in Calcutta in one hundred years was dedicated on Christmas Sunday, 1959, on that very property.

Compassionate Ministries

One night during a tent service, a beggar walked in and screamed, "Preacher, feed our bellies and then tell us there is a God in heaven who loves us." He spoke to our hearts and inspired us over the following years to develop a series of compassionate ministries all across the city of Calcutta.

Mark loved the poor. It didn't matter if they wore tattered clothes, were alcoholics, drug addicts, or lived on the street. He loved them and ardently believed that helping them fulfills Christ's commission and follows the example he set.

The First School After 1959, the church had phenomenal growth, but we were concerned about the poverty stricken families and their children without education.

Mark & Huldah Buntain

Yet, we didn't have the money to obtain land or construct a school. One day, Mark received a phone call from the hospital. His Muslim friend had become very ill and wanted to see him. As Mark kneeled by his bedside, the elderly man faintly whispered, "I have told my sons, if I die, to make sure you have the first option to purchase the property behind the church to build your school."

A few days later his sons called and offered us the purchase of the land. However, we had no money and a limited amount of time to make the decision.

Mark called a prayer meeting. I stayed home to take care of Bonnie. That night I received a phone call from Mark's sister. A good friend of Mark's told her he sensed something was not right in India and asked her if Mark was ill. I explained the situation and informed her of Mark's prayer meeting that evening. When my sister relayed the information to him, Mark's friend, a prosperous businessman, immediately told us that he would donate the money to purchase the property for the school. After the purchase of the land, the Reverend Jim Long (Sr.) and family was sent to relieve us while we traveled in the states to raise funds to build the school. God helped us meet our goal and we returned to Calcutta to construct our first school, which we dedicated in January 1964 with 200 children enrolled.

The Miracle Story, we wanted to extend our compassionate ministries for the poor of Calcutta, but the questions remained "where" and "how?" Mark noticed a vacant cemetery being used as a soccer field near the church and school buildings on one of Calcutta's main streets. After inquiring, he discovered it was an old British cemetery that had not been used for over 100 years. Miraculously, the city granted us a ninety-nine year renewable lease for the nearly four square blocks of land.

First, we needed to construct a hospital. The moment digging started we hit a huge problem – a lake of water. Calcutta is only 12 feet above sea level. The contractors informed us we needed to place pilings before beginning construction. Convinced it was an attack from the enemy, Mark gathered the staff together around the pool of water and explained that we did not have enough finances for pilings for this huge building. As they held hands, Mark cried out loudly, "God, give us another miracle. Push the water back and allow us to move forward with the construction of this hospital." He then pulled a small Bible out of his pocket, wrapped a rope around it, and lowered it into the water. Mark prayed, "If we ask anything in Your name, You will hear us. In the name of Jesus, stop this seepage of water."

To the amazement of everyone gathered there, the water receded and the seepage stopped. I will never forget the astonished faces of the contractors. God honored Mark's faith. They poured cement as the water dried up and construction proceeded as scheduled. Today, the basement of our hospital is the driest of any building in the area.

Mark & Huldah Buntain

During the heavy monsoon rains when other basements are flooded, not a drop of water can be found in the basement of the hospital. The construction of the hospital is an amazing story that's too long to enumerate, but suffice it to say that God performed one miracle after another in answer to many prayers until the building was finally completed. Donations came from numerous, unexpected sources. It was overwhelming to see how God answered our prayers. On March 17th, 1977 the 120 bed hospital opened its doors to the city of Calcutta. Today, the hospital treats over 100,000 patients a year with 40% receiving free treatment irrespective of caste, creed, or religion.

After constructing the hospital, we built a large school complex and nine-story office building on the property. Today, the school is the Assembly of God Church School and the office building is known as AG Towers. The office building houses a medical clinic, pharmacy, nursing school, church offices, in addition to renting space to other companies to provide income for the hospital, feeding programs, and other charitable ministries.

Mark died in June 1989 of a cerebral brain hemorrhage. The media reported that over twenty thousand people attended the funeral service as well as hundreds standing on roofs of surrounding buildings and the street in front of the mission.

Mark had just signed plans for our new church that Friday and passed away on Sunday morning. This was the last building to be constructed on our mission complex. Again, it would take pages to record all the miracles that followed. In short, God helped me complete this mighty project. While in Germany a few weeks before his death, Mark said God spoke to him about evangelizing the unreached areas in the states surrounding Calcutta. I wish he could have lived to see his prayers become a reality. Today, Calcutta Mercy Ministries is responsible for ministries in eleven states with a combined population of 230 million people.

Today and On…

When I look over the growth of our ministry over the last 52 years, I am reminded of Ephesians 3:20, "God is able to do far more than our thoughts, hopes, dreams, and ever our prayers." Today my daughter, Bonnie Buntain-Long, is the Executive Coordinator of Calcutta Mercy Hospital and her husband, Jim, serves as President of the hospital board. I continue as President of the Calcutta Ministries and Founder of Calcutta Mercy Ministries. It is always gratifying to see pastors, doctors, nurses, teachers and workers in all departments of our ministries, many of which were poor children who attended our schools, with no hope of a future life. However, with education, training, and hope in Christ, they have become strong national leaders in our mission.

Mark & Huldah Buntain

Little did we know what God planned for our lives when we arrived by ship in October, 1954. I will never forget our first week in Calcutta. Many people warned us it was a hopeless city, but we believed that nothing was impossible for God. Over the years there was much discouragement and the devil fought hard to hinder the progress of our ministries. But through God's help, the Calcutta Ministries have culminated into one of the world's most comprehensive Christian inner city outreaches.

I am often asked how we were able to accomplish so much for the Kingdom of God: We took it one day at a time. We worked hard and we did our best to listen to the voice of the Lord, knowing that He was the One who sent us. He was the One who performed the miracles and He was the one who sustained us. **- Huldah Buntain**

Huldah Buntain: Fifty Years in Calcutta - By *The 700 Club*

Fifty Years on the Field

In 1954, with a 1-year-old daughter, Mark and Huldah found themselves on a ship to Calcutta, the beginning of a voyage that would take them across the Atlantic for three months on two ships. Their first approach to their new home was up the narrow and treacherous Hooghly River.

"It was like entering the mouth of a dragon," Huldah says. "The murky water resembled sewage flowing down a wide gutter, only this current contained dead dogs and cows and even the skeletal remains of a human body."

Huldah, widowed since 1989, still lives in the same apartment and runs the ministry she and her husband began 50 years ago. From its humble beginnings, the Calcutta Ministry has grown to include more than 800 churches, an entire educational system, several Bible colleges, a hospital, a nurse's training center soon to become a college, and a teacher's college. Huldah oversees and visits them all. She spends roughly three to four months a year in her Calcutta apartment. The rest of her time is spent traveling throughout India and the world.

Huldah is responsible for ministry in 11 Indian states, including 230 million people. Thirty thousand children from these regions are in Mission of Mercy schools.

Calcutta Changes

Computers have changed the face of India. Huldah says that if you have a problem with your computer and you call a tech support line, you are most probably speaking to someone in India

Mark & Huldah Buntain

for help. And unlike the early days when she moved there, you can now buy electronic equipment and modern appliances. You don't have to ship them from America.

But poverty still crushes in on Calcutta. For one reason, there are 18 million residents living in a nine mile by four mile area. And between the hours of 10 a.m. and 5 p.m. during the week, the population swells to 25 million. Some of Huldah's own employees see their children only on weekends because they travel in from such a long distance. They leave home before their children are up and return after the kids are in bed so that they can earn a wage in the city.

Hope for the Future

At 79, will Huldah Buntain retire? "NO!" she says emphatically. The satisfaction of changed lives is far too great. She recently met a young doctor and his nurse/wife in Toronto who were "our children." He was a boy from an extremely poor region who had come to a Mission of Mercy school and later married a nurse trained in Huldah's nursing training center.

Huldah's ministry is literally helping blind eyes see. Another of her recent success stories involves the 100 blind students taught at one of her schools. After being observed by a doctor, five blind children in the Mission of Mercy Hospital were selected to receive a unique eye surgery allowing them to see and read. Another 20 students are being screened to determine their possibilities for this surgery.

Huldah will release a 50th anniversary book at the end of this year outlining all the miracles God has accomplished in India through His servants Mark and Huldah.

Greatest Satisfaction

For Huldah, the investment in thousands of lives is a thrill. Of the 1,500 people on Mission of Mercy's staff, Huldah is excited to point out that two-thirds of them came through Mission of Mercy's programs as children. Seeing another generation come along keeps her excited and moving forward.

Huldah Buntain is truly one of those people who, when the end has come, will have a whole host of witnesses for whom she has been the vehicle by which they came to Christ.

Profiles of Prayer

Mark Buntain - Christ and the Dead Girl

"Oh, Pastor Buntain," the woman gasped, "something terrible has happened.

Mark & Huldah Buntain

Please meet us at the government hospital. It's urgent!" Mark threw on his coat and raced to the hospital. When he entered the hospital room, doctors were scrambling to save the young girl's life. Suman was a high school student, and when she learned she had failed her final exam, she swallowed a lethal dose of pills. As the family rushed her to the hospital, the mother called Mark to meet them there.

Mark was friends with this Hindu family. But two days ago a visit with the father had ended abruptly. The business man was proud of his ancient religion, and became furious that Mark would dare impose Christianity on his family. Shaking his fist in Mark's face, he spat out, "Don't try to tell me your Jesus Christ is the Son of God."

"Sir, there will come a day," Mark said, "when God will prove to you that indeed Jesus is the Son of God." With that, Mark walked out of the house.

Now they gathered around the daughter's hospital bed. Approaching the chief doctor, Mark said, "Please sir, let me be alone with the girl for a moment." He nodded and stepped back.

Mark looked down on the beautiful face of the dying girl. By now her eyes were sunken and she grasped for every breath in her unconscious state. "Do you remember, what I said to you just a few days ago," Mark asked the father, "that there would come a day when God would prove to you that Jesus is indeed the Son of God?" "I remember," said the weeping father. "Sir, will you believe that Jesus is the Son of God if He heals your daughter?" "Yes, pastor, I will believe. The doctors say she cannot live. If she does, I will know it is because of your Jesus." Mark left the hospital and returned that afternoon. Suman had been moved to a private room where they were waiting for her to die. Mark stood in the doorway and prayed: "O God, please heal Suman and show this family that Jesus is your Son." Again Mark left the hospital, returning two hours later. Suman's condition didn't improve. It was clear the young girl would die, unless a miracle occurred.

Sensing a surge of God's Spirit, Mark walked over and spoke to the unconscious girl, "Suman, in the name of Jesus Christ, come out of this unconsciousness." A tear rolled down her cheek. Suman started to whimper and pull at the straps that tied her to the bed. Within moments she sat up, blinking and squinting.

Immediately the news spread through the hospital. Suman's doctors ran in, but they were skeptical. After examining her, they made a grim prediction. "Your daughter is past her crisis, but we must warn you that her mind will be permanently damaged."

For the second time Mark felt a surge of faith come over him. Looking at the girl's father, Mark said: "Sir, you told me if God healed your daughter, you would confess Him as your Savior.

Mark & Huldah Buntain

Do you still stand by that commitment?" "I will," the father cried. "Then I'm going to believe God, that by this time tomorrow, your daughter will be absolutely well." Mark turned and walked out of the room.

Upon visiting the next day, Mark found Suman sitting up in bed combing her hair, with a big smile on her face–completely healed! There was absolutely no brain damage. And the Hindu father, true to his word, confessed Jesus Christ as his personal Savior, along with the whole family. ----- ***Story adapted from the book: Mark by Ron Hembree 1979.***

With a heart in love with the people of India, Mark Buntain, 1923-1989, began Calcutta Mission of Mercy, which provides food, education, medical aid, and hope to India's poor. Since his death in 1989, his wife, Huldah, and daughter Bonnie, continue this great labor of love.

We are warned by the Word both of our duty, our danger, and our remedy. On the sea of life there would be many more wrecks if it were not for the divine storm-signals which give to the watchful a timely warning. The Bible should be our Mentor, our Monitor, our Memento Mori, our Remembrancer, and the Keeper of our Conscience. **—Charles Spurgeon**

I am mended by my sickness, enriched by my poverty, and strengthened by my weakness.... Thus was it with.... Manasseh, when he was in affliction, "He besought the Lord his God": even that king's iron was more precious to him than his gold, his jail a more happy lodging than his palace, Babylon a better school than Jerusalem. What fools are we, then, to frown upon our afflictions! These, how crabbed soever, are our best friends. They are not indeed for our pleasure, they are for our profit.

—Abraham Wright

Afflictions are light when compared with what we really deserve. They are light when compared with the sufferings of the Lord Jesus. But perhaps their real lightness is best seen by comparing them with the weight of glory which is awaiting us. **—Arthur W. Pink**

The highest honor that God can confer upon his children is the blood-red crown of martyrdom. The jewels of a Christian are his afflictions. The regalia of the kings that God has made, are their troubles, their sorrows, and their griefs. Griefs exalt us, and troubles lift us. **—Charles Spurgeon**

Beware, I pray thee, of presuming that thou art saved. If thy heart be renewed, if thou shalt hate the things that thou didst once love, and love the things that thou didst once hate; if thou hast really repented; if there be a thorough change of mind in thee; if thou be born again, then hast thou reason to rejoice: but if there be no vital change, no inward godliness; if there be no love to God, no prayer, no work of the Holy Spirit, then thy saying "I am saved" is but thine own assertion, and it may delude, but it will not deliver thee. **—Charles Spurgeon**

Martin Luther

Passionate reformer

"At last meditating day and night, by the mercy of God, I began to understand that the righteousness of God is that through which the righteous live by a gift of God, namely by faith. Here I felt as if I were entirely born again and had entered paradise itself through the gates that had been flung open."

In the sixteenth century, the world was divided about Martin Luther. One Catholic thought Martin Luther was a "demon in the appearance of a man." Another who first questioned Luther's theology later declared, "He alone is right!"

In our day, nearly 500 years hence, the verdict is nearly unanimous to the good. Both Catholics and Protestants affirm he was not only right about a great deal, but he changed the course of Western history for the better.

Thunderstorm conversion

Martin was born at Eisleben (about 120 miles southwest of modern Berlin) to Margaret and Hans Luder (as it was locally pronounced). He was raised in Mansfeld, where his father worked at the local copper mines.

Hans sent Martin to Latin school and then, when Martin was only 13 years old, to the University of Erfurt to study law. There Martin earned both his baccalaureate and master's degrees in the shortest time allowed by university statutes. He proved so adept at public debates that he earned the nickname "The Philosopher."

Then in 1505 his life took a dramatic turn. As the 21-year-old Luther fought his way through a severe thunderstorm on the road to Erfurt, a bolt of lightning struck the ground near him.

Timeline

1453	End of Eastern Roman Empire
1456	Gutenberg produces first printed Bible
1479	Establishment of Spanish Inquisition
1483	Martin Luther born
1546	Martin Luther dies
1549	*Book of Common Prayer* released

"Help me, St. Anne!" Luther screamed. "I will become a monk!"

Martin Luther

The scrupulous Luther fulfilled his vow: he gave away all his possessions and entered the monastic life.

Spiritual breakthrough

Luther was extraordinarily successful as a monk. He plunged into prayer, fasting, and ascetic practices—going without sleep, enduring bone-chilling cold without a blanket, and flagellating himself. As he later commented, "If anyone could have earned heaven by the life of a monk, it was I."

captionhough he sought by these means to love God fully, he found no consolation. He was increasingly terrified of the wrath of God: "When it is touched by this passing inundation of the eternal, the soul feels and drinks nothing but eternal punishment."

During his early years, whenever Luther read what would become the famous "Reformation text"—Romans 1:17—his eyes were drawn not to the word faith, but to the word righteous. Who, after all, could "live by faith" but those who were already righteous? The text was clear on the matter: "the righteous shall live by faith."

Luther remarked, "I hated that word, 'the righteousness of God,' by which I had been taught according to the custom and use of all teachers ... [that] God is righteous and punishes the unrighteous sinner." The young Luther could not live by faith because he was not righteous—and he knew it.

Meanwhile, he was ordered to take his doctorate in the Bible and become a professor at Wittenberg University. During lectures on the Psalms (in 1513 and 1514) and a study of the Book of Romans, he began to see a way through his dilemma. "At last meditating day and night, by the mercy of God, I ... began to understand that the righteousness of God is that through which the righteous live by a gift of God, namely by faith… Here I felt as if I were entirely born again and had entered paradise itself through the gates that had been flung open."

On the heels of this new understanding came others. To Luther the church was no longer the institution defined by apostolic succession; instead it was the community of those who had been given faith. Salvation came not by the sacraments as such but by faith.

The idea that human beings had a spark of goodness (enough to seek out God) was not a foundation of theology but was taught only by "fools."

Martin Luther

Humility was no longer a virtue that earned grace but a necessary response to the gift of grace. Faith no longer consisted of assenting to the church's teachings but of trusting the promises of God and the merits of Christ.

It wasn't long before the revolution in Luther's heart and mind played itself out in all of Europe.

"Here I stand"

It started on All Saints' Eve, 1517, when Luther publicly objected to the way preacher Johann Tetzel was selling indulgences. These were documents prepared by the church and bought by individuals either for themselves or on behalf of the dead that would release them from punishment due to their sins. As Tetzel preached, "Once the coin into the coffer clings, a soul from purgatory heavenward springs!"

Luther questioned the church's trafficking in indulgences and called for a public debate of 95 theses he had written. Instead, his 95 Theses spread across Germany as a call to reform, and the issue quickly became not indulgences but the authority of the church: Did the pope have the right to issue indulgences?

Events quickly accelerated. At a public debate in Leipzig in 1519, when Luther declared that "a simple layman armed with the Scriptures" was superior to both pope and councils without them, he was threatened with excommunication.

Luther replied to the threat with his three most important treatises: The Address to the Christian Nobility, The Babylonian Captivity of the Church, and On the Freedom of a Christian. In the first, he argued that all Christians were priests, and he urged rulers to take up the cause of church reform. In the second, he reduced the seven sacraments to two (baptism and the Lord's Supper). In the third, he told Christians they were free from the law (especially church laws) but bound in love to their neighbors.

In 1521 he was called to an assembly at Worms, Germany, to appear before Charles V, Holy Roman Emperor. Luther arrived prepared for another debate; he quickly discovered it was a trial at which he was asked to recant his views.

Luther replied, "Unless I can be instructed and convinced with evidence from the Holy Scriptures or with open, clear, and distinct grounds of reasoning ... then I cannot and will not recant, because it is neither safe nor wise to act against conscience. " Then he added, Here I stand. I can do no other. God help me! Amen."

Martin Luther

By the time an imperial edict calling Luther "a convicted heretic" was issued, he had escaped to Wartburg Castle, where he hid for ten months.

Accomplishments of a sick man

In early spring of 1522, he was able to return to Wittenberg to lead, with the help of men like Philip Melanchthon, the fledgling reform movement.

Over the next years, Luther entered into more disputes, many of which divided friends and enemies. When unrest resulted in the Peasants' War of 1524–1525, he condemned the peasants and exhorted the princes to crush the revolt.

He married a runaway nun, Katharina von Bora, which scandalized many. (For Luther, the shock was waking up in the morning with "pigtails on the pillow next to me.")

He mocked fellow reformers, especially Swiss reformer Ulrich Zwingli, and used vulgar language in doing so.

In fact, the older he became, the more cantankerous he was. In his later years, he said some nasty things about, among others, Jews and popes and theological enemies, with words that are not fit to print.

Nonetheless, his lasting accomplishments also mounted: the translation of the Bible into German (which remains a literary and biblical hallmark); the writing of the hymn "A Mighty Fortress is Our God"; and publishing his *Larger* and *Smaller Catechism*, which have guided not just Lutherans but many others since.

His later years were spent often in both illness and furious activity (in 1531, though he was sick for six months and suffered from exhaustion, he preached 180 sermons, wrote 15 tracts, worked on his Old Testament translation, and took a number of trips). But in 1546, he finally wore out.

Luther's legacy is immense and cannot be adequately summarized. Every Protestant Reformer—like Calvin, Zwingli, Knox, and Cranmer—and every Protestant stream—Lutheran, Reformed, Anglican, and Anabaptist—were inspired by Luther in one way or another. On a larger canvas, his reform unleashed forces that ended the Middle Ages and ushered in the modern era. It has been said that in most libraries, books by and about Martin Luther occupy more shelves than those concerned with any other figure except Jesus of Nazareth. Though difficult to verify, one can understand why it is likely to be true.

Menno Simons

Menno Simons (1496?–1561) Mennonites, the largest group of Anabaptists today, take their name from him and rightly so, for Menno Simons was able after the Münster horrors of 1535 to salvage the nonresistant, Biblically based Anabaptist vision of a discipled church.

Menno Simons' prolific writings and a life consistent with his beliefs brought courage to the many Flemish, Frisian, and North German Anabaptists who had an immense horror of what had happened at Münster. "For no other foundation can any man lay than that which is laid, which is Jesus Christ" (1 Corinthians 3:11) appeared as Menno Simon's motto in his writings. In simple language he explained basic doctrines and ethical standards of the "new man" in Christ for the scattered and confused "covenanters" of the Netherlands. His *Foundation of the Christian Doctrine* of 1539 continues to have its usefulness for **Mennonites** today.

Ordained a priest in 1524 in his native Friesland, Simons did not touch the Scriptures for his first two years for fear that he would be misled, yet a growing doubt that the bread and wine was the body and blood of Christ led him to examine the New Testament. The martyrdom of a Friesland Anabaptist in 1531 drove him to examine the Scriptures on infant baptism. A likeable person and popular priest, Simons did not leave his parish until 1536 after he had already begun preaching the "true repentance" and against the abomination of Münster for nine months. He also married that year. His first tract pointed out the fallacies of Münster and proclaimed that Jesus Christ is the Spiritual David, King of Israel. The congregation, separated from the world, became the community of the reborn. East Friesland, where Melchior Hoffman first introduced Anabaptism, was to be the center of renewal under Simons.

From 1536 to 1554 he was a hunted man with a price of 100 Guilders on his head. At least one friend was executed for sheltering him, and the property of another friend confiscated for sheltering his wife and children. He preached and baptized at night. Under the tolerant leadership of Countess Anna of Oldenburg, Menno Simons was called before her superintendent of the East Friesland churches, John a Lasco, who was charged with determining which sects in her domain were heretical. It was the countess in her decree of 1545 who first coined the term **"Mennisten."**

From 1544 to 1554 Menno Simons traveled throughout the Lower Rhine region of Cologne and Bonn and then to Danzig and Prussia as an evangelist and elder. Questions regarding the application of church discipline occupied his attention in later years, with Simons first taking the middle road "in this sad affliction" and then becoming more rigid. At the conference of South German Anabaptists at Strassburg in 1557, where 50 representatives from Moravia, Switzerland, and Alsace were present, the elders sent a letter to Menno and his co-workers urging them not to go to extremes in matters of the ban and avoidance so that family life was disrupted. Simons responded that the heavenly marriage with Christ was more important than the earthly marriage of man and woman. Menno Simons finally found a home and protection in the province of Holstein, where he died a natural death. To the last, Simons remained very much preoccupied with the protection of the community of disciples and the discipline necessary for its health.

Richard Wurmbrand

Richard Wurmbrand

Born	March 24, 1909 Bucharest, Kingdom of Romania
Died	February 17, 2001 (aged 91) Torrance, California
Spouse(s)	Sabina Oster (1936Ð2000, her death)
Writings	See Books

Richard Wurmbrand (March 24, 1909 – February 17, 2001) was a Romanian Christian minister of Jewish descent. He was a youth during a time of anti-Semitic activity in Romania, but it was in 1948, 10 years after becoming a believer in Jesus Christ as Messiah, and daring to publicly say that Communism and Christianity were not compatible, that he experienced imprisonment and torture for his beliefs. After serving five years (1959-1964) of a second prison sentence, he was ransomed for $10,000. His colleagues in Romania urged him to leave the country and work for religious freedom from a location less personally dangerous. After spending time in Norway and England, he and his wife Sabina, who had also been imprisoned, emigrated to America and dedicated the rest of their lives to publicizing and helping Christians who are persecuted for their beliefs. He wrote more than 18 books, the most widely known being ***Tortured for Christ***. Variations of his works have been translated into more than 60 languages. He founded the international organization **Voice of the Martyrs**, which continues to aid Christians around the world who are persecuted for their faith.

- **1 Early life**
- **2 Imprisonments**
- **3 Achievements and influence**
- **4 Books**
- **5 Videography**
- **6 References**
- **7 External links**

Early life

Richard Wurmbrand, the youngest of four boys, was born in 1909 in Bucharest in a Jewish family. He lived with his family in Istanbul for a short while; his father died when he was 9, and the Wurmbrands returned to Romania when he was 15.

Richard Wurmbrand

As an adolescent, he was sent to study Marxism in Moscow, but returned clandestinely the following year. Pursued by Siguranţa Statului(the secret police), he was arrested and held in Doftana prison. When returning to his mother country, Wurmbrand was already an important Comintern agent, leader and coordinator directly paid from Moscow. Like other Romanian communists he was arrested several times, then sentenced and released again.

He married Sabina Oster on October 26, 1936. Wurmbrand and his wife (known as Bintzea to her friends) became believers in Jesus as Messiah in 1938 through the witness of Christian Wolfkes, a Romanian Christian carpenter; they joined the Anglican Church's Ministry among Jewish people (CMJ UK). Wurmbrand was ordained twice–first as an Anglican, then, after World War II, as a Lutheran minister. In 1944, when the Soviet Union occupied Romania as the first step to establishing a communist regime, Wurmbrand began a ministry to his Romanian countrymen and to Red Army soldiers. When the government attempted to control churches, he immediately began an "underground" ministry to his people. Richard is remembered for his courage in standing up in a gathering of church leaders and denouncing government control of the churches. He was arrested on February 29, 1948, while on his way to church services.

Imprisonments

Wurmbrand, who passed through the penal facilities of Craiova, Gherla, the Danube – Black Sea Canal, Văcăreşti, Malmaison, Cluj, and ultimately Jilava, spent three years in solitary confinement. This confinement was in a cell twelve feet underground, with no lights or windows. There was no sound because even the guards wore felt on the soles of their shoes. He later recounted that he maintained his sanity by sleeping during the day, staying awake at night, and exercising his mind and soul by composing and then delivering a sermon each night. Due to his extraordinary memory, he was able to recall more than 350 of those, a selection of which he included in his book “**With God in Solitary Confinement**,” which was first published in 1969. During part of this time, he communicated with other inmates by tapping out Morse code on the wall. In this way he continued to "be sunlight" to fellow inmates rather than dwell on the lack of physical light.

At the beginning of his first imprisonment, he recalls being in deep remorse as thoughts of past sins and duties undone were remembered. Unlike the discipline that helped him through later days of imprisonment, he later wrote that God came to him and fellow prisoners in a vision not unlike that which Stephen experienced:

Richard Wurmbrand

We didn't see that we were in prison. We were surrounded by angels; we were with God. We no longer believed about God and Christ and angels because Bible verses said it. We didn't remember Bible verses anymore. We remembered about God because we experienced it. With great humility we can say with the apostles, "**What we have seen with our eyes, what we have heard with our ears, what we have touched with our own fingers, this we tell to you**."

Wurmbrand was released from his first imprisonment in 1956, after eight and a half years. Although he was warned not to preach, he resumed his work in the underground church. He was arrested again in 1959 and sentenced to 25 years. During his imprisonment, he was beaten and tortured. Psychological torture included incessant broadcasting of phrases denouncing Christianity and praising Communism. His body bore the scars of physical torture for the rest of his life. For example, he later recounted having the soles of his feet beaten until the flesh was torn off, then the next day beaten again to the bone. This prolific writer said there were not words to describe that pain. However, Wurmbrand considered worse than torture the coerced denunciations of parents by their own children.

During his first imprisonment, Wurmbrand’s supporters were unable to get information about him; later they found out that a false name had been used in the prison records so that no one could trace his whereabouts. Secret police visited Sabina and posed as released fellow prisoners. They claimed to have attended Richard's funeral in prison. During his second imprisonment, his wife Sabina was given official news of Richard’s death, which she did not believe. Sabina herself had been arrested in 1950 and spent three years in penal labour on the canal. Sabina's autobiographical account of this time is titled ***The Pastor's Wife***. Their only son, Mihai, by then a young adult, was expelled from college-level studies at three institutions because his father was a political prisoner; an attempt to obtain permission to emigrate to Norway to avoid compulsory service in the Communist army was unsuccessful.

Eventually, Wurmbrand was a recipient of an amnesty in 1964. Concerned with the possibility that Wurmbrand would be forced to undergo further imprisonment, the *Norwegian Mission to the Jews* and the *Hebrew Christian Alliance* negotiated with Communist authorities for his release from Romania for $7,000 (though the going rate for political prisoners was $1900.) He was convinced by underground church leaders to leave and become a voice for the persecuted church. He devoted the rest of his life to this effort, despite warnings and death threats. He was a good friend of Costache Ioanid, a well-known Romanian Christian poet.

Richard Wurmbrand

Achievements and influence

Wurmbrand travelled to Norway, England, and then the United States. In May, 1966, he testified in Washington, D.C. before the US Senate's Internal Security Subcommittee. That testimony, in which he took off his shirt in front of TV cameras to show the scars of his torture, brought him to public attention. He became known as **"The Voice of the Underground Church**," doing much to publicise the persecution of Christians in Communist countries. He compiled circumstantial evidence that Marx was a satanist.

In April 1967, the Wurmbrands formed ***Jesus to the Communist World*** (later renamed **The Voice of the Martyrs**), an interdenominational organization working initially with and for persecuted Christians in Communist countries, but later expanding its activities to help persecuted believers in other places, especially in the Muslim world.

In 1990 Richard and Sabina Wurmbrand returned to Romania for the first time in 25 years. *The Voice of the Martyrs* opened a printing facility and bookstore in Bucharest. The new mayor of Bucharest had offered a storage space for the books under former dictator Nicolae Ceaușescu's palace - where Richard had spent years in confinement, praying for a ministry to his homeland. Wurmbrand engaged in preaching with local ministers of nearly all denominations.

Wurmbrand wrote 18 books in English and others in Romanian. His best-known book, titled ***Tortured for Christ***, was released in 1967. In several of them he writes very boldly and emphatically against Communism; yet he maintained a hope and compassion even for those who tortured him by "looking at men... not as they are, but as they will be... I could also see in our persecutors... a future Apostle Paul... (and) the jailer in Philippi who became a convert." Wurmbrand last lived in Palos Verdes, California. He died at the age of 91 on February 17, 2001 in a hospital in Torrance, California. His wife, Sabina, had died six months earlier on August 11, 2000. In 2006, he was voted fifth among the greatest Romanians according to the *Mari Români* poll.

Books

- *100 Prison Meditations*
- *Alone With God: New Sermons from Solitary Confinement*
- *Answer to Half a Million Letters*
- *Christ in the Communist Prisons*

Richard Wurmbrand

- *Christ On The Jewish Roads*
- *From Suffering To Triumph!*
- *From The Lips Of Children*
- *If Prison Walls Could Speak*
- *If That Were Christ, Would You Give Him Your Blanket?*
- *In God's Underground*
- *Jesus (Friend to Terrorists)*
- *Was Karl Marx A Satanist?* or *Marx and Satan*
- *My Answer To The Moscow Atheists*
- *My Correspondence With Jesus*
- *Reaching Toward The Heights*
- *The Answer to Moscow's Bible*
- *The Oracles of God*
- *The Overcomers*
- *The Sweetest Song*
- *The Total Blessing*
- *Tortured for Christ*
- *Victorious Faith*
- *With God In Solitary Confinement*

When we grow careless of keeping our souls, then God recovers our taste of good things again by sharp crosses. —**Richard Sibbes**

The winter prepares the earth for the spring, so do afflictions sanctified prepare the soul for glory. —**Richard Sibbes**

Those blessings are sweetest that are won with prayers and won with thanks.—**Thomas Goodwin**

The riches of His free grace cause me daily to triumph over all the temptations of the wicked one, who is very vigilant, and seeks all occasions to disturb me. —**George Whitefield**

Sadhu Sundar Singh

Sadhu Sundar Singh (1889-1929)

Sundar Singh was lauded by 20th century evangelical Christians for converting to Christianity around the turn of the century. Even in the 1970s Sundar was highly thought of by evangelical Christians. At that time I heard a Christian radio dramatization of the story of Sundar's miraculous conversion and his dangerous preaching journeys to India and Tibet, and I bought two books that told his story at evangelical Christian bookstores. The evangelical Christian apologist, Josh McDowell of Josh McDowell ministries, cited Sundar's conversion in the first and second editions of McDowell's book, Evidence That Demands a Verdict. While reading the evangelical versions of Sundar's life and teachings, I never once ran across Sundar's universalistic statements, not until I read Sundar's own works, along with some of the in-depth biographies that had been written about him nearer his own day.

Sundar was raised a member of the Sikh religion. (Sikhism is a sect within Hinduism that was founded about 1500 A.D. that teaches belief in one God and rejects the caste system and idolatry.) Prior to his conversion, Sundar attended a primary school run by the American Presbyterian Mission where the New Testament was read daily as a "textbook." Sundar "refused to read the Bible at the daily lessons...To some extent the teaching of the Gospel on the love of God attracted me, but I still thought it was false." Though according to another testimony, Sundar confessed, "Even then, I felt the Divine attractiveness and wonderful power of the Bible."

Sadhu Sundar Singh

In the midst of such confusion and while only fourteen years old, his mother died, and Sundar underwent a crisis of faith. His mother was a loving saintly woman and they were very close. In his anger, Sundar burned a copy of one of the Gospels in public.

"Although I believed that I had done a very good deed by burning the Bible, I felt unhappy," he said. Within three days Sundar Singh could bear his misery no longer. Late one night in December 1903, he rose from bed and prayed that God reveal himself to him if he really existed. Otherwise -- *"I planned to throw myself in front of the train which passed by our house."* For seven hours Sundar Singh prayed. "O God, if there is a God, reveal thyself to me tonight." The next train was due at five o'clock in the morning. The hours passed.

Suddenly the room filled with a glow. A man appeared before him. Sundar Singh heard a voice say, ***"How long will you deny me? I died for you; I have given my life for you."*** He saw the man's hands, pierced by nails.

Jesus was the last person Sundar was looking for. After all, Jesus was the 'foreign god' of the Christian teachers at his school… Amazed that his vision had taken the unexpected form of Jesus, Sundar was convinced in his heart that Jesus was the true Savior, and that He was alive. Sundar fell on his knees before Him and experienced an astonishing peacefulness which he had never felt before. The vision disappeared, but peace and joy lingered within him.

To meet Christ was only the beginning for Sundar Singh. He was a Sikh. Sikhs had endured terrible persecutions in their early history. As a consequence they were fiercely loyal to their faith and to each other. Conversion to Christianity was considered treachery. Now every effort was made to woo or coerce Sundar Singh back to his ancestral faith.

Despite his family's please, bribes, and threats, Sundar wanted to be baptized in the Christian faith. After his father spoke words of official rejection over him, Sundar became an outcast from his people. He cut off the hair he had worn long like every Sikh man. Against great opposition, he was baptized on his birthday in 1905, in an English church in Simla.

Conventional Indian churches were willing to grant him a pulpit, but their rules were foreign to his spirit. Indeed, he felt that a key reason the gospel was not accepted in India was because it came in a garb foreign to Indians. He decided to become a sadhu, so that he could dedicate himself to the Lord Jesus. He was convinced that this was the best way to introduce the Gospel to his people since it was the only way which his people were accustomed to.

Sadhu Sundar Singh

As a sadhu, he wore a yellow robe, lived on the charity of others, abandoned all possession and maintained celibacy. In this lifestyle, he was free to devote himself to the Lord. Dressed in his thin yellow robe, Sundar Singh took to the road and began a life of spreading the simple message of love and peace and rebirth through Jesus. He carried no money or other possessions, only a New Testament.

"I am not worthy to follow in the steps of my Lord," he said, *"but like Him, I want no home, no possessions. Like Him I will belong to the road, sharing the suffering of my people, eating with those who will give me shelter, and telling all people of the love of God."*

Sundar journeyed much. He traveled all over India and Ceylon. Between 1918-1919, he visited Malaysia, Japan and China. Between 1920-1922 he went to Western Europe, Australia and Israel. He preached in many cities; Jerusalem, Lima, Berlin and Amsterdam among others. Despite his growing fame, Sundar retained a modest nature, desiring only to follow Jesus' example: to repay evil with kindness and to win over his enemies by love. This attitude often caused his enemies to feel ashamed of themselves, and caused even his father to become a Christian later in life, and to support Sundar in ministry.

He was quite independent of outward Church authority in all his religious life, thought, and work. He dropped out of a Christian seminary that he briefly attended. Neither did he attach much importance to public worship because in his experience the heart prays better in solitude than in a congregation. He was also highly displeased with what he found when he toured western nations that for centuries had the benefit of the Bible and whose central figure of worship was Jesus. Sundar proclaimed almost prophetic denunciations upon Western Christianity, and laughed at the way the West looked down upon religious men of the East as mere "pagans" and "heathens." *"People call us heathens,"* he said in a conversation with the Archbishop of Upsala. "*Just fancy! My mother a heathen! If she were alive now she would certainly be a Christian. But even while she followed her ancestral faith she was so religious that the term 'heathen' makes me smile. She prayed to God, she served God, she loved God, far more warmly and deeply than many Christians."*

On another occasion, Sundar said, "*I have seen many Christian women, but none of them came up to my mother."*

Sadhu Sundar Singh

And, conversing with the Archbishop of Canterbury, Sundar said: *"If I do not see my mother in heaven, I shall ask God to send me to hell so that I may be with her."* Sundar also made plain his view that, *"There are many more people among us in India who lead a spiritual life than in the West, although they do not know or confess Christ.*

It is of course true that people who live in India worship idols; but here in England people worship themselves, and that is still worse. Idol-worshippers seek the truth, but people over here, so far as I can see, seek pleasure and comfort. The people of the West understand how to use electricity and how to fly in the air. The men of the East have sought the truth. Of the three Wise Men who went to Palestine to see Jesus not one was from the West.'"

He travelled India and Tibet, as well as the rest of the world, with the message that the modern interpretation of Jesus was sadly watered down. Sundar visited Tibet every summer. In 1929, he visited that country again and was never seen again.

Sundar's Faith for All Mankind

Few Christians know that Sundar was not afraid to raise his voice in favor of "universalism." He could never deny to all non-Christians the possibility of entering heaven. In 1925 Sundar wrote, *"If the Divine spark in the soul cannot be destroyed, then we need despair of no sinner... Since God created men to have fellowship with Himself, they cannot forever be separated from Him... After long wandering, and by devious paths, sinful man will at last return to Him in whose Image he was created; for this is his final destiny."*

In February, 1929, the year Sundar disappeared on his final missionary trip to Tibet, he was interviewed by several theology students in Calcutta, India, where he answered their questions:

(Question #1) What did the Sadhu think should be our attitude towards non-Christian religions? -- *The old habit of calling them 'heathen' should go. The worst 'heathen' were among us [Christians]...*

(Question #2) Who were right, Christian Fundamentalists or Christian Liberals? -- *Both were wrong. The Fundamentalists were uncharitable to those who differed from them. That is, they were unchristian. The Liberals sometimes went to the extent of denying the divinity of Christ, which they had no business to do.*

Sadhu Sundar Singh

---This article was primarily written by Edward T. Babinski, with further editing and additions by Mercy Aiken

Additional Quotes by Sadhu Sundar Singh

"He was searching for me before I sought Him. Christ whom I had never expected came to me. I was praying, 'If there be a God, reveal Thyself'...I was praying to Hindu gods and incarnations. But when He came there was no anger in His face, even though I had burnt the Bible three days before. None of you have ever destroyed Scripture like me. He is such a wonderful, loving, living Saviour..."

"There is a great difference between knowing about Jesus and knowing Him... If we only know of Jesus as a good man, a great example, it is no help to us. Those who know Him know Who He is. When we know Him everything is different and we are living in a new world -- a new atmosphere. Heaven begins on earth for us. Those who know Him know that Jesus is everything to them. They can bear witness because they have been living with Him...If we live in Him He will reveal Himself to us and we shall bear witness -- not for a day or a night only..."

"For the first two or three years after my conversion, I used to ask for specific things. Now I ask for God. Supposing there is a tree full of fruits -- you will have to go and buy or beg the fruits from the owner of the tree. Every day you would have to go for one or two fruits. But if you can make the tree your own property, then all the fruits will be your own. In the same way, if God is your own, then all things in Heaven and on earth will be your own, because He is your Father and is everything to you; otherwise you will have to go and ask like a beggar for certain things. When they are used up, you will have to ask again. So ask not for gifts but for the Giver of Gifts: not for life but for the Giver of Life -- then life and the things needed for life will be added unto you."

"Salt, when dissolved in water, may disappear, but it does not cease to exist. We can be sure of its presence by tasting the water. Likewise, the indwelling Christ, though unseen, will be made evident to others from the love which he imparts to us."

"From my many years of experience I can unhesitatingly say that the cross bears those who bear the cross."

Sadhu Sundar Singh

"While sitting on the bank of a river one day, I picked up a solid round stone from the water and broke it open. It was perfectly dry in spite of the fact that it had been immersed in water for centuries. The same is true of many people in the Western world. For centuries they have been surrounded by Christianity; they live immersed in the waters of its benefits.

And yet it has not penetrated their hearts; they do not love it. The fault is not in Christianity, but in men's hearts, which have been hardened by materialism and intellectualism."

"When Jesus entered Jerusalem the people spread their clothes in the way and strewed branches before Him in order to do Him honour. Jesus rode upon an ass, according to the word of the prophet. His feet did not touch the road which was decorated in His honour. It was the ass which trod upon the garments and the branches. But the ass would have been very foolish to have been uplifted on that account; for the road really was not decked in its honour! It would be just as foolish if those who bear Christ to men were to think anything of themselves because of what men do to them for the sake of Jesus."

"A newborn child has to cry, for only in this way will his lungs expand. A doctor once told me of a child who could not breathe when it was born. In order to make it breathe the doctor gave it a slight blow. The mother must have thought the doctor cruel. But he was really doing the kindest thing possible. As with newborn children the lungs are contracted, so are our spiritual lungs. But through suffering God strikes us in love. Then our lungs expand and we can breathe and pray."

"Just as the salt water of the sea is drawn upwards by the hot rays of the sun, and gradually takes on the form of clouds, and, turned thus into sweet and refreshing water, falls in showers on the earth (for the sea water as it rises upwards leaves behind it its salt and bitterness), so when the thoughts and desires of the man of prayer rise aloft like misty emanations of the soul, the rays of the Sun of Righteousness purify them of all sinful taint, and his prayers become a great cloud which descends from heaven in a shower of blessing, bringing refreshment to many on the earth."

The Indian Seer lost God in Nature; the Christian mystic, on the other hand, finds God in Nature. The Hindu mystic believes that God and Nature are one and the same; the Christian mystic knows that there must be a Creator to account for the universe. – **Sadhu Sundar Singh**

SILAS Fowler FOX

THE WHITE FOX OF ANDHRA
by KOSHY MATHEW

Silas Fowler Fox was one of the most outstanding, interesting and an unusual missionary who laboured for more than fifty one years in Andhra Pradesh. He was nick named **"The White Fox of Andhra"**. S. K. Agrippa, a native evangelist was his co-worker for nearly fifty years was called as **"The Black Fox"**. Both Agrippa and Silas had several things in common, and God used these two mighty men. Together they served a generation. In 1973 at the age of 80, Silas Fox was awarded the honour of **'Alumnus of the year'** by the Toronto Bible College from where he graduated in the year 1916. In the citation he was referred as "A man with the heart of a Viking and simple faith of a child".

EARLY LIFE AND EDUCATION

Silas F. Fox was born in Josephsburg, Alberta, Canada on December 22nd, 1893. He was the youngest of three children born to Attorney Caleb and Bessie Fox. Caleb died three weeks after Silas' birth. Silas' siblings were Paul and Florence. Bessie married again to Mr. Roberts, who was a postmaster and a storekeeper. Silas' stepfather was an abusive alcoholic and caused the family great suffering. While Silas was still a young child, his mother left his stepfather, taking the children with her. He grew up in a single-parent home with no Christian influence. Because of the family's poverty, Silas went to live with his uncle, a Baptist preacher.

At the age of four and a half, he started schooling and continued till he was eleven and a half. He had a great desire to excel in his studies and always stood first in his class. Thanks to his uncle, time to time, he came under the sound of God's word. Life had been a hard struggle for Silas right from the beginning.

When he was twelve he moved to Toronto to rejoin with the family. To meet the daily needs, he had to hunt for jobs at the age of twelve. Even though the law of the land prohibited child labour, he concealed his age in order to get a job. Silas began working as a riveter in a Higel piano factory in 1905. He went on to find jobs with other companies as an errand boy and store clerk.

CONVERSION AND CALL FOR THE MINISTRY

In his neighborhood at Toronto he met a girl named Emma and fell in love with her at first sight. It was through her influence that he began to attend a Baptist church. In due time he made a profession of faith and was baptized, but he really did not live for the Lord as he should have.

Silas Fowler Fox

It was the testimony of a middle-aged alcoholic who said to him on one occasion, “Silas, take some advice from a drunken bum. **Take Christ as your Saviour, and you won’t end up like me-a good for nothing.**” It was with these words in mind he finally fell on his knees and cried out to the Lord Jesus Christ and accepted Him as his true Lord and Master.

During this time, seven Canadian Baptist missionaries addressed the needs in the mission fields to the Sunday school children. Call was given to the children to commit their lives for the missionary service and invited them to sign their names in a book. Many children wrote their names, and along with them both Emma Grau and Silas fox also enrolled one after the other.

As he was attending West Toronto Baptist Church, he came under the powerful ministry of Andrew Imrie, a preacher with an evangelist’s heart. This man regularly held classes for soul winners and challenged the audience. One Wednesday night, it was Silas’s turn to be challenged. It was as though the finger of God was pointing directly at him. **“I mean you Silas Fox. I want you to become involved!”** He left the place with a great burden and started sharing the good news to others. Next day he shared the Gospel to Mr. Max, and could win him for Christ. From that day onwards he started winning souls for Christ and it continued for more than half a century. He also developed a great urge to study the Bible. Hence he joined the Toronto Baptist Bible College and studied along with his job. Meanwhile Emma also joined in the Bible College. He completed his graduation on April 28, 1916.

MISSIONARY TO INDIA

While studying, one day an elderly Englishman Mr. Davidson of the Ceylon and India General Mission came to the college and addressed the students. He spoke of India and the need of workers in the various villages of India. After a personal conversation with Davidson, Silas was convinced that the Lord wanted him to go to India, at a place called **Madakasira in the Madras presidency**. He married Emma on November 23, 1916. After two days the newlyweds left Toronto for Vancouver and from there they sailed to India, where they arrived in 1917.

For their first term, they were based in the town of Madakasira in West Madras. Much of their time was spent **learning the Telugu language**. Fox also visited some 300 villages around Madakasira, preaching to crowds in the village squares. Around 1921, Fox started a little newspaper called **Kalyandurg Sathyadootha**, which translates as Kalyandurg Message of Truth. It was printed every month in the Telugu language and filled a need for Christian literature. It consisted of a sermon, anecdotes, questions and answers about Christianity, and notices of meetings. Fox continued for years to edit this paper, which was eventually renamed **Kristava Nirikshana or Christian Hope**. (Even now this magazine is getting published by Bro. Ezra Gummadi, from Chirala). When the Foxes’ first term ended in 1924, they returned to Canada on furlough. Before coming to India, in his second term, in the year 1925, he resigned from the missionary society and worked as an independent missionary.

Silas Fowler Fox

He depended upon the Lord for all his temporal needs. On one occasion while speaking from Acts 27 concerning the shipwreck, he humorously said, " Here we see the scriptural justification for board. It says in verse 44 that some escaped on boards. Many a board keeps a sinking missionary afloat."

HIS FAMILY

His wife Emma was a great support for him in the ministry. One of the many behind-the-scene activities that Emma superintended was the circulation of his paper and other literature and correspondence, a very considerable task. She was the one who kept the family ship on an even keel. He often referred to Emma in this way, **"She was a missionary wife, not just the wife of a missionary-a very important difference."**

The Lord blessed them with six children, two daughters and four sons. Emma sometimes had to manage on a slender budget. Though sometimes there was austerity, there was no lack. The larder, though not always full, was never empty. **"The young lions do lack and suffer hunger" but the members of Silas's household could finish off that verse by saying, "but the little foxes lacked no good thing"**

A DYNAMIC PREACHER

As with the prophets of old, Silas said there were two "woes" that he preached. One was for the hearers: "Woe if you do not listen." The other was for himself: "Woe unto me if I preach not the Gospel." He did preach Gospel his whole life.

Even though most of the time he spent among Telugu congregation- irrespective of any denomination- his ministry was spread all over India. Sometimes he traveled by air to save time and earned the nick name **"flying fox"**. Silas made a point of never asking for meetings and seldom refused an invitation. His favorite pulpits were the marketplace, the roadside, and under shaded trees. He communicated the gospel in a simple and humorous way. He knew how to make the audience laugh and at the same time to weep as they were convicted of their sins.

Following incidents illustrates the power of his messages. It happened in Kerala, his translator on this occasion was Mamman Kurian, of Kallisserry. Silas was challenging the people from Isaiah chapter 6, "Who will go for us"? Before he could continue his translator took over. "I will go," the translator told the people because God had been speaking to him for a long time, but he was dodging the call. He had a good job in the sugar factory, but when once more he had felt the call of God, and said "I am now yielding to the call of God. I will go". He made a vow and fulfilled it. God used Bro. Mamman Kurian mightily in the remaining days of his life.

Silas Fowler Fox

Perhaps the most memorable sermon Silas ever preached in India, was the one he preached in September 1935 in Bombay. He came to Mumbai on the invitation of Handley Bird, who started a new work in the city. For the particular evening's sermon, Silas had selected the text from Jude verse 23, "And others save with fear, pulling them out of the fire". It was a fiery message. At the top of his voice Silas shouted "fire, fire fire". Within a short time the building was surrounded by fire engines and the men from fire department began to search the building. They could locate none and were convinced that there was no fire. Someone alarmed by Silas's shout; called out to the fire department. Next morning, English dailies carried the news item with the caption, " Fiery American Evangelist calls out Bombay Fire Department". "The wrong country got the blame or credit," remarked Silas. Silas Fox was not an American, he was Canadian.

LAST DAYS AND HOME CALL

During his long stay in India, from 1917 onward, he was stationed at various places, Kalvandurg, Madakasira, Hindupur, Kuppam, Ootacamund, Anantapur and Bangalore. Silas and Emma Fox left India in 1961,and settled in Canada; however Mr. Fox paid his last visit to India in 1968 and preached extensively. In 1971, Mrs. Emma Fox sustained a heart attack and henceforth was in coma until she was called home. Mr. Fox used to say that there is no retirement in gospel ministry. With his limited health, he continued to preach from a wheelchair in 1975. All these years, their eldest daughter Ruth looked after them very well. Mrs. Fox was called home in 1981 and Mr. Fox was called home in the following year, May,1982.

The Foxes had six children: Ruth Emma, Donald Silas, John Brainerd, Mary Anna, David Paul, and George Hudson.

God takes away the world, that the heart may cleave more to Him in sincerity. Ń **Thomas Watson**

Instead of complaining at his lot, a contented man is thankful that his condition and circumstances are no worse than they are. Instead of greedily desiring something more than the supply of his present need, he rejoices that God still cares for him. Such an one is "content" with such as he has (Heb. 13:5). Ń **Arthur W. Pink**

Christian contentment is that sweet, inward, quiet, gracious frame of spirit, which freely submits to and delights in God's wise and fatherly disposal in every condition. Ń **Jeremiah Burroughs**

There is an essential difference between the decease of the godly and the death of the ungodly. Death comes to the ungodly man as a penal infliction, but to the righteous as a summons to his Father's palace. To the sinner it is an execution, to the saint an undressing from his sins and infirmities. Death to the wicked is the King of terrors. Death to the saint is the end of terrors, the commencement of glory.
Ń **Charles Spurgeon**

Spurgeon on Jabez

What history's most prolific preacher said, in 1871, about the Prayer of Jabez

As we have recently been reminded by Bruce Wilkinson's best-selling book on the subject, Jabez—a man mentioned only once in the Bible—prayed for God to "enlarge his territory," and God granted his request.

Wilkinson, founder and former president of Walk Thru the Bible Ministries, interprets "territory" as "opportunity for evangelistic ministry." Arguably, no person in the history of the church has had a larger "territory" than the 19th-century British preacher Charles Haddon Spurgeon.

Long before the first megachurch, Spurgeon preached regularly (often 10 times in a week) to audiences of 6,000 and more. He once addressed an audience of 23,654, without aid of amplification. He grew the congregation of his New Park Street Church from 232 in 1854 to 5,311 in 1892, making it the largest independent congregation in the world. Prime Ministers, presidents, and other notables flocked to hear him. No preacher in the history of the church has been more prolific: His collected sermons amount to more than 20 million words—a number equivalent to the 27 volumes of *Encyclopedia Britannica,* 9th edition. Several of his books and collections have sold over 1 million copies, and his sermons are still read as models today.

Wouldn't it be interesting if Spurgeon told us what *he* thought of the "prayer of Jabez"? Well, indeed he did. In the year 1871, standing before his congregation at the Metropolitan Tabernacle in London, Spurgeon took as his text **1 Chronicles 4:10:** *"Now Jabez called on the God of Israel, saying, 'Oh that You would bless me indeed and enlarge my border, and that Your hand might be with me, and that You would keep me from harm that it may not pain me!'* And God granted him what he requested." (NASB)

The contrasts between Spurgeon's sermon and Bruce Wilkinson's recent blockbuster "book-ette" are instructive.

We'll start with Wilkinson's book. If you haven't read it already, somebody you know has. The language on the back cover helps to explain its multi-million copy sales success: Breathlessly, the blurb copy seeks to draw us in: "Are you ready. … to ask God for the abundant blessings He longs to give you?" Just praying Jabez's simple prayer will, the blurb promises, "release God's favor, power, and protection" and allow the enterprising Christian to "break through to the life you were meant to live."

This sort of appeal may sell books, but it courts spiritual presumptuousness. Inside, however, there are things to admire. Wilkinson argues that most Christians have simply not expected enough from the Creator of the Universe.

Spurgeon on Jabez

He encourages his readers to "have faith in an extraordinary, miraculous God" and "step out to act on that faith." He stresses that this confidence must be rooted

in total dependence on God, rather than in any strength of our own. He downplays native ability and talent, insisting that God uses "ordinary people." And he insists we must pray for God's agenda.

Where the trouble occurs, and where Spurgeon's 130-year-old take on Jabez is instructive, is in Wilkinson's one-sided portrayal of what "God's agenda"—or in Jabez's words, the "blessing indeed"—might look like. On this score, we never get very far from the sales-motivational hype of the back cover. Throughout the book, Wilkinson continues to talk about the Christian life in terms of "unclaimed blessings," like money in a forgotten account just waiting to be collected by the person bold enough to step up and ask for it.

Granted, this is not the prosperity gospel of recent decades. Wilkinson ties "blessing indeed" to greater effectiveness in ministry. The deal is, you pray for God to "enlarge your life" so that you can, in turn, "make a greater impact for Him." Then, "as your [ministry] opportunities expand, your ability and resources supernaturally increase, too."

And granted, Wilkinson encourages his readers to "let God work in your life regardless of what He chooses," as "it will always be for your best."

But there is no hint in this book that that "best" might sometimes seem less than a blessing to our human eyes. We are to expect clear sailing, as long as we don't sin and depart from "God's agenda." This is a feel-good message. Wilkinson assures his readers, "if you're like many who use the Jabez prayer … you'll come to times in your life when you feel so blessed that you stop praying for more, at least for a while."

What about those times when our prayers seem to hit a brass sky, or we struggle with pain, disappointment, or grief? We get no hint in this book that such times exist for people who "use" this bold prayer of Jabez. Spurgeon, though, had every reason to know that they did. For he was a man who experienced not only great "enlargement of territory," but great suffering as well.

Throughout Spurgeon's life, he experienced bouts of depression. He also endured gout, kidney inflammation, and other illnesses that laid him out, incapacitated and in excruciating pain, for weeks and even months at a time. Thus when he came to meditate on the fact that Jabez was named for the exceptional pain his birth had caused his mother (1 Chron. 4:9), he counseled, "To a great extent we find that we must sow in tears before we can reap in joy . …You may expect a blessing in serving God if you are enabled to persevere under many discouragements."

Spurgeon on Jabez

Wilkinson's brand of evangelical activism requires a pragmatic, business-like approach to the Christian life. It regards interruption—any suffering or delay—as intolerable. Indeed, Wilkinson writes: "Do you believe that a supernatural God is going to show up to keep you from evil . …? Jabez did believe, and he acted on his belief. Thereafter his life was spared from the grief and pain that evil brings." Spurgeon's approach to the Christian life, on the other hand, leaves room for pain and delay. Focusing as he did on the formation of Christian character and on intimacy with God in Christ, Spurgeon could tolerate and even welcome suffering. As he thought about what Jabez might have meant by "blessing indeed," he reminisced on his own life: "I have oftentimes looked gratefully back to my sick chamber. I am certain that I never did grow in grace one half so much anywhere as I have upon the bed of pain." In light of his own experience of growth through suffering, Spurgeon could affirm that pain may bring the greatest possible blessing—eternal fellowship with a loving Christ.

This does not mean, Spurgeon added, that we should all pray for pain. Not everyone needs this kind of discipline. Indeed it "ought not to be so" that any of us need it. "Our joyous mercies ought to be great fertilizers to our spirit." But given the lingering effects of sin in us, "not unfrequently our griefs are more salutary than our joys. The pruning knife is best for some of us," and in the end "this light affliction may work out for you a far more exceeding and eternal weight of glory," a "blessing indeed."

For Wilkinson, sin appears as a temporary interruption, requiring nothing more than a hurried reconciliation before the joyous flow of blessing continues. "When you sin after experiencing the Jabez blessing" you should "rush back into God's presence and make things right . …Don't squander even for a minute the miracle that He has started in your life. Indescribable good still lies ahead for you and your family."

Spurgeon, on the other hand, knew that sin is much, much deeper than individual temptations and actions that can be patched up by a single, perfunctory reconciliation. Its deep wound sometimes requires protracted surgery. So he encouraged those who experienced "dark nights of the soul"—nights that have no place in Wilkinson's scheme—with these words: "Though the harrow go over and over thy soul, and the deep plough cut into thy very heart; though thou be maimed and wounded, and left for dead, yet if the Spirit of God do it, it is a blessing indeed."

This, though it will not sell millions of books as back-cover blurb copy, is a message with depth and staying power. Sorrow can strengthen faith. Affliction can be, as Spurgeon elsewhere put it, "the best book in a minister's library." But 130 years of middle-class prosperity later, it eems millions of American Christians prefer instead to buy a book that downplays such godly sorrow.

Ulrich Zwingli

Militant Swiss reformer

"For God's sake, do not put yourself at odds with the Word of God. For truly it will persist as surely as the Rhine follows its course. One can perhaps dam it up for a while, but it is impossible to stop it."

Ulrich Zwingli, the city chaplain, stood before the Zurich City Council in January 1523. The winds of reform had made their way over the Alps from Luther's Germany, and Zwingli was arguing 67 theses, beginning with "All who say that the gospel is invalid without the confirmation of the church err and slander God." Though 28 shy of Luther's *95 Theses*, published some six years earlier, Zwingli's arguments were more persuasive: authorities gave him permission to continue his preaching, which emphasized Christ first and the church second ("Christ is the only mediator between God and ourselves," said another of Zwingli's theses). The Reformation in Switzerland was now well on its way, and Zwingli would play the key role in the early years.

Timeline

1453 Constantinople falls; end of Eastern Roman Empire
1456 Gutenberg produces first printed Bible
1479 Establishment of Spanish Inquisition
1484 Ulrich Zwingli born
1531 Ulrich Zwingli dies
1536 John Calvin publishes first edition of Institutes

Anxious for his charge

Zwingli was born to a successful farmer in the Toggaburg Valley of the eastern lower Alps. Here Zwingli developed a deep love for his homeland. Later he translated one line of Psalm 23, "In the beautiful Alps, he tends me," and he used the Rhine River as an illustration of a key theme of his preaching: "For God's sake, do not put yourself at odds with the Word of God. For truly it will persist as surely as the Rhine follows its course. One can perhaps dam it up for a while, but it is impossible to stop it." But it took Zwingli years to discover the power of this Word. After graduating from the University of Basel in 1506, he became a parish priest in Glarus.

From the beginning, he took his priestly duties seriously. He later wrote, "Though I was young, ecclesiastical duties inspired in me more fear than joy, because I knew, and remain convinced

that I would give an account of the blood of the sheep which would perish as a consequence of my carelessness."

The feeling of responsibility for his charge (rather than, like Luther, a personal search for salvation) motivated Zwingli's increasing interest in the Bible. In an age when priests were often unfamiliar with the Scriptures, Zwingli became enamored with it, first after purchasing a copy of Erasmus's New Testament Latin translation. He began teaching himself Greek, bought a copy of Erasmus's Greek New Testament, and started memorizing long passages. In 1519 he began preaching from the New Testament regularly.

Privately Zwingli also started challenging the customs of medieval Christendom he thought unbiblical. He had struggled with clerical celibacy for some time (and even admitted that as a young priest, he'd had an affair). In 1522 he secretly married. That same year, he broke the traditional Lenten fast (by eating sausages in public) and wrote against fasting.

By 1523 he was ready to take his ideas to a larger audience, and in January he did just that before the Zurich City Council at what is now called the First Disputation. The Second Disputation came in October, and with further approval from the council, more reforms were carried out: images of Jesus, Mary, and the saints were removed from the churches; the Bible was to have preeminence.

Arguments over Supper

Things moved rapidly after that. In 1524 he wedded his wife publicly, insisting that pastors had the right to marry. In 1525 he and others convinced the city to abolish the Mass, with its emphasis on the miracle of transubstantiation, and replace it with a simple service that included the Lord's Supper but only as a symbolic memorial.

As it turned out, it was the Lord's Supper that prevented the uniting of the German and Swiss reform movements. At a 1529 meeting at Marburg, called to unite the two movements, Luther and Zwingli met. Though they agreed on 14 points of doctrine, they stumbled on the fifteenth: the Lord's Supper. Against Zwingli's view, Luther insisted on Christ's literal presence. Zwingli balked. Luther said Zwingli was of the devil and that he was nothing but a wormy nut. Zwingli resented Luther's treating him "like an ass." It was evident no reconciliation was possible.

Zwingli died two years later in battle, defending Zurich against Catholic forces, and plans for spreading the Reformation into German Switzerland were ended. Still Zurich remained Protestant, and under the leadership of Heinrich Bullinger, Zwingli's successor, this unique branch of the Reformation continued to blossom.

Watchman Nee

Watchman Nee, or **Ni Tuoseng** (Chinese: 倪柝声; pinyin: *Ní Tuòshēng*; November 4, 1903 – May 30, 1972), was a church leader and Christian teacher who worked in China during the 20th century. In 1922, he initiated church meetings in Fuzhou that may be considered the beginning of the local churches. During his thirty years of ministry, Nee published many books expounding the Bible. He established churches throughout China and held many conferences to train Bible students and church workers. Following the Communist Revolution, Nee was persecuted and imprisoned for his faith and spent the last twenty years of his life in prison. He was honored by Hon. Christopher H. Smith (R–NJ) in the US Congress on July 30, 2009.

Contents

- 1 Family and childhood
- 2 Early schooling
- 3 Salvation and training
- 4 Marriage
- 5 Ministry
- 6 Persecution and imprisonment
- 7 Later imprisonment and death
- 8 Beliefs
- 9 Publications
- 10 Further reading

Watchman Nee

This is a Chinese name; the family name is Nee

Born	November 4, 1903 Shantou, Manchu China May 30, 1972 (aged 68)
Died	Anhui, China

Family and childhood

Watchman Nee was born on November 4, 1903, the third of nine children of Ni Weng-hsiu, a well-respected officer in the Imperial Customs Service, and Lin He-Ping (Peace Lin), who excelled as a child at an American-staffed Methodist mission school. During a stint at the Chinese Western Girls' School in Shanghai to improve her English, Lin He-Ping met Dora Yu, a young woman who gave up a potential career in medicine to serve as an evangelist and preacher.

Since Nee's parents were both Methodists, he was baptized by a bishop of the Methodist Church as an infant.

Early schooling

In 1916, at age 13, Nee entered the Church Missionary Society Vernacular Middle School in Fuzhou to begin his Western-style education. He then went on to the middle school at Trinity College in Fuzhou, where he demonstrated great intelligence and ambition, and consistently scored at the top of his class.

Watchman Nee

Salvation and training

In the spring of 1920, when Nee was 17, Dora Yu was invited to hold ten days of revival meetings in the Church of Heavenly Peace in Fuzhou. After Nee's mother attended these meetings, she was moved to apologize to her son for a previous incident of unjust punishment. Her action impressed Nee so much that he determined to attend the next day's evangelistic meetings to see what was taking place there. After returning from the meeting, according to Nee's own account:

On the evening of 28th April, 1920, I was alone in my room, struggling to decide whether or not to believe in the Lord. At first I was reluctant but as I tried to pray I saw the magnitude of my sins and the reality and efficacy of Jesus as the Saviour. As I visualized the Lord's hands stretched out on the cross, they seemed to be welcoming me and the Lord was saying, "I am waiting here to receive you." Realizing the effectiveness of Christ's blood in cleansing my sins and being overwhelmed by such love, I accepted him there. Previously I had laughed at people who had accepted Jesus, but that evening the experience became real for me and I wept and confessed my sins, seeking the Lord's forgiveness. As I made my first prayer I knew joy and peace such as I had never known before. Light seemed to flood the room and I said to the Lord, "Oh, Lord, you have indeed been gracious to me."

—Watchman Nee's Testimony.

As a student at Trinity College Nee began to speak to his classmates concerning his salvation experience.

Later, he recounted: Immediately I started putting right the matters that were hindering my effectiveness, and also made a list of seventy friends to pray for daily. Some days I would pray for them every hour, even in class. When the opportunity came I would try to persuade them to believe in the Lord Jesus... With the Lord's grace I continued to pray daily, and after several months all but one of the seventy persons were saved.

After his conversion, Nee desired to be trained as a Christian worker. He first attended Dora Yu's Bible Institute in Shanghai, though he was still a high school student. However, he was dismissed due to his bad and lazy habits, such as sleeping in late. Eventually, Nee's seeking to improve his character brought him into close contact with a British missionary Margaret E. Barber who became his teacher and mentor. Nee would visit Barber on a weekly basis in order to receive spiritual help. Barber treated Nee as a young learner and frequently administered strict discipline. When she died in 1930, Barber left all of her belongings to Nee, who wrote:

We feel most sorrowful concerning the news of the passing away of Miss Barber in Lo-Hsing Pagoda, Fukien. She was one who was very deep in the Lord, and in my opinion, the kind of fellowship she had with the Lord and the kind of faithfulness she expressed to the Lord are rarely found on this earth.

—Watchman Nee: A Seer of the Divine Revelation in the Present Age.

Watchman Nee

Through Barber, Watchman Nee was introduced to the writings of D.M. Panton, Robert Govett, G.H. Pember, Jessie Penn-Lewis, T. Austin-Sparks, and others. In addition, he acquired books from Plymouth Brethren teachers like John Nelson Darby, William Kelly, and C.H. Mackintosh. Eventually, his personal library encompassed over three thousand titles on church history, spiritual growth, and Bible commentary, and he became intimately familiar with the Bible through diligent study using many different methods. In the early days of his ministry, he is said to have spent one-third of his income on personal needs, one-third to assist others, and the remaining third on spiritual books. He was known for his ability to select, comprehend, discern, and memorize relevant material, and grasp and retain the main points of a book while reading.

Marriage

As a teenager, Nee fell in love with Charity Chang. Their two families had been friends for three generations. When Nee became a Christian, Charity ridiculed Jesus in Nee's presence. This bothered him. Eventually, after much struggling, Nee felt he needed to give up on their relationship. Ten years later, after finishing her university education, Charity became a Christian. She attended church meetings in Shanghai in 1934. In 1934, during Nee's fourth "Overcomer Conference" in Hangzhou, the two were married. Charity cared for Nee in his frequent illness and was the only visitor Nee was permitted during his imprisonment. They had no children.

Ministry

In 1936, before a group of fellow workers, Watchman Nee outlined the commission of his ministry:

From the time I was bedridden by illness until the time I was healed by God, I was being shown more clearly the kind of work God wanted me.

1. **Literary Work**: After my illness, God made it known to me that the primary purpose of His imparting messages to me was not for explaining the Scripture, nor for preaching the ordinary Gospel, nor for prophesying, but for laying stress on the living word of life... All that I have written has one aim, which is that the reader will, in the new creation, give himself wholly to God and become a useful person in His hands. Now I whole-heartedly commit my writings, my readers and myself to God, who preserves men forever, and hope that His Spirit will guide me into all His truths.
2. **Meetings for the Overcomer**: God opened my eyes to the necessity of raising up in churches at various places, a number of people who are victorious to be His witnesses... Therefore once every year a meeting for the victorious was held in which I faithfully proclaimed the messages which God has revealed to me.
3. **Building up Local Churches**: When the Lord called me to serve Him, the prime object was not for me to hold revival meetings so that people may hear more Scriptural doctrines nor for me to become a great evangelist. The Lord revealed to me that He wanted to build up local churches in other localities to manifest Himself, to bear testimony of unity on the ground of local churches so that each saint may

Watchman Nee

perform his duty in the Church and live the Church life. God wants not merely individual pursuit of victory or spirituality but a corporate, glorious Church presented to Himself.

4. **Youth Training**: If the return of the Lord be delayed, it will be necessary to raise up a number of youth to continue the testimony and work for the next generation... My idea is not to establish a seminary or a Bible institute but to have the young people live a corporate life and practice spiritual life, that is, receive training for the purpose of edification and to learn to read the Scripture and to pray in order to build up good character. On the negative side, to learn how to deal with sin, the world, the flesh, natural life, and so on. At a suitable time they are to return to their respective churches to be tempered together with other saints to serve the Lord in the Church...

In future my personal burden and work will generally comprise these four aspects. May all the glory be to the Lord.

Nee began to write and publish at a very early age. In 1923, he began to publish the magazine *The Present Testimony*, and in 1925, he started another magazine entitled *The Christian.* It was also in 1925 when Nee changed his name from Ni Shu-tsu to Ni To-sheng (English translation: Watchman Nee). At age 21, Nee established the first "local church" in Sitiawan, Malaysia while visiting his mother, who had moved there from China. In 1926, Nee established up another local church in Shanghai, which became the center of his work in China. By 1932, Nee's practice of meeting as local churches spread throughout China, Indonesia, Malaysia, and Singapore. He maintained this pattern until his imprisonment.

In 1928, Nee published a three-volume book entitled *The Spiritual Man*. In February of the same year, Nee held his first "Overcomer Conference" in Shanghai. In January 1934, Nee called a special conference on the subjects of "Christ as the Centrality and Universality of God" and "The Overcomers". According to Nee, this was a turning point for him in his ministry.

He said, "My Christian life took a big turn from doctrines and knowledge to a living person, Christ, who is God's centrality and universality."

In February 1934, Nee gave a series of talks in which he defined and expounded the practice of the local churches, stating that in the Bible, the church is never divided into regions and never denominated based on a teaching or doctrine. These talks were eventually published in the book *The Assembly Life*. In May of the same year, Nee encouraged Witness Lee to move to Shanghai from Yantai in order to join him and Ruth Lee in their work editing Nee's publications.

In 1938, Nee traveled to Europe and gave messages that were later published as *The Normal Christian Life.* Upon his return, Nee gave a conference on the Body of Christ. According to Nee, this was the second turn in his ministry.

Watchman Nee

Nee recounted, "My first turn was to know Christ, and my second turn was to know His Body. To know Christ is only half of what the believers need. The believers also must know the Body of Christ. Christ is the head, and He is also the Body."

In 1939, Nee became involved with his second brother's failing pharmaceutical company. Although acquiescing to family pressure, Nee also saw this as an opportunity to support his many co-workers who were suffering great poverty and hardship during the Second World War. Nee took over full management of the factory, reorganized it, and began to employ many local church members from

Shanghai. At this time, some of the elders from the church in Shanghai questioned Nee's involvement in business, causing Nee to suspend his ministry in 1942. Shortly afterward, the church in Shanghai stopped meeting altogether.

In March 6, 1945, Nee moved to Chongqing to oversee the factory there. There, he delivered a series of messages on Revelation 2 and 3 published as *The Orthodoxy of the Church* as well as messages on the Song of Songs. On September 9, 1945, the Japanese army surrendered in China, ending the Second Sino-Japanese War. In 1946, Peace Wang and Witness Lee began to work to restore the church in Shanghai as well as Nee's public ministry there. Nee purchased twelve bungalows at Kuling to hold trainings for his co-workers in the Christian work. By April 1948, a revival was brought to the church in Shanghai, and Nee resumed his ministry there. When he returned, Nee handed his pharmaceutical factory over to the Christian work as an offering to God, influencing many others to hand over their possessions to the work. Within a short time, the church in Shanghai grew to over 1000 members.

Persecution and imprisonment

After the rise of the Chinese Communist Party in 1949, Christians came under great persecution. False charges and arrests were also brought against many foreign missionaries. Through intensive propaganda campaigns and threats of imprisonment, believers were influenced to accuse one another.

On April 10, 1952, Watchman Nee was arrested in Shanghai by Public Security officers from Manzhouli, Manchuria and charged with bribery, theft of state property, tax evasion, cheating on government contracts, and stealing of government economic information. Nee was also "re-educated". On January 11, 1956, there was a nationwide sweep targeting the co-workers and elders in the local churches. Some died in labor camps, while others faced long prison sentences. On January 18, 1956, the Religious Affairs Bureau began twelve days of

accusation meetings at the church assembly hall on Nanyang Road in Shanghai, in which many accusations were brought against Nee in large accusation meetings. On June 21, 1956, Nee appeared before the High Court in Shanghai, where it was announced that he had been excommunicated by the elders in the church in Shanghai and found guilty on all charges. He was sentenced to fifteen years imprisonment with reform by labor. Initially, he was detained at Tilanqiao Prison in Shanghai but was later moved to other locations. Only his wife, Charity, was allowed to visit him.

Watchman Nee

On January 29, 1956, Public Security took over the Nanyang Road building, and many of Nee's co-workers were arrested, put into isolation, and forced to repudiate Watchman Nee. Some co-workers joined in the accusation of Watchman Nee while others, such as Peace Wang, Ruth Lee, and Yu Chenghua remained silent and were punished with life imprisonment. Following this, mass accusation meetings were held across the country to condemn the "anti-revolutionary sect of Watchman Nee".

Later imprisonment and death

One year before Nee's death in 1972, his wife, Charity, died due to an accident and high blood pressure; Nee was not allowed to attend her funeral. Charity's eldest sister then took the responsibility to care for Nee in prison. Nee was scheduled for release in 1967 but was detained in prison until his death on May 30, 1972. There was no announcement of his death nor any funeral. His remains were cremated on June 1, 1972 before his family arrived at the prison.

Nee's grandniece recounted the time when she went to pick up Nee's ashes:

In June 1972, we got a notice from the labor farm that my granduncle had passed away. My eldest grandaunt and I rushed to the labor farm. But when we got there, we learned that he had already been cremated. We could only see his ashes... Before his departure, he left a piece of paper under his pillow, which had several lines of big words written in a shaking hand. He wanted to testify to the truth which he had even until his death, with his lifelong experience. That truth is—**"Christ is the Son of God who died for the redemption of sinners and resurrected after three days. This is the greatest truth in the universe. I die because of my belief in Christ. Watchman Nee."** When the officer of the labor farm showed us this paper, I prayed that the Lord would let me quickly remember it by heart... My granduncle had passed away. He was faithful until death. With a crown stained with blood, he went to be with the Lord. Although Nee did not fulfill his last wish, to come out alive to join his wife, the Lord prepared something even better—they were reunited before the Lord.

—Watchman Nee's grandniece, *Watchman Nee: A Seer of the Divine Revelation in the Present Age.*

Beliefs

Nee believed in the verbal inspiration of the Bible and that the Bible is God's Word. He also believed that God is in one sense triune, Father, Son, and Spirit, distinctly three, yet fully one, co-existing and coinhering each other from eternity to eternity. He believed that Jesus Christ is the Son of God, even God Himself, incarnated as a man with both the human life and the divine life, that He died on the cross to accomplish redemption, that he rose bodily from the dead on the third day, that He ascended into heaven and was enthroned, crowned with glory, and made the Lord of all, and that He will return the second time to receive His followers, to save Israel, and to establish His millennial kingdom on the earth. He believed that every person who believes in Jesus Christ will be forgiven by God, washed by His redeeming blood, justified by faith, regenerated by the Holy Spirit, and saved by grace. Such a believer is a child of God and a member of the Body of Christ.

Watchman Nee

He also believed that the destiny of every believer is to be an integral part of the church, which is the Body of Christ and the house of God.

Publications

In addition to speaking frequently before many audiences, Watchman Nee authored various books, articles, newsletters, and hymns. Most of his books were based on notes taken down by students during his spoken messages. Some books were compiled from messages published previously in his periodicals.

Watchman Nee's best known book in English is *The Normal Christian Life*, which is based on talks he delivered in English during a trip to Europe in 1938 and 1939. There he expressed theological views on the New Testament book of Romans.

Some of Watchman Nee's best known books include:

- *The Spiritual Man* (1928)
- *Concerning Our Missions* (1939)
- *The Song of Songs* (1945)
- *The Breaking of the Outer Man and the Release of The Spirit* (1950)
- *The Normal Christian Life* (正常的基督徒生活) (1957)
- *Sit, Walk, Stand* (坐行站) (1957)
- *What Shall this Man Do?* (1961)
- *Love Not the World* (1968)

In addition to publishing his own books, other spiritual publications were translated from English and published under Watchman Nee's oversight. These included books by T. Austin-Sparks, Madame Guyon, Mary E. McDonough, Jessie Penn-Lewis, and others.

Further reading

- *Chen, James. Meet Brother Nee. Hong Kong: The Christian Publishers (1976).*
- *Kinnear, Angus. Against the Tide. Eastbourne: Kingsway Publications (2005).*
- *Laurent, Bob. Watchman Nee: Man of Suffering. Uhrichsville: Barbour Publishing (1998).*
- *Lee, Witness. Watchman Nee: A Seer of the Divine Revelation in the Present Age. Anaheim: Living Stream Ministry (1991).*
- *Lyall, Leslie. Three of China's Mighty Men. London: Overseas Missionary Fellowship (1973).*
- *Nee, Watchman. Watchman Nee's Testimony. Hong Kong: Hong Kong Church Book Room (1974).*
- *Roberts, Dana. Understanding Watchman Nee. Plainfield, NJ: Logos International (1980).*
- *Roberts, Dana. Secrets of Watchman Nee. Orlando, FL: Bridge-Logos, 2005.*
- *Sze, Newman. The Martyrdom of Watchman Nee. Culver City: Testimony Publications (1997). Wu, Dongsheng John. Understanding Watchman Nee: Spirituality, Knowledge, and Formation. Eugene: Wipf & Stock Publishers (2012).*

తెలుగు విభాగము

ఈ సంపుటిలో...

1.	ప్రకాశకుల అభివాదం		124
2.	ఫ్రెడరిక్ విలియం నాసా అలెగ్జాండర్ (1832-1911)	డా. టి.ఎస్. సుధీర్	125
3.	భారత దేశంలో కెనేడియన్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ చరిత్ర నిర్మాణకుడు	పాస్టర్ ప్రియనాధ్ రూఫస్	126
4.	ప్రపంచమునే మార్చిన మహానీయుడు	శ్రీమతి భవానీ ప్రభాకర్	134
5.	పరిశుద్ధ గ్రంథంలో స్త్రీల ప్రాధాన్యత	డా. ఇందిరాదేవి కాకర్లమూడి	136
6.	అండమాన్ - నికోబార్ దీవులలో క్రైస్తవ్యపు తొలి అడుగులు	డా. ఫ్రాన్సిస్ జేవియర్ నీలం.	150
7.	దానియేలు, మిత్రులు - ఒక సమీక్ష	డా. ఇందిరాదేవి కాకర్లమూడి	154
8.	సి.బి. మిషనరీ వైతాళికలు - వారి సేవాఫలితములు	కె.ఎ. రత్నయ్య	162
9.	తెలుగు వాఙ్మయ సాహిత్య క్రైస్తవ కవి సార్వభౌమ రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి	కె.ఎ. రత్నయ్య	168

ప్రకాశకుల అభివాదం

"నా పేరు పెట్టబడిన నా జనులు తమ్ముతాము తగ్గించుకొని ప్రార్థన చేసి నన్ను వెదకి తమ చెడుమార్గములను విడిచినయెడల, ఆకాశమునుండి నేను వారి ప్రార్థనను విని, వారి పాపమును క్షమించి, వారి దేశమును స్వస్థపరచుదును." 2 దినవృ : 7:14.

న్యూ జెర్సీ, మరియు అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల్లో నివసిస్తున్న తెలుగు క్రైస్తవ పాఠక లోకమా, మన విమోచకుడు, రక్షకుడునై త్వరలో రాబోతున్న యేసుక్రీస్తు నామంలో టీసీయెఫ్ – న్యూ జెర్సీ తరపున మీకు మా శుభాలూ, అభినందనలూ, ఆశీస్సులూ తెలియ జేస్తున్నాము. సంవత్సరాలు గడచి పోతుండగా, దేవుని రాక సమీపిస్తూండగా చెరగని తరగని యేసుక్రీస్తు ప్రేమలో సుఖంగానూ, సంతోషంగానూ, సంతృప్తికరంగానూ జీవించగలుగుతూన్నాం గనుక ఇట్టి అపారమైన ప్రేమను మన యెడల కనుపరుస్తూన్న దేవునికి నిత్య కృతజ్ఞతతో బ్రతకడం మన విధి యని పరిశుద్ధాత్మ ప్రేరణతో గుర్తు చేయబడుతూన్నాం.

ముప్పైయ్యారు సంవత్సరాల మన ఐకమత్యంతో కూడిన కూడికలు మనందరికీ దీవెనకరంగానూ, దేవదేవునికి మహిమ కరంగానూ జరుగుతున్నాయని గుర్తించి ఈ కూడికలు జరుపుకోడానికి సహృదయతతో సహకరిస్తూన్న మిమ్మును టీసీయెఫ్ – న్యూ జెర్సీ పక్షంగానూ, సంయుక్త రాష్ట్రాలలోని తెలుగు క్రైస్తవులందరి పక్షంగానూ అభినందిస్తూన్నాము. దైవసన్నిధి మీకూ, మీ కుటుంబాలకూ సర్వదా చేరువగా వుండి నిత్య నూతన దీవెనలతో మిమ్మును సందర్శించాలని ప్రార్థిస్తూన్నాము.

గత సంవత్సరం జీటీసీయెంతో కలిసి మనం జరుపుకొన్న ఆత్మీయ సహవాస వేడుకలు (డబ్లూటీసీయెస్ – 2014) మరోమారు జ్ఞాపకం చేసుకొని అట్టి భాగ్యాన్ని మనకిచ్చిన దేవునికి వందనాలు చెల్లిస్తూన్నాము.

ఈ సంవత్సరం 2 దినవృత్తాంతములు 7:14 మన కాన్ఫరెన్స్ థీంగా ఏర్పాటు చేసుకొన్నాం. ఇది మరోమారు మనల్ని హెచ్చరిస్తూంది. ఇశ్రాయేలీయులు ఐశ్వర్య ఘనతలు పెరిగే కొలది దేవునికి దూరస్తులై విగ్రహారాధనకు చోటునిచ్చారు. అమెరికా దేశంలోని ఆశీర్వాదాలు అనుభవించడానికి ప్రభువు మనల్ని ప్రేమతో ఎన్నుకొన్నాడు. మిక్కిలి కృతజ్ఞతతో ఆయన సన్నిధిని మనం కాంక్షించాలి. అందుకే యీ వాక్యం మనం జ్ఞాపకం చేసుకొంటున్నాం.

ఈ సందర్భంగా మనం ప్రచురించుకొన్న సావనీర్కు తమ రచనలూ, వ్యాసాలు పంపిన వారికి కృతజ్ఞతలు తెలియజేసుకొంటున్నాము. మనవి చేసినపుడు సహృదయతతో స్పందించిన వారికీ వందనాలు. సావనీర్ కవర్ డిజైన్ మరియు తెలుగు డీటీపీ చేసి సకాలానికి అందించిన బ్రదర్ సేమ్యుల్ క్రిస్టఫర్ (హైదరాబాద్), ఈ సావనీర్ మొత్తం బాధ్యతను వహించిన బ్రదర్ జోనాథాన్ (యు.ఎస్.ఏ.) గార్లకు మా కృతజ్ఞతలు తెలియజేసుకొంటున్నాం. ఈ వ్యాసాలు మనకు దీవెన కరంగా ఉంటాయనీ, ఆత్మీయ జీవితంలో బలపరుస్తాయనీ ఆశిద్దాం.

ప్రభువు మీకు తోడైయుండి మిమ్మును దీవించును గాక!

ప్రేమశీస్సులతో

ప్రభువు సేవకులు

డా. దేవిడ్ చిగురుపాటి

రెవ.డా. జోసఫ్ పాతూరి

5 స్ట్రాబెరీ హిల్ రోడ్, బ్రాంచ్బర్గ్, ఎన్.జే., 08876

ఫ్రెడరిక్ విలియం నాసా అలెగ్జాండర్ (1832-1911)

- Dr. T.S . Sudhir

ఫ్రెడరిక్ విలియం నాసా అలెగ్జాండర్ గారు 1832 లో ఇర్లాండ్ దేశంలో జన్మించారు. డబ్లిన్ నగరంలో 1855 బి.ఏ., పూర్తిచేసి తరువాత 1869 లో ఎం.ఏ., పూర్తిచేశారు. ఆయన 1855లో ఆక్స్ ఫర్డ్ బిషప్ గారి ద్వారా డీకన్ గా అభిషేకించబడ్డారు. 1857 లో ఆర్చిబిషప్ ఆఫ్ కాంటర్బరీ ద్వారా ప్రీస్టు (గురువుగా) అభిషేకించబడ్డారు. ఆ పిదప ట్రినిటీ చర్చి క్యురేట్ గా నియమించబడ్డారు. 1856 వ సం.లో క్లిఫ్టన్ నగరంలో 1 సంవత్సరము తెలుగు నేర్చుకున్నారు.

25 సంవత్సరముల యవన ప్రాయములో ఓడ యెక్కి జూన్ 10 వ తారీఖున 1857 న దక్షిణ ఇండియాలోని మద్రాసు పట్టణమునకు బయలు దేరారు, సెప్టెంబర్ 13, 1857 కు మద్రాసు చేరి అక్కడనుండి మచిలిపట్టణము, ఏలూరు పట్టణములో పని చేయుటకు పంపబడ్డారు.

ఏలూరు పట్టణములో తెలుగు మిషనులో 1857 లో నియమించబడి నలభై సంవత్సరములు గొప్ప సేవచేసారు. ఆయన ప్రధానంగా షెడ్యూలు కులముల మధ్య ఎక్కువగా గోదావరి జిల్లాలలో సేవచేసారు. అప్పటికి షెడ్యూలు కులముల వారిని అంటరానివారిగా హిందూ సమాజము దూరముగా వుంచారు.

ఆయన 1857 లో ఏలూరు వచ్చినప్పుడు పశ్చిమ గోదావరి జిల్లా మొత్తానికి 6 గురు మాత్రమే క్రైస్తవులుండేవారు. క్రైస్తవ బడులుగాని, ఆరాధన స్థలములుగాని లేవు. కానీ 1911లో ఆయన మరణించేనాటికి - 6850 మంది క్రైస్తవులైయ్యారు, 4 పర్మనెంట్ చర్చి బిల్డింగులు, 80 సూల్స్ నిర్మించబడినవి. అప్పటికి బిషప్ పోస్టులు లేనందువల్లగాని లేకపోతే ఆయనే బిషప్ అయి వుండేవారు. ఆయన చర్చి కమిటీలో ప్రధానపాత్ర పోషిస్తూ, తెలుగులో ఆరాధన క్రమ పుస్తకమును సవరించి తయారు చేసారు. ఆయన మరణించిన తరువాత స్థానిక క్రైస్తవులు ఆయన స్మారక చిహ్నముగా అలెగ్జాండర్ హాల్ అనే పెద్ద హాలును చర్చి కాంపౌండ్‌లో నిర్మించారు. ఆయన చేసిన నమ్మకమైన సేవ తెలుపుతూ వారి మరణమునకు సంతాపము తెలుపుతూ ఏలూరు పెద్ద దేవాలయములో శిలఫలకమును వేసారు.

ఏలూరుకు 18 మైళ్ళలో వున్న పోలసానిపల్లి ఊరిలో 1866 లో ఎంతోమందిని క్రైస్తవ మతములోనికి తెచ్చి బాప్తీస్మము ఇచ్చారు. దుమ్ముగూడెము ప్రాంతములో కోయవారి మధ్య చాలా భారముతో ఆయన సేవచేసారు. 1881 బెజవాడ పట్టణములో మిషన్ స్కూళ్ళ నిర్మాణములో ఆయన ఎంతో శ్రమించారు. ఖమ్మం, నల్గొండ, వరంగల్లు మరియు హైదరాబాద్ పట్టణములకు ఆయన బైబిల్ దండయాత్రలు నడిపారు. లూథరన్ మిషనరీ గారి కోరిక ప్రకారము కొన్నాళ్లు ఆయన రాజమండ్రి నుండి లూథరన్ మిషన్ పనిని సూపర్ వైజ్ చేసారు.

ఈయన గవర్నమెంట్‌కు వ్రాసిన ఉత్తరముల ద్వారా 1వ తేదీ 1880 వ సంవత్సరములో బ్రిటిష్ ప్రభుత్వము పశ్చిమ గోదావరి జిల్లాలో జంతు బలిని నిషేధించింది.

ఈయన సతీమణి పేరు శ్రీమతి హేరియిట్ హెన్రీట్టా జాన్సన్, వారి కుమార్తె ఎడిత్ అలెగ్జాండర్ ఆమె కూడా 32 సంవత్సరములు ఏలూరులో వుండి, ఆయనతో పాటు సేవ చేసారు.

రెవ. అలెగ్జాండర్ గారు 1911 లో దైవ సన్నిధికేగారు. ఎంతో త్యాగబుద్ధితో, అనేక ఆటుపోట్లు, వాతావరణ మార్పులు, వ్యాధులు, శ్రమలు తట్టుకుంటూ వారు చేసిన సేవ అత్యంతశాలఘనీయము.

> *యెహోవాను స్తుతించుట మంచిది. మహోన్నతుడా, నీ నామమును కీర్తించుట మంచిది. ఉదయమున నీ కృపను ప్రతి రాత్రి నీ విశ్వాస్యతను పది తంతుల స్వరమండలముతోను గంభీర ధ్వనిగల సితారతోను ప్రచురించుట మంచిది.*
>
> - కీర్తన 92

భారత దేశంలో కెనేడియన్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ చరిత్ర నిర్మాణకుడు - రెవరెండ్ జాన్ మెక్లారిన్

....పాస్టర్ ప్రియనాధ్ రూఫస్, రాజమండ్రి

ప్రస్తుత దినాలలో గొప్ప మతపరమైన ఉజ్జీవం స్పష్టంగా అగుపడుతుంది. కొందరు వాస్తవంగాను మరికొందరు ఊహాజనితంగాను తాము ఏదో ఒక మతానికి చెందినవారిగా ప్రత్యేకమైన గుర్తింపును తమకు ఆపాదించుకోవాలనే తపనను అలవరచుకొంటున్నారు. ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో, ప్రజలను నిజమైన దేవుని తట్టు త్రిప్పి, స్థిరమైన పునాది వేసి, రక్షణ మార్గం లోనికి నడిపించి, వారు ఆధ్యాత్మికంగా ఎదగడానికి ప్రయాస పడిన దేవుని బలమైన సేవకులను స్మరించుకోవడం ఆవశ్యకం మరియు ఆశీర్వాదకరం.

గతకాలంలో భారత దేశంలో హైందవ మతాన్ని పునరుజ్జీవింపచేస్తున్న క్రమంలో, హైందవ తత్వవేత్త అయిన స్వామి వివేకానంద వంటివారు, హైందవ సంస్కృతిని భారత దేశం నుండి అనేక ఖండాలకు ప్రచురం చేసే ప్రయత్నాలు చేశారు. అదే సమయంలో పాశ్చాత్త దేశాల్లో ఎందరో పరిశుద్ధుల హృదయాలలో, క్రీస్తును గూర్చిన అవగాహనలేని సుదూర ప్రాంతాలవారికి, అవధులు లేని క్రీస్తు ప్రేమను పరిచయం చేయాలనే తపన, భారము రగిలింది.

ఆరంభం

బ్రిటీష్ దేశానికి విధేయులైన కొందరు, అంటారియా అనే ప్రాంతంనుండి దక్షిణం వైపుకు వలసిపోయి తమ గృహాలను, పట్టణాలను నిర్మించుకొని, బ్రిటీష్ నార్త్ అమెరికన్ ఏక్ట్ (లా అఫ్ కాన్ఫిడరేషన్) అనుగుణంగా వారి ప్రాంతాన్ని కెనడా దేశంగా స్థాపించారు. బర్మా దేశంలో బలీయమైన దేవుని పరిచర్య చేసిన ఎడోనిరామ్ జడ్సన్ మరియు భారత దేశములోని సిరంపూర్లో బలీయమైన పరిచర్య చేసిన సిరంపూర్ త్రయం, విలియమ్ కేరీ, వాడ్, మార్ష్మన్‌ల పరిచర్య కెనడా దేశంలోని బాప్టిస్ట్ సంఘానికి, క్రైస్తవ్యం లేని దేశాలలో దేవుని సువార్త ప్రకటించాలనే ప్రేరణనిచ్చింది.

అట్టి సమయ సంధర్భాలలో అన్‌టారియా సంఘ పాస్టరు రెవ. రాబర్ట్ ఫైఫ్ గారు బోస్టన్‌లోని అమెరికన్ బాప్టిస్ట్ యూనియన్ వారికి, మిషనరీ పని యొక్క ఆవశ్యకతను తెలియజేస్తూ, సువార్త పరిచర్యను ఆరంభించవలసిందిగా ప్రేరేపిస్తూ ఒక ఉత్తరం వ్రాయటం జరిగినది. ఈ ఉత్తరం సువార్త పని విస్తరణలో ఒక చెరగని ముద్ర వేసిందని చెప్పొచ్చు. ఆ ఉత్తరంలోని సందేశంకు ప్రతిస్పందనగానే కెనడా వారి అనుబంధంలో బాప్టిస్ట్ మిషనరీ యూనియన్ అఫ్ అమెరికా ఆవిర్భవించింది.

తూర్పుకు పోయే ఓడ

జాన్ మెక్లారిన్ గారు ఆగస్టు 9, 1839న కెనడా దేశంలోని ఆస్‌కోట్ అనే ప్రదేశంలో జన్మించారు. ఆయన తన 15వ ఏట, ఒక ఉజ్జీవ సభలో రక్షకుడైన యేసు ప్రభువు ఆయనను దర్శించగా, అప్పటి నుండి తాను ఒక మిషనరీగా దూర దేశాలలో పరిచర్య చేయాలనే బలమైన కోరిక ఆయనలో రగిలింది. అదే విషయాన్ని, తన తండ్రికి వెనువెంటనే తెలియజేసారు. తదనుగుణంగా వేదాంత విద్యను వుడ్‌స్టాక్‌లో 1861 నుండి 1868 వరకు అభ్యసించారు. విద్యను ముగించుకున్న తరువాత బాప్టిస్ట్ సంఘంలో విధులు నిర్వహించే బృంద సభ్యునిగా బాధ్యతలు నిర్వహించారు.

1869 అక్టోబరులో గొప్ప మిషనరీ అయిన జాన్ బేట్స్ గారి కుమార్తెను వివాహము చేసుకొన్నారు. రెవ. జాన్ బేట్స్‌గారు అంటారియాలోని క్విబెక్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ బోర్డ్‌కు అధ్యక్షులుగా వుండేవారు. అనంతరం యవ్వనస్థుడైన మెక్లారిన్ తన భావి జీవితాన్ని మిషనరి పని కొరకు అంకితం చేసుకొన్నారు.

అదే సంవత్సరం (1869) అర్‌టారియో మరియు క్విబెక్ ప్రాంతాల వారు కెనేడియన్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ సంయుక్తంగా నిర్వహించిన సమావేశంలో, సువార్త ప్రచురణ నిమిత్తం ఒక కీలక నిర్ణయం తీసుకొన్నారు. తమ సంస్థలను భవిష్యత్తులో ఒక మిషనరీ సంస్థగా మలచి, దూరదేశాలలో సువార్త కాంతిని అనేకులకు ప్రసరింపజేయాలని తీర్మానంను ఆమోదించారు. తదనుగుణంగా అంటారియాకి చెందిన పాస్టర్ అమెరికన్ వెస్‌పూషియస్ టింపెనీ ఆయన భార్యతో సహా అమెరికన్ బాప్టిస్ట్‌లలో చేరి, భారతదేశంలోని మద్రాసు ప్రావిన్స్‌లో ఉన్న ఒంగోలు ప్రాంతంలోని తెలుగు మాట్లాడే ప్రజల మధ్య పరిచర్య చేయడానికి నిర్ణయించుకొన్నారు. కొద్ది దినాల్లోనే, ఏ మాత్రము జాగు చేయక మెక్‌లారిన్ ఆయన భార్యతో కలసి కొలొరడొ అనే నౌకపై న్యూయార్క్ నుండి బయలుదేరి, భారతదేశంలోని తన సహచరులను చేరుకోడానికికు ఉపక్రమించారు. ఇంగ్లండ్ దేశములో కొద్ది దినాలు గడిపిన తరువాత సూయజ్ కెనాల్ మీదగా ప్రయాణం చేస్తూ 18 జనవరీ 1870న మద్రాసు చేరుకొన్నారు. క్రొత్తగా త్రవ్విన సూయజ్ కెనాల్ మీదగా ప్రయాణం చేసిన మొట్టమొదటి నౌక వీరు ప్రయాణించిందే! రామాయపట్నంలో టింపెనీ కుటుంబమువారు స్థాపించిన దేవుని మందిరానికి చేరుకోవటం తమ తదుపరి గమ్యంగా వారు చూచారు. దానికి కార్యరూపంగా మార్చ్ 2, 1870న ఒక ఎడ్ల బండిపై గంటకు 2 మైళ్ళ వేగముతో ప్రయాణం ప్రారంభించారు. తెలుగువాడైన సువార్తికుడు మరియు ఆలయ స్థాపకుడైన తాళ్ళూరి థామస్ గాబ్రియల్ (పూర్వపు పేరు మారయ్య) పలుమార్లు ఆహ్వానించుటాన్ని బట్టి అలానే ఓడ ప్రయాణంలో మరో దైవ సూవకుని సలహా మేరకు టింపెనీ మరియు మెక్లారిన్ కుటుంబములు కెనేడియన్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ బోర్డు వారిని, మిషన్ పనిలో అమెరికాతో సంబంధము లేకుండా స్వతంత్రంగా ఒక సంస్థను రూపించవలసిందిగా కోరటం జరిగింది. వారి అభ్యర్ధనకు అనుగుణంగా అక్టోబరు 16, 1873న బ్రెంట్‌ఫోర్డ్‌లో సమావేశమైన అంటారియాలోని క్విబెక్ బాప్టిస్ట్ మిషన్‌వారు అతి ప్రాముఖ్యమైన సమావేశంలో ఒక తీర్మానం చేయుట జరిగింది. దానికి ఫలితంగా అక్టోబరు 28, 1873న కెనేడియన్ బాప్‌టిస్ట్ మిషన్‌కు చెందిన రెవ. ఫిలిప్‌గారు, మెక్లారిన్‌గారికి టెలిగ్రాము ద్వారా ఈ సందేశం పంపిరి – "మీ అభ్యర్ధన మేరకు కోకనడ వెళ్ళండి, రాజీనామా సమర్పించండి". మెక్లారిన్‌గారికి ఆ టెలిగ్రాము నవంబరు 3న సుమారు సాయంత్రం 6 గంటలకు చేరింది.

రెవ. జాన్ మెక్లారిన్ గారి చిన్న కుటుంబం నౌకలో 40 గంటల కఠోరమైన అలసటతో కూడిన ప్రయాణం చేసి మద్రాసు నుండి కాకినాడలో అడుగు పెట్టి, సువార్త కిరణాలను ఆ ప్రాంతమంతటికి ప్రసరింప చేయుటకు తొలి అడుగు వేసారు. కాకినాడ పట్టణంలో 20,000 మంది జనాభా ఉండేవారు. వారిలో 20 నుండి 30 వరకు ఐరోపా ప్రభుత్వ అధికారులు మరియు వ్యాపారవేత్తలు ఉండేవారు. ఆ పట్టణంలో పత్తి, పుగాకు, బియ్యం, నూనె గింజలు మరియు రకరకాల దినుసుల ఎగుమతి జరుగుతుండేది. ఆ పట్టణంలో మూడు సిగరెట్టు ఫ్యాక్టరీలు ఉండేవి. పురుషులు, స్త్రీలు, పిల్లలు సైతం సిగరెట్లు కాల్చేవారు. రామాయపట్నం మరియు ఒంగోలులో ఉన్న సహచరులకు వీడ్కోలు చెప్పి, బాప్టిస్ట్ మిషన్ సొసైటీ, అంటారియా మరియు క్విబెక్ వారి ఆధ్వర్యంలో స్వతంత్ర్యంగా సువార్తను కాకినాడ దాని పరిసర ప్రాంతాలలో చేయడానికి మెక్లారిన్‌గారు పూనుకొన్నారు. కాకినాడ పోర్టులో తమ కొరకు ఎవ్వరు రాకపోవటం వలన, అక్కడ ఎండలోనే తమ ఇద్దరు ఆడ బిడ్డలతో సహా మెక్లారిన్ దంపతులు నిలిచియుండగా, పోర్టులోని తెలుగువాడైన ఒక గుమస్తా వారిపై జాలిపడి వారందరిని తన కార్యాలయంలో ఉన్న చెక్క బల్లపై కూర్చుండమని ఆహ్వానించాడు. కొంత సమయం తరువాత తీవ్రమైన చెమటలు కార్చుకుంటూ రెవ. థామస్ గాబ్రియల్ గారు పరుగు పరుగున వారిని కలుసుకొనటానికి వచ్చారు. రెవ. థామస్ గాబ్రియల్ గారు వారందరిని మార్కెట్టు వీధిలోని ఒక చిన్ని యింటికి తీసుకొని వెళ్లారు. రెవ. జాన్ మెక్లారిన్ కుటుంబం బసచేయడానికి

ఏర్పాటు చేయబడిన గృహం చాలా దుర్గంధంతో నిండి ఉండి, దోమలతో నిండిన ఆసుపత్రిలోని ప్రసూతి గదిని పోలి ఉంది. ఆ గదులన్నింటిలో ఒక్క ఫ్యాన్ కూడా లేదు. ఆ ఇంటి ప్రధాన ద్వారము వద్ద ఒక తొట్టి వంటిది ఉండి, దానిలో జంతువుల చర్మాలు నానబెట్టబడి ఉన్నాయి. ఆ తోట్టిలోనుండి భరించలేని దుర్గంధము వస్తూంది. వారి గదిలో ఒక చిన్న దీపము ఉండి, నేలపై అస్తవ్యస్తంగా పడి ఉన్న వస్తువులను వారు త్రొక్కకుండా కొంచెము వెలుగునిచ్చింది. ఆ సమయంలో మెక్లారిన్ కుటుంబం ఎంతో ఆకలితో ఉండటంవలన వారికి పెట్టబడినది అతి సామాన్యమైన ఆహారమైనప్పటికి, అది రాజులు భుజించే ఉన్నతమైన ఆహారంగా వారికి అగుపించింది. కొన్ని దినములు గడిచిన తరువాత బౌడెన్ అనే ఆంగ్ల వ్యాపారి (తదనంతర దినాల్లో ఆయన జి.డి.ఎమ్ మిషనరీగా పని చేశారు) మెక్లారిన్ కుటుంబానికి ఒక సౌకర్యవంతమైన గృహాన్ని ఏర్పాటు చేయడం జరిగింది.

మెక్లారిన్ కుటుంబం కాకినాడలో అడుగు పెట్టిన సమయానికి అప్పటికే ఆ పట్టణంలో రోమన్ క్యాతలిక్కులు మరియు ఆంగ్లికన్స్ స్థిరమైన పునాది వేసికొనియున్నారు. ప్రభుత్వం వారిచే నియమింపబడిన ఆంగ్లికన్ పాస్టరుగారు ఆ పట్టణంలో మెక్లార్న్‌గారు ఎదుర్కొన్న మొదటి శత్రువు. ఆ పాస్టరు గారు అక్కడి ప్రజలను హెచ్చరిస్తూ, అన్నాబాప్టిస్ట్ మిషనరీలతో జాగ్రత్తగా వ్యవహరించాలని, వారు గొఱ్ఱె బొచ్చు కప్పుకొని ఉన్న తోడేళ్ళని, గొఱ్ఱెలను దొంగిలించటానికే వారు వచ్చారని ఒక తప్పుడు ప్రచారం కల్పించారు. ఐతే యవ్వనస్థులైన మెక్లారిన్ దంపతులు ఇటువంటి అవమానములన్నింటిని భరించి నిలువగలిగారు. కొందరు ఆంగ్ల మరియు యురేషియన్ల పక్షపాత ధోరణి వలన నష్టము వాటిల్లినా, కాకినాడ వాస్తవ్యులకు సత్యాన్వేషణపై గురి ఉన్నదని మెక్లార్న్ దంపతులు గ్రహించగలిగారు.

విద్య - భారత దేశములోని మూఢాచారాలను రూపుమాపగలిగే గొప్ప ఔషధం

భారత దేశంలో పేరుకుపోయిన మూఢనమ్మకాలు మరియు చాంధసతత్వాలనుండి ప్రజలను విముక్తులుగా చేయటానికి విద్యాబోధన ఒక బలమైన సాధనమని మెక్లారిన్‌గారు గ్రహించారు. విద్యను అభ్యసించాలన్న ఆత్రుత తారాస్థాయిలో ఉన్న అనేకులైన యవ్వనస్థులలో తాము హృదయపూర్వకంగా సువార్తను ప్రకటించాలనే తపనను కూడా అలవర్చుకుంటారనే విషయాన్ని మెక్లారిన్‌గారు ముందుగానే గ్రహించగలిగారు. కావున 1875లో ఒక పాఠశాలను ప్రారంభించాలనే అభిలాషతో కాకినాడలోని జగన్నాయక్‌పూర్ అనే ప్రాంతంలో తాను అద్దెకు ఉంటున్న గృహంలోనే వరండాలో చిన్న స్థాయిలో ప్రారంభించి, అనంతరం మరుసటి సంవత్సరంలోనే దానిని ఒక క్రమమైన పాఠశాలగా పూర్తిస్థాయిలో నిర్వహించటం ప్రారంభించారు. శ్రీమతి మెక్లారిన్‌గారు ఆత్మయందును, హృదయమందును తన భర్తతో ఏక మనస్సు కలిగి ఉండి, భారత దేశంలో ఇల్లు అనే నాలుగు గోడల పంజరంలో ఉండిపోయి, విద్యను అభ్యసించే అవకాశాన్ని కోల్పోతున్న అనేకమైన ఆడపిల్లలకు విద్య అనే కాంతిని అందించాలని ధృఢ సంకల్పం కలిగి ఉండెడిది. ఐతే స్థానికుల అభిప్రాయం అందుకు భిన్నంగా ఉండేది. ఆడపిల్లలకు చదువు చెప్పటం కంటే గాడిదలకు విద్య నేర్పించటం మంచిదనే అభిప్రాయాన్ని వారు కలిగి ఉండేవారు.

ఒకవేళ స్త్రీలు విద్యను అభ్యసిస్తే, వారు తమ భర్తల ఉత్తరాలు చదివి, అందలి విషయాలను గ్రహించి, కుటుంబంలో అశాంతిని కలుగజేస్తారేమోనని కొందరు భయాన్ని కలిగియుండేవారు. ఐనప్పటికీ శ్రీమతి మెక్లారిన్‌గారు తన ప్రయత్నంలో వెనకడుగు వేయక సమాధానంతోను, ధృఢ సంకల్పంతోను, తన భర్త అడుగుజాడలలో నడుస్తూ, అన్ని వయస్సులకు చెందిన కొందరు స్త్రీలను సమకూర్చి, విద్యను అందించుట ప్రారంభించారు. అనతి కాలంలోనే 80 మంది ఆడపిల్లలు బోర్డింగులో తమ పేరును నమోదు చేసుకొన్నారు. ఆనాడు కాకినాడలో ఆరంభించబడిన బోర్డింగు విద్యాలయాలు నేడు సైతం మనుగడ సాగిస్తున్నాయి. ఫిబ్రవరి 9, 1876న మెక్లారిన్‌గారు, ఒక బంగ్లా ఉన్న 15 ఎకరాల స్థలమును 9 వేల రూపాయలకు కొనుగోలుచేసి బోర్డింగ్ విద్యాలయాన్ని సొంత భవనంలో నిర్వహించుకొనే సదుపాయములు కలుగజేసుకున్నారు. తద్వారా అద్దె భవనంలో ఉండే ఇబ్బందులకు

కూడ వారు స్వస్తి పలికారు. ఈ స్థలం భారత దేశంలోని సి.బి.ఎమ్ వారికి గొప్ప స్థిరాస్తిగా నిలిచింది. 1884లో కొల్లేరు ప్రాంతంలోని గున్ననపూడి గ్రామంలో ఆంగ్ల మాధ్యమంలో ఒక పాఠశాలను ప్రారంభించారు. ఈ పాఠశాల స్థాపించటిన్ని బట్టి, విశ్వాసుల యొక్క పిల్లలకు మరియు ఇతరులకు సైతం మంచి విద్యను తమ ప్రాంతంలోనే అభ్యసించే సౌలభ్యం కలిగింది. మంచి ప్రమాణాలతో కూడిన విద్య కొరకు దూర ప్రాంతాలకు వెళ్లి చదుకునే అవస్థ, వ్యయ ప్రయాసలు ఈ పాఠశాలను ప్రారంభించడాన్ని బట్టి తొలగిపోయాయి.

పరిచర్య పరిధి విస్తరణ

1874లో రెవ. థామస్ గాబ్రియేల్ మరియు మెక్లారిన్‌గార్లు కొల్లేరు ప్రాంతంలోని బహిరంగ ప్రదేశాలలో సువార్తను ప్రచురించటం ప్రారంభించారు. వరదల కారణంగా వారు గోదావరి నదిని దాటలేకపోయారు. వారు రాజమండ్రిలో 3 దినాలు నిలిచి, తిరిగి తమ ప్రయాణంను కొనసాగించారు. తీవ్రమైన వేడిలో ఎండాకాలంలో అవిశ్రాంతంగా పనిచేయటం వలన మెక్లారిన్‌గారు అనారోగ్యానికి గురయ్యారు.

మెక్లారిన్‌గారు ఆత్మల సంపాదనపై గొప్ప ఆసక్తి కలిగి ఉండేవారు. వీరి అవిశ్రాంత పరిచర్య ఫలితముగా ఒంగోలులో ఒక్క రోజులోనే 1,200 మంది బాప్తీస్మము పొందారు. 1872-74 కాలంలో ఆయన సధరన్ సర్కారు జిల్లాలో కొన్ని వందల సంఖ్యలో స్త్రీ, పురుషులకు బాప్తీస్మాలు ఇచ్చారు.

తదనంతర సంవత్సరాలలో సేవలో మెక్లారిన్ గారికి సహకారులుగా కొందరు ఉండటం వలన, ఆయన వారి చేత కూడ బాప్తీస్మాలు ఇప్పించేవారు. ఈ విధంగా చేయుటాన్ని బట్టి ఆయనలోని నిస్వార్థ గుణంను, నాయకత్వపు లక్షణాలను మనం కనుగొనగలం. నేటి దినాలలో జరుగుతునట్లు, సేవలోని అన్ని సానుకూల ఫలితాలను మరియు బాప్తీస్మాల సంఖ్యను తమ గొప్పతనంగా చెప్పుకునే కోవలో మెక్లారిన్‌గారు ఉండేవారు కాదు. ఆయన మలేరియా జ్వరంతో బాధపడుతున్న సమయంలో, కొల్లేరు ప్రాంతంలో కొమ్మలమూడి గ్రామంలో 12 మందికి బాప్తీస్మాలు ఇచ్చారు. మలేరియా జ్వరానికి తోడు ఆయన విరోచనాలతో కూడా బాధ అనుభవించారు. నూతనంగా రక్షణ పొందిన కర్రే పేతురు అనే విశ్వాసి ఆయనకు ఆ అనారోగ్య స్థితిలో సపర్యలు చేసాడు. ఒక అర్ధరాత్రి సమయంలో మెక్లారిన్‌గారికి మెలుకువ వచ్చి చూస్తే, కర్రే పేతురుగారు మోకాళ్లని మెక్లారిన్‌గారి ఆరోగ్యం కొరకు కన్నీటి ప్రార్ధనతో దేవునికి మొఱ్ఱ పెట్టుతున్నాడు. ఆ సంఘటన మెక్లారిన్‌గారిని ఎంతగానో కదిలించింది. మొట్టమొదటి విశ్వాసులు ఎంతో యదార్ధమైన భక్తి కలిగి, నిస్వార్ధమైన క్రీస్తు ప్రేమను తమ గుణగణములలో కనుపరచారు. మెక్లారిన్‌గారిని తిరిగి కాకినాడ తీసుకొని రావటం జరిగింది.

ఆ దినాలలో కోరమండల్ తీరంలో (తూర్పున ఉన్న సముద్ర తీర ప్రాంతం - కేప్ కాలిమరీ నుండి కృష్ణా నది మొదలు వరకు) పనిచేస్తున్న మిషనరీలకు మూడు ప్రధాన ప్రతికూల పరిస్థితులు ఎదురయ్యేవి. అవి - వరదలు, జ్వరాలు, పేదరికం. తమ పరిచర్య ద్వారా అనేకులు మేలు పొందుకోవటం బట్టి, ఇటువంటి సమస్త ప్రతికూల పరిస్థితులను ఎదుర్కొని, తమ ప్రాణములు సైతం మిషనరీలు లెక్క చేసేవారు కాదు.

1875వ సంవత్సరము ఒక విషాద సంఘటనతో ప్రారంభమైంది. రెవ. థామస్ గాబ్రియేల్‌గారు జానువరీ 1న మరణించారు. మెక్లారిన్ కుటుంబం ఎంతో దు:ఖంలోను, విచారంలోను మునిగిపోయింది. ఉత్తర సర్కారు జిల్లాలలో సి.బి.ఎమ్‌కు పునాది వేసి దేవుని పరిచ్యలో ఒక గొప్ప సాధనంగా ఉన్న వ్యక్తిని వారు కోల్పోయారు.

రెవ. థామస్ గాబ్రియేల్ గారి స్థానంలో జోషియా బర్డర్‌గారిని కాకినాడ దేవాలయానికి పాదిరిగా నియమించారు. 1875లో మెక్లారిన్ కుటుంబం కఠినమైన పేదరికాన్ని అనుభవించింది. చేతిలో అణా పైసలు కూడా లేని ఎన్నో సంధర్భాలు మరియు అనేక పర్యాయాలు పస్తులు ఉండవలసిన దుర్భర పరిస్థితులు ఆ సంవత్సరంలో వారు ఎదుర్కొన్నారు. ఇన్ని జటిలమైన సమస్యల వలయంలో చిక్కుబడి ఉన్నా, మెక్లారిన్ గారు పరిచర్యను ఎంతో నిబద్ధతతో కొనసాగించారు. వారు అనుభమిస్తున్న శ్రమలను బట్టి,

వారు నిజముగా పరిచర్య నిమిత్తము దేవునిచేత ఏర్పాటు చేయబడ్డారో లేదో అని నూతనంగా రక్షణ పొందుకున్న అనేకులు అనుమానపడ్డారు.

మెక్లారిన్ గారు పరిచర్యలో ఎన్నో అవాంతరాలు మరియు కఠినమైన పరిస్థితులు నిత్యం ఎదుర్కుంటూ ముందుకు సాగారు. మిషన్ పరిచర్య చేయుట ఆయనకు అంత సులభంగా ఏమాత్రము ఉండేది కాదు. ఐనను ప్రభువు 1 కొరింథి 16:9 లో ఇచ్చిన వాగ్దానంను బట్టి మెక్లారిన్‌గారు ధైర్యముగా ముందుకు కొనసాగేవారు – "కార్యానుకూలమైన మంచి సమయము నాకు ప్రాప్తించియున్నది, మరియు ఎదిరించువారు అనేకులున్నారు....". తరచుగా ఆయన మలేరియా జ్వరం చేత అనారోగ్యానికి గురి అయ్యేవారు. దానికి తోడుగా ఆయన సన్నిహితులనుండి ఒక ఎదురుదెబ్బను ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది. రెవ. థామస్ గాబ్రియల్ గారి సహోదరుడైన నతానియేల్ గాబ్రియేల్‌గారు కాకినాడలో పాఠశాలలో పని చేసేవారు. మెక్లారిన్‌గారు ఇవ్వగలిగిన జీతం కంటే ఎక్కువ కావాలని గాబ్రియేల్‌గారు అత్యాశతో కోరటం ప్రారంభించారు. గాబ్రియేల్‌గారు కొందరు విశ్వాసులను తప్పుత్రోవ పట్టించి, మెక్లారిన్ గారితో సన్నిహిత్యాన్ని వదలి, తనను తమ నాయకునిగా చేసుకోవాలని ప్రలోభ పెట్టటం ప్రారంభించారు. విధవరాండ్రు కొరకును దాతృత్వపు పనుల నిమిత్తమును ఉన్న నిధులను మెక్లారిన్ గారు దుర్వినియోగ పరుస్తున్నారని గాబ్రియేల్‌గారు అభియోగించటం ప్రారంభించారు. విశ్వాసులలో కొందరు మెక్లారిన్ గారి పక్షంగా మరికొందరు గాబ్రియేల్‌గారి పక్షంగా వ్యవహరించటం ప్రారంభించారు. ఈ రకమైన పరిణామము నూతన విశ్వాసులలో గందరగోళాన్ని, గలిబిలిని సృష్టించింది. దీని పర్యవసానంగా మిషన్ పరిచర్య కొంతమట్టుకు మందగించింది.

శ్రీమతి టెంపనీ మరియు శ్రీమతి మెక్లారిన్ గారి తండ్రియైన రెవ. జాన్ బేట్స్ గారు 1875లో మరణించారన్న వార్త చేరింది. ఆ విచారకరమైన సమయంలో వారిని ఓదార్చువారు బహు కొద్దిమంది మాత్రమే ఉన్నారు. అదే సంవత్సరంలో కెనడా దేశంకు చెందిన మారిటైమ్ మిషనరీలు బాగ్స్, చర్చిల్, సాన్‌ఫోర్డ్ మరియు ఆర్మ్‌స్ట్రాంగ్‌లు, మెక్లారిన్ గారి ఆహ్వానము మేరకు పరిచర్యలో భాగస్తులుగా ఉండటానికి బర్మా దేశము నుండి కాకినాడకు వచ్చారు. బర్మా దేశములో వీరు ఎంచుకున్న ప్రదేశం యొక్క జనాభా చాలా తక్కువగా ఉండటం వలన వారి పరిచర్య ఆశించిన రీతిలో కొనసాగలేదు.

12 ఆగస్టు, 1875న మెక్లారిన్ గారు బాగ్స్, చర్చిల్, జోషియా బర్డర్ మరియు సాహిత్యంను వివిధ ప్రాంతాలలో తిరిగి అమ్ముకునే ఒక చిరు వ్యాపారిని, ఒక వంట వానిని, ఒక సువార్తికుని మరియు బోర్డింగ్ పాఠశాలకు చెందిన ముగ్గురు యవ్వనస్థులతో కలిసి, మిషన్ పరిచర్యను క్రొత్త ప్రాంతాలకు విస్తరించటానికి బయలుదేరారు. వారి బహు దూర ప్రయాణంను ఒక ఎడ్లబండిపై ప్రారంభించారు. గంటకు 2 మైళ్ళ వేగంతో వారు సామర్లకోట, పిఠాపురము, తుని, యలమంచలి, విశాఖపట్నము, భీమిలి మీదగా విజయనగరము చేరుకొన్నారు. అక్కడతోనే వారి యాత్ర ముగియలేదు. మెక్లారిన్‌గారు విజయనగరంలో రెవ. బాగ్స్‌గారి ద్వారా ఆరుగురు ఐరోపా వారితో సహా మొత్తం ఎనిమిది మందికి బాప్తీస్మంలు ఇప్పించారు. మెక్లారిన్‌గారి బృందమంత తమ ప్రయాణంను బొబ్బిలి మరియు పాలకొండ వరకు కొనసాగించి తిరిగి విజయనగరము చేరుకొన్నారు.

ఈ పర్యాయం మరియొక వ్యక్తి నీటి బాప్తీస్మం ద్వారా తన విశ్వాసంను బాహాటముగా ఒప్పుకొనటానికి ముందుకు వచ్చాడు. ఆ వ్యక్తికి రెవ. చర్చిల్‌గారు బాప్తీస్మం ఇచ్చారు. అదే దినంలో 11 మంది విశ్వాసులతో విజయనగరంలో ఒక బాప్టిస్ట్ సంఘం ప్రారంభించబడింది.

మిషనరీ బృందం భీమిలి వెళుటానికి గాను విజయనగరం మహారాజుగారు తన గుఱ్ఱపు బగ్గీని ఏర్పాటు చేసారు. భీమిలి నుండి ఒక స్టీమ్ పడవపై ప్రయాణం చేసి వారు కాకినాడకు చేరుకొన్నారు. ఈ యాత్రలో వీరు భీమిలి, విజయనగరం, బొబ్బిలి మరియు పర్లాకిముండి (పర్లాకిమిడి) ప్రాంతాలలో మిషన్ కేంద్రాల కొరకు స్థలాలను కొనుగోలు చేసారు. ఈ యాత్ర మొత్తం నాలుగు వారాలు కొనసాగింది.

పార్వతీపురము ప్రాంతంలో ఈ బృందం ఉధృతంగా ప్రవహిస్తున్న నదిలో సుమారు 100 గజాలు ప్రయాణం చేయవలసి వచ్చింది. ఈ ప్రయాణం సుమారు 5 గంటలు కొనసాగింది. అది ఎంతో ప్రయాసతోను, ప్రమాదకరంగాను కొనసాగింది. ఇంత కఠినమైన పరిస్థితులలో సైతం మన ప్రభువు ఎంతో నమ్మకంగా ఆయన బిడ్డలను తన వాగ్దానం ప్రకారం రక్షించుకొన్నారు – "నీవు జలములలో బడి దాటునప్పుడు నేను నీకు తోడైయుందును. నదులలో బడి వెళ్ళునప్పుడు అవి నీమీద పొర్లిపారవు" యెషయా 43:2.

1878లో నవంబరు 5, 6వ తేదీలలో కాకినాడ దాని పరిసర ప్రాంతాలలో రెండు అతి తీవ్రమైన తుఫానులు వచ్చి, అక్కడి ప్రజల జీవన వ్యవస్థను అతలాకుతలం చేసాయి. మిషనరీ పరిచర్యకు కూడా నష్టము వాటిల్లింది. రెండవ తుఫాను ప్రభావాన్ని తుని ప్రాంతంలో కేంద్రీకరించింది. ఆ తుఫాను వచ్చిన సమయంలోనే మెక్లారిన్‌గారు తుని వెళ్ళుట జరిగింది. తన సహ మిషనరీ శ్రీ కర్రీ గారు తీవ్రమైన అస్వస్థతకు గురి అయ్యారని తెలుసుకొని మెక్లారిన్‌గారి హృదయం పెను దు:ఖంలో మునిగిపోయింది. ఆ రోజుల్లో తుని ఏజెన్సీ ప్రాంతంగా ప్రత్యేక పరచబడింది (ప్రత్యేకమైన రాయితీలు కలిగిన అటవీ ప్రాంతం). శ్రీ కర్రీగారి కుటుంబం నివశిస్తున్న తాటాకు పాక యొక్క పైకప్పు తుఫాను తాకిడికి పూర్తిగా ధ్వంసమైపోయింది. ఇంటిలోని నేలపై మూడు అంగుళాల మేర నీరు చేరింది. అత్యధికమైన వర్షపాతంలో, కటిక చీకటిలో మెక్లారిన్‌గారు కర్రీగారిని భుజముపై మోసుకొని సురక్షితమైన ప్రాంతానికి తీసుకొని వెళ్ళవలసి వచ్చింది.

మెక్లారిన్‌గారు తన ప్రయాణాలలో అనేకమైన ప్రమాదాలను ఎదుర్కొన్నారు. ఆయన గుఱ్ఱాలపై, కాలినడకన, ఎడ్ల బండ్లు, నాటు పడవలు మరియు స్టీమ్ పడవలలో ప్రయాణాలు చేసేవారు. అనేక ప్రమాదకరమైన పరిస్థితులు ఎదురైనప్పటికి ప్రభువే ఆయనకు కేడెము డాలునైయుండి రక్షించుకొన్నారు. అందువలనే మెక్లారిన్‌గారు ప్రమాదాలనుండి క్లిష్టతరమైన పరిస్థితులనుండి క్షేమముగా బయటపడగలిగేవారు. అన్నవరం ప్రాంతంలో 9.312 అడుగుల పెద్దపులి ఒకటి సమీప అరణ్యం నుండి వచ్చి జనావాసాల మధ్య తిరుగుతూ, అక్కడి ప్రజలను ఎంతో భయభ్రాంతులకు గురి చేసింది. ఆ పులి కొందరు పురుషుల్ని మరియు పశువుల్ని సంహరించింది. ఒకానొక సందర్భంలో ఒక మిషనరీ ఎడ్ల బండిపై ప్రయాణం చేస్తున్న సమయంలో, వారి బండికి కేవలం 7 గజాల దూరంలోనే ఆ పులి ఉన్నా, వారికి ఏ హానీ చేయకుండా వారిని దాటి వెళ్లిపోయింది. అదే రోజు రాత్రి మెక్లారిన్‌గారు ఆ పులిని తుపాకీతో కాల్చి చంపి, అక్కడ ప్రజలకు పులి భయం నుండి ఉపశమనం కలిగించారు.

నిరంతర అవిశ్రాంత శ్రమ వలన మెక్లారిన్‌గారి ఆరోగ్యం మరల క్షీణించింది. ఐతే టింపెనీ కుటుంబం 1878 సంవత్సరాంతానికి కాకినాడ వస్తున్నారన్న వార్త మెక్లారిన్ దంపతులకు ఎంతో ఊరటనిచ్చింది. మెక్లారిన్ కుటుంబం చేయుచున్న పరిచర్య అంతటిలో సగభాగం తమ భుజాలపై వేసుకోవటానికి టింపెనీ కుటుంబం అంగీకరించటం బట్టి, నూతన సంవత్సరం ఆరంభంలోనే మెక్లారిన్‌గారు చేస్తున్న విస్తారమైన పని భారం కొంచం సులభతరమైంది.

1879లో మెక్లారిన్ దంపతులు తాత్కాలిక శెలవుపై కెనడా దేశానికి వెళ్ళారు. మెక్లారిన్‌గారు ఆ కాలంలో తాను విధ్యను అభ్యసించిన వుడ్‌స్టాక్ కళాశాలలోనే తత్వ శాస్త్రం భోదించారు. మరియు కెనడా దేశంలో విస్తృతంగా పయనించి అనేక సంఘాలు దర్శిస్తూ, భారత దేశంలోని తెలుగు మాట్లాడే ప్రజల మధ్య సువార్త పరిచర్య యొక్క ఆవశ్యకతను గూర్చి అనేకమందిని మేల్కొల్పారు. అదే సమయంలో టెంపెనీ దంపతులు మిషన్ పరిచర్యలో ఎంతో సంతోషిస్తూ విస్తృతంగా పాల్గొన్నారు.

సెలవునుండి తిరిగి వచ్చి మెక్లారిన్ దంపతులు 1882లో సామర్లకోట మిషన్‌ను స్థాపించారు. అదే సంవత్సరంలో ఆయన పదిహేడుగురు పురుషులు, ఇద్దరు స్త్రీలతో బాప్టిస్ట్ సెమినరీను ప్రారంభించారు. (అనంతరం బాప్టిస్ట్ సెమినరీను కాకినాడకు తరలించారు) భారతదేశంలోని సి.బి మిషన్‌కు 1882వ సంవత్సరం అత్యంత ప్రాముఖ్యత కల సంవత్సరంగా నిలిచిపోయింది. కొల్లేరు ప్రాంతంలోని ఆకివీడులో గోదావరి సంఘాల సమావేశములు

ప్రప్రథమముగా నిర్వహించారు. 1882 మొదలు 11 సంవత్సరాలు కృష్ణా మరియు గోదావరి జిల్లాలు సంయుక్తంగా ఒకే సంఘంగా ఉండేవి. అంటారియా క్విబెక్ బాప్టిస్ట్ బోర్డ్ వారు 1884లో మిస్ ఫ్రీత్‌ను మిషన్ ఉద్యోగిగా నియమించారు. మిషన్ పరిచర్యలో క్రొత్తవారు తోడవటంవలన పని కొంచెం సులభంగా నిర్వహించబడేది. ఐతే కర్రీ దంపతులు అనారోగ్య కారణంగా కెనడాకు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. కావున తుని ఫీల్డ్ యొక్క బాధ్యత కూడా మెక్లారిన్ గారి మీదనే పడింది.

మరియొక వైపు మలేరియా జ్వరం మెక్లారిన్ గారిని విడిచి పెట్టలేదు. మరియొక పర్యాయం ఆయన బహుగా నీరసించిపోయారు. 1855లో వైద్యుల సలహా మేరకు సముద్రంపై ప్రయాణము చేసి బర్మా (మయన్మార్) దేశంలోని రంగూన్ అనే ప్రాంతానికి విశ్రాంతి కొరకు వెళ్ళారు. కాని అక్కడ ఎక్కువ కాలం గడపడానికి వీలు లేకపోయింది. రెవ. ఎ.వి. టింపెనీ గారి ఆకస్మిక మరణం వలన మెక్లారిన్ గారు రంగూన్ నుండి మూడు వారాలలోనే తిరిగి కాకినాడ రావలసి వచ్చింది. మేరీ గారు సెమినరీ యొక్క బోధన మరియు నిర్వహణ బాధ్యతను తీసుకోగా, మెక్లారిన్ గారు కాకినాడ మరియు ఆకివీడు మిషన్ ఫీల్డుల యొక్క నిర్వహణా బాధ్యతను చేపట్టారు. ఐతే ఆయనకు ఆరోగ్యము సహకరించలేదు. కావున రెవ.కర్రీ గారు తన భార్య, పిల్లలను కెనడాలోనే ఉంచి, తానొక్కడే భారత దేశంకు వచ్చారు. విపరీతమైన పని వత్తిడి యొక్క ప్రభావం రెవ. కర్రీ గారి ఆరోగ్యాన్ని క్షీణింపచేసింది. 31 జూలై, 1886న ఆయన తన పనిని, తన సహచరులకు విడిచి తన యజమాని చెంతకు చేరుకొన్నారు. ఆయన మరణం గుండె పనిచేయటం మానివేయటం వలన సంభవించింది. తన సహచరుల మరణాల కారణంగా కలిగిన నష్టంను బట్టి మెక్లారిన్ గారు ఎంతగానో వ్యధ అనుభవించారు. ఆయన ఆరోగ్యం దినదినం మరింత క్షీణించింది. అట్టి పరిస్థితులలో కూడ తన బాధ్యతలన్నింటిని యథావిధిగా కొనసాగిస్తూనే 1886-87 సంవత్సరంనకు గాను సెమినరీను పున:ప్రారంభించారు. రెండున్నర నెలలు గడిచిన తరువాత ఆయన తన పనిని ఇక ముందుకు కొనసాగించ లేకపోయారు. ఆయన ఆరోగ్య పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని బట్టి తప్పనిసరి పరిస్థితులలో విశ్రాంతి కొరకు, వాతావరణం చల్లగా ఉండే బెంగళూరు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఐతే బెంగళూరు సైతం ఆయనకు ఏ మాత్రము ఉపయుక్తంగా ఉండలేదు. చివరకు తన బాధ్యతలన్ని స్టిల్ వెల్ గారికి అప్పగించి కెనడా దేశంకు తిరిగి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. ఆయన కెనడా దేశం తిరిగి వెళ్ళే సమయానికి మిషన్ పరిచర్య 13 సంవత్సరాలు పూర్తి చేసుకుంది. తనకు వారసులుగా మెక్లారిన్ గారికి 2000 మంది బాప్తీస్మం తీసుకున్న వారు సంఘాలలో ఉన్నారు. క్రమశిక్షణకు ఆయన మారుపేరుగా ఉండేవారు. ఆయన విద్యార్థులు మరియు సహచరులు సైతం ఆయన పట్ల భయం కలిగి మెలిగేవారు. అదే సమయంలో వారు ఆయన యొక్క అవధులులేని ప్రేమను పొందుకుంటున్నందుకు ఎంతో అతిశయించేవారు. ఆయన అత్యంత బలహీనునిగా ఉన్నందున సముద్ర ప్రయాణంలోనే చనిపోవుదురేమో అని ప్రతి ఒక్కరు భయపడ్డారు. కాని ఎల్లవేళలలో కృపామయుడైన ప్రభువు ఆయనకు క్షేమకరమైన ప్రయాణాలు అనుగ్రహించి తిరిగి తన స్వస్థలమైన కెనడా దేశం చేరుకొవటానికి సహాయం చేసారు. కాకినాడలో ఏర్పాటు చేసిన వీడ్కోలు సభ నార్తరన్ సర్కారు మిషన్ ఫీల్డులో సి.బి మిషనరీగా ఆయనకు చివరి వీడ్కోలు సభ.

స్వస్థలములో ఉండుటం బట్టి మరియు తన ఆప్తులు ఆయనపై చూపించిన ప్రేమానురాగాలను బట్టి ఆయన ఆరోగ్యము చాల నిలకడగా అభివృద్ధి చెందింది. 1988-1891 మధ్య కాలంలో కెనేడియన్ బాప్టిస్ట్ ఫారిన్ మిషన్ బోర్డ్ జనరల్ సెక్రటరీగా వ్యవహరిస్తూ అంటారియో క్విబెక్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ వారికి ఆయన తన బృహత్తరమైన సేవలను అందించారు. ఆయన జనరల్ సెక్రటరీగా ఉంటూ ఐదుగురు మిషనరీ కుటుంబాలను మరియు నలుగురు స్త్రీ మిషనరీలను నార్తరన్ సర్కార్స్ మిషన్ ఫీల్డ్‌కు పంపించారు. ఆయన వ్యక్తిగతంగా అనేక బాప్టిస్ట్ సంఘాలను దర్శించి ఫారిన్ మిషన్ బోర్డ్ పరిచర్య కొరకు 80% అధికమైన నిధులను సమకూర్చారు.

మెక్లారిన్‌గారికి కాకినాడ తిరిగి వెళ్ళి పరిచర్య చేయాలనే ఆశ ఉన్నప్పటికీ, ఆయన ఆరోగ్యం అందుకు సహకరించలేదు. అయితే, ఆయనకు తెలుగు భాషయందు ఉన్న నైపుణ్యత మరియు

పట్టును బట్టి అమెరికన్ బాప్టిస్ట్ మిషన్ బోర్డు వారు ఆయనను లిటరేచర్ సెక్రటరీగా ఉండుటకు భారత దేశానికి ఆహ్వానించారు. మెక్లారిన్‌గారు బెంగళూరు వచ్చి తర్జుమా పనులలోను మరియు రచనలలోను తన ఉన్నతమైన సేవలను 1891 నుండి 1907 వరకు అందించారు. తెలుగు ప్రజల కొరకు తన సేవలను అందించుటకు ఆయన హృదయం ఎల్లప్పుడు ఎంతో విధేయతతో కూడిన సిద్ధపాటు కలిగి ఉండేది.

శీతాకాలంలో మెక్లారిన్‌గారు మిషన్ ఫీల్డులను దర్శిస్తూ తనకున్న విశేష అనుభవ జ్ఞానముతో లోతైన వాక్య బోధన చేతను అక్కడ పరిచర్య చేస్తున్న యవ్వన మిషనరీలను మరియు పాస్టర్లను ఎంతగానో ప్రోత్సహించేవారు. నార్తరన్ సర్కారు యొక్క సి.బి. మిషనరీ కాన్ఫరెన్స్ వారు మెక్లారిన్‌గారిని తమ ముఖ్య ప్రసంగీకునిగా ఆహ్వానించి, ఆయన చేసిన స్ఫూర్తిదాయకమైన ప్రసంగాలను బట్టి ఎంతో లబ్ధి పొందారు.

మరియొక మారు అరోగ్యం సహకరించని కారణంగా మెక్లారిన్‌గారు కెనడా దేశంకు శాశ్వతంగా తిరిగి వెళ్లిపోవలసి వచ్చింది. తెలుగు ప్రజల మధ్య ఆయన చేసిన పరిచర్య ఫలితంగా దేవుని పనికొరకు అనేకులైన వారసులు తీర్చిదిద్దబడ్డారు. ఆరోగ్యం సహకరించనప్పటికీ, తల్లి సంఘంలో జరిగే ప్రతి ఆరాధనకు క్రమం తప్పకుండా వెళ్ళేవారు. తుదకు, మంచి వృద్ధాప్యంలో తన 73వ సంవత్సరంలో 28 మార్చ్, 1912న తుది శ్వాసను విడిచి, తన తల్లి సంఘంను, కుటుంబ సభ్యులను, మిషన్ పరిచర్యలోని మధుర అనుభవాలను విడిచి, తన పిలుపుకు నమ్మకంగా నిలిచినవానిగా చేసిన నిస్వార్ధ సేవకై తనను అభినందించటానికి వేచియున్న పరలోకపు దూతలచే మన్ననలను స్వీకరిస్తూ, తన సృష్టికర్త చెంతకు చేరారు. పరలోకపు వీధులలో సంచరిస్తూ ఆయన పెదవుల నుండి ఈ వాక్యం నిస్సంకోచముగా బయలు వెడలియుంటుంది – 'మంచి పోరాటము పోరాడితిని, నా పరుగును కడ ముట్టించితిని, విశ్వాసమును కాపాడుకొంటిని'

మెక్లారిన్‌గారు చనిపోయిన తరువాత, ఆయన సి.బి. మిషన్ అభివృధికి అందించిన మరువలేని సేవల జ్ఞాపక గౌరవార్ధం, ఆయనచే కాకినాడలో స్థాపింపబడిన పాఠశాలకు మెక్లారిన్ ఉన్నత పాఠశాలగా నామకరణం చేసారు.

మెక్లారిన్ దంపతుల ముగ్గురు పిల్లలు మిషన్ ఫీల్డులలో వివిధ స్థాయిలలో పరిచర్య చేయుచూ దేవునిని సేవించారు. వారి కుమార్తె 1893 నుండి 1936 వరకు 43 సంవత్సరాలు మిషనరీగా భారతదేశంలో పరిచర్య చేసారు. వారి కుమారుడు డా॥ జాన్ మెక్లారిన్‌గారు 1909లో మిషన్ పరిచర్యను ప్రారంభించి, నిరాటంకంగా 30 సంవత్సరాలు ఖచ్చితమైన, నిస్వార్ధమైన పరిచర్య చేసి కెనడియన్ ఫారిన్ మిషన్ బోర్డ్‌కు జెనరల్ సెక్రటరీగా పగ్గాలు చేపట్టుటకు కెనడా వెళ్ళారు. వారి రెండవ కుమార్తె డా॥ జూరి గారిని వివాహం చేసుకొన్నారు. ఆయన రంగూన్‌లోని జడ్‌సన్ కళాశాల యందు ప్రధానోపాన్యాసునిగా విధులు నిర్వహించుట ద్వారా మిషన్ పరిచర్య చేసారు. శ్రీమతి మేరి మెక్లారిన్‌గారు మద్రాసులోని నీలగిరి హిల్స్‌లో నివసిస్తూ, 1939 మే 9వ తేదీన తన 93వ ఏట ప్రభువు పిలుపును అందుకొన్నారు. మెక్లారిన్ గారి కుటుంబం యావత్తు తమ జీవితాలను ప్రభుని సేవకు సమర్పించుకొని, భావి తరాలకు మరియు మిషనరీ పరిచర్యచేయాలని ఆశ కలిగి ఉన్న వారందరికి ఆదర్శంగా నిలిచారు.

భారత దేశానికి పరిచర్య నిమిత్తం వచ్చిన వివిధ మిషన్ బోర్డులకు చెందిన మిషనరీలతో కలసి మెలసి పని చేయుటం సి.బి. మిషనరీలు ఎల్లప్పుడు హృదయపూర్వకంగా సిద్ధపడి యుండేవారు. బాప్టిస్ట్ సంఘానికి ఉన్న ఈ విశాల దృక్పదం వలననే విభిన్న సిద్ధాంతాలను కలిగిఉన్న వివిధ సంఘాలన్ని తమ సిద్ధాంతాలను ప్రక్కకు పెట్టి సంయుక్తంగా సువార్త భారం కలిగి, క్రీస్తు రాజ్య వ్యాప్తి కొరకును, దేవుని సంఘాలన్నిటి నడుమ ఐక్యత కొరకును పాటుపడుతూ, సంతోషంగా ముందుకు సాగాయి.

చరిత్రలో అనేకులు మమేకమైనా, చరితార్ధులు కొందరేనని మెక్లారిన్ గారిలాంటి వ్యక్తులు రుజువు చేస్తూవున్నారు. రెవ. మెక్లారిన్ గార్కి సి.బి. మిషన్ నిరంతరం కృతజ్ఞత కలిగి ఉంటుంది.

తెలుంగీయం: రవ్వ పాల్ జీవన్

ప్రపంచమునే మార్చిన మహనీయుడు

జాన్ బన్యన్ 1628 - 1688

జాన్ బన్యను ఇంగ్లండు దేశములో బెడ్ ఫోర్డుషైర్‌లోని ఎల్‌స్టోవ్ గ్రామంలో జన్మించాడు. ఇతని జనన సంవత్సరము 1628, మాసము నవంబరు. తండ్రి వృత్తి ఊరూరు తిరిగి పాత్రలను బాగు చేసి కళాయివేయడం, కుమారుడైన బన్యన్ తండ్రి వృత్తినే అనుసరించాడు. పేదరికము వలన విద్యాభ్యాసాన్ని కొనసాగించలేక పోయాడు. తల్లిదండ్రులకు ఆర్థికంగ చేదోడు వాదోడుగా ఉండుటకై పాఠశాలకు కూడ క్రమముగ వెళ్ళ లేకపోయాడు. బాల్యం నుండి భక్తి హీనుడని పేరు మోసి, చెడ్డగుణాలైన దుర్భాషలు, అవిధేయత, అబద్దాలాడడము మొదలైనవి అలవరచుకొన్నాడు. అశాంతితో ఎల్లవేళల బాధ పడేవాడు. 16 సం॥ల ప్రాయములో సైన్యములో చేరాడు. తల్లి చెల్లి మరణము వలన సైన్యంలో కొనసాగ లేకపోయాడు. వీరి మరణముతో బన్యన్ జీవితము యింకా దుర్భరమైనది. ఆ సమయంలో యుద్ధానికి సైనికులను ఎన్నుకొని పంపసాగారు. యుద్ద రంగానికి వెళ్ళడానికి సిద్ధమయ్యే తరుణంలో బన్యన్ స్థానంలో యింకొక వ్యక్తిని ఎన్నుకోడము, పంపడము కూడ జరిగి పోయింది. ఇది యితనిని నిరాశకు గురిచేసింది. దేవుని కార్యాలు ఊహకు అందనివి బన్యన్ స్థానాన పంపబడిన వ్యక్తి శత్రువులచే మొదటి దినాన్నే యుద్ధరంగంలో హతమయ్యాడు. ఈ సంఘటన బన్యన్ హృదయాన్ని ఎంతో కలచివేసింది. దేవుడు తనను ఎందుకు మరణము నుండి తప్పించాడు? దుర్మార్గుడైన తనపై దేవునికి ఎందుకంత ప్రేమ? తాను మరణపు అంచుల వరకు వెళ్ళి వచ్చినట్లే. ఇక నుండి మంచివానిగా బ్రతకాలను కొన్నాడు. బన్యన్ తన స్వశక్తితో అది సాధించలేనను కొన్నాడు. ఇతనికి 19 సం॥ల వయస్సప్పుడు వివాహము జరిగింది. భార్య మంచి క్రైస్తవ విశ్వాసి ఆమెప్రోద్భలముతో అప్పుడప్పుడు గుడికి వెళ్ళేవాడు. జాన్ బన్యన్‌కు సంగీతమంటే ఎంతో ఆసక్తి. కాని సంగీత వాయిద్యాలు కొనుక్కొనే స్తోమత లేదు. మొదటి భార్య అతి పేదకుటుంబము నుండి వచ్చిన స్త్రీ. వీరువురికి నల్గురు సంతానము. ఈ నల్గురిలో ఒక కుమార్తెయైన మేరీ అంధురాలు. మొదటి భార్య మరణించిన తరువాత రెండవ భార్య ఎలీసబెతును వివాహము చేసికొన్నాడు. ఈమె యితనికి సువార్త పరిచర్యలో చేదోడువాదోడుగ ఉండేది. వీరువురికి యిద్దరు సంతానము. ఒకనాడు తనవృత్తి పరంగ పాత్రలు బాగు చేయడానికి రోడ్లపై తిరుగుతున్నప్పుడు ఒక దృశ్యము యితని కంట పడింది. ముగ్గురు స్త్రీలు క్రీస్తు సువార్తను ప్రకటించడము బన్యన్ చూసాడు. అక్కడనే కాసేపాగి విన్నాడు. ఇదే అతని జీవితాన్ని మార్చి వేసింది. ఇంటికి వెళ్ళిన జాన్ బన్యన్ బైబిలు గ్రంధాన్ని చదవడము ప్రారంభించాడు. చదివే కొలది ఎన్నో ఆత్మీయ సత్యాలను నేర్చుకొన్నాడు. తన పాప జీవితము కండ్లముందు కదలాడ సాగింది. అదే దినము యేసు ప్రభువుని తన స్వంత రక్షకునిగ అంగీకరించాడు. మార్టిన్ లూథర్ వ్రాసిన గ్రంధాలు చదవడము ద్వారా యితడు ఆత్మలో బలపడ్డాడు. ఇట్టి పరిస్థితులలో ఇతని భార్య మరణించడము తటస్థించింది. ఈ ఎడబాటు బన్యన్‌ను ఎంతో క్రుంగ తీసింది. ప్రభువే తనకు చివరి వరకు తోడని నిర్ణయించుకొని యింకను క్రీస్తుకు సమీపస్థుడయ్యాడు. బన్యన్ వ్యాపారము కూడ అభివృద్ధి చెందింది. ఆ సమయములో ఇంగ్లండులో సంఘ కాపరులు తప్ప యింకెవ్వరు సువార్తను బోధించరాదనే ఆజ్ఞను ప్రభుత్వము జారీ చేసింది. ఏ విధముగానైనా మన యేసు క్రీస్తు ప్రభువు మార్కు 16 ; 15 లో చెప్పిన మాట "సర్వ లోకమునకు వెళ్ళి సర్వసృష్టికి నా సువార్తను ప్రకటించుడి" ఈ ఆజ్ఞకు విధేయత చూపాలను కొన్నాడు. ఒక

దినము జాన్ బన్యన్ ఈ ఆజ్ఞను ఉల్లంఘించినందున అతనిని పట్టుకొని చెరసాలలో వేసిరి. మేజిస్ట్రేట్ తాను సువార్తను ప్రకటించనని చెప్పితే బన్యన్‌ను విడుదల చేస్తానన్నాడు. బన్యన్ దానికంగీకరించలేదు.

దీనిని బట్టి యితనికి 12 సం॥ల కారాగార శిక్ష విధింపబడినది. తానున్న కారాగారములో ఎంతో భయంకరమైన నేరాలు చేసిన నేరస్తులున్నారు. అట్టివారికి రక్షణ సువార్తను అందించి ప్రభువు ప్రేమను వారికి అర్ధమయేటట్లు చేసాడు. ప్రార్థనా గుంపులుగా ఏర్పరచి క్రమము తప్పకుండా వారితో ప్రార్థంచేవాడు. క్రీస్తు కొరకు నిందలు భరింపడముమేలను కొని సంతోషముతో చెరసాలలో గడిపేవాడు తన సమయాన్ని. కాని తన బిడ్డలు తల్లి లేనివారుగా పెరుగుతున్నారన్నది జ్ఞాపకము వచ్చి నప్పుడల్లా ఎంతో దుఖించేవాడు. జాన్ బన్యన్ చెరసాల నుండి ఎన్నో గొప్పగ్రంధాలు రచించెను. ఆయన రచించిన గ్రంధాలు ఈ దిగువన పేర్కొన బడినవి. ఇతడు విద్యావిహీనుడైనప్పటికి దర్శనములు ఆధారముగ, దైవశక్తితో యీ గ్రంధములను రచించెను.

1) యాత్రికుని ప్రయాణము 2) పరిశుద్ధ పోరాటము 3) క్రైస్తవనడత 4) దుష్టుని జీవమరణములు 5) తిన్నని వీధి 6) పరలోకపు పరిచారకుడు 7) ఫలించని అంజూరము 8) యెరూషలేము పాపికి రక్షణ 9) ఏబాలుగెరీజీము 10) త్రిత్వము – క్రైస్తవుడు 11) అవసరమైనదొక్కటే 12) చెఱలోని ధ్యానములు 13) దైవిక చిహ్నములు 14) నా విశ్వాసపు టొప్పుకోలు.

మొదట రెండు గ్రంధాలైన Pilgrims Progress, the Holy war అత్యంత ప్రసిద్ధి చెందినవి. ప్రతీ క్రైస్తవుడు చదవ తగిన గ్రంధాలు. చెఱసాల నుండి విడుదల పొందినపుడు అతని వయస్సు 45 సం॥లు. బెడ్ ఫోర్డులోని బాప్టిస్టు సంఘానికి పాస్టరుగా ఉండడానికి ఆయనకు ఆహ్వాన మొచ్చెను. ఆ సంఘానికి కాపరిగ 16 దీర్ఘ సంవత్సరాలు పని చేసెను. సంఘ కాపరిగా బాధ్యతలు నిర్వర్తించు కొంటూ బయట ప్రదేశాలకు వెళ్ళి సువార్త పరిచర్యను కొనసాగించేవాడు. యవ్వనులైన విద్యార్ధుల మధ్య కూడ సేవ చేసెను. తన సంఘస్థుల గృహాలను దర్శించి వారిని విశ్వాసములో బలపరిచేవాడు. అలుపెరుగ కుండా తన సంఘము కొరకు సంఘస్థుల కొరకు నిత్యము శ్రమించేవాడు. ఈ సేవా పరి చర్యలో తన ఆరోగ్యాన్ని కూడ లెక్క చేయలేదు. ఆగష్టు 31, 1688 వ సం॥ న లండనులో తన స్నేహితుడైన జాన్ స్టడ్‌విక్ గృహములో మరణించెను. బన్‌హిల్ ఫీల్డ్ అను స్థలమున లండను నగరము నందు యీయన భౌతికకాయము ఉంచబడెను. ఈ క్రమములోనే ఇహలోక యాత్ర చాలించి తాను అమితంగా ప్రేమించిన ప్రభువు సన్నిధికి చేరు కొన్నాడు.

జాన్ బన్యన్ భౌతికంగ లేకపోయినప్పటికి ఆయన రచించిన "యాత్రికుని ప్రయాణము" ఎంతో మంది క్రైస్తవులను ప్రభువు యొద్దకు నడిపించింది. బైబిలు తరువాత అత్యధిక భాషలలో (దాదాపు 130 భాషలలో) అనువాదము చేయబడిన గ్రంధమిదే. మొదటి ముద్రణ లోనే ఇంగ్లాండ్‌లో లక్ష పత్రులు అమ్ముడు పోయాయి. దేవుడు శక్తి సామర్ధ్యములు గల వ్యక్తుల కొరకు ఎదురు చూడడము లేదుకాని సంపూర్ణ సమర్పణ కల్గిన వ్యక్తుల కొరకు ఎదురు చూస్తున్నాడు. మన ప్రభువు సామన్య వ్యక్తుల ద్వారా అసమాన కార్యాలను చేయించ గలడు. అట్టి వ్యక్తులమగుటకు మనలను మనము సిద్ధ పరచుకోవాలి.

– శ్రీమతి భవానీ ప్రభాకర్

యెహోవాను స్తుతించుడి. నా ప్రాణమా, యెహోవాను స్తుతింపుము.

నా జీవతకాలమంతయు నేను యెహోవాను స్తుతించెదను.

నేను బ్రతుకుకాలమంతయు నా దేవుని కీర్తించెదను.

– కీర్తన 146

పరిశుద్ధ గ్రంధంలో స్త్రీల ప్రాధాన్యత

పరిశుద్ధ గ్రంధాన్ని బట్టి దేవుడీ ప్రపంచాన్ని విమోచించే ప్రక్రియలో స్త్రీల పాత్ర చరిత్రాత్మకంగా నిలిచింది. ఈ నేపధ్యంలో స్త్రీలు భగవంతుని సాధనాలయ్యారు. మంచయినా చెడయినా దేవుని ప్రనాళికలో స్త్రీలు కాలానుగుణంగా పయనించారు. ఇప్పుడు మనకు విపరీతంగా కనిపించే ఆనాటి సంస్కృతి, నాగరితలో వారెలా జీవించి ఉంటారో ఆలోచిస్తుంటే ఈనాటి పరిస్థితులకు పూర్తి విరుద్ధంగా ఉంటుంది. అందువల్ల వారి చరిత్ర, గుణశీలాలు నేటి ఆధునిక రీతుల కనుగుణంగా పరిశీలించడం ఎంత మాత్రం తగదు. ఆనాటి సాంప్రదాయాలకు కట్టుబడి దేవుని వాక్యం చొప్పున నడిచినప్పుడు, ఆయనను సేవించినప్పుడు సాంప్రదాయ పరిధిని కూడా దాటి ఊహించని విధంగా తమను తాము మలచుకున్నారు. దేశాల సంప్రదాయాలు వేరైనప్పటికి, వాటికతీతంగా మన మానవతా విలువల్ని, పరిస్థితుల్ని వారు పంచుకున్నారు. అందుచేత వారితో మన సంబంధాలు, మనోభావ పరంపరలు చాలా సహజంగా పెనవేసుకున్నాయి. వారి ఆలోచనలు, తలంపులు ఎంత లోతైనవో, ఎలాంటివో ఖచ్చితమైనవో మనకు తెలియక పోయినా మన ప్రతిస్పందనలతో నిశితమైన వీక్షణంతో ఊహించుకోవచ్చు. మరి ముఖ్యంగా వారి జీవతానుభవాలతో ప్రేరణను, దిశామార్గాన్ని పొందవచ్చు. వారి గురించి తెలిసుకోవాలంటే లేదా వివరాల్లోకి వెళ్లి మన సాహిత్య వాఙ్మయాల సరసన చేర్చాలంటే చాలా జాగ్రత్త తీసుకోవడం అవసరం.

పురుషాధిక్య సమాజంలో స్త్రీల ప్రభావం చాలా ఉందని పరిశు ద్ధ గ్రంథంలో చాలామంది స్త్రీలు ఉదాహరణగా నిలిచారు. ఇశ్రాయేలును రూపొందించిన పురుషుల్ని స్త్రీలే తీర్చి దిద్దడం మనకు తెలుస్తుంది. భార్యలుగా, తల్లులుగా, వారి పాత్ర ఎంతో సహాయకరంగా ఉంది. ఆదాముపై అవ్వ ప్రభావం చూపింది. అబ్రహాము పై శారా ప్రభావమెంతటిదో జగద్వితం. ఇస్సాకు జీవితాన్ని ఆమె తీర్చి దిద్దింది. ఇస్సాకుకు రెబ్కా సలహాలు సూచనలు

ఇచ్చింది. యాకోబును ప్రభావితం చేసింది. యాకోబు మనసునిండా రాహేలు ఆలోచన కలుగ జేసింది. యేసేపును ప్రభావితం చేసింది. ఇలా స్త్రీలు వ్యక్తిత్వాలు, ప్రాధాన్యతలు, ఆవేశాల వంటి గుణాలన్నీ ఇశ్రాయేలు D.N.A. లోనే పొందుపరచ బడ్డాయి. గృహజీవిత సంబంధంగా ఆమె నిర్వహించచన పాత్ర దేవుని నిబంధనలో పాలుపంచుకుంది. వ్యక్తిగతమైన అనుబంధంలో, ఆయన ప్రణళికలో కీలకమైన పాత్ర నిర్వహించింది. ఆయన చేసిన అద్భుతకార్యాలకు సాక్ష్యంగా నిలిచింది.

పరిశుద్ధ గ్రంధమంతటా వారి ముద్రలు, చేతలు కనిపిస్తూనే ఉంటాయి. వీరు సాధారణంగా కనిపిస్తూనే ఆసాధారణ పరిస్థితుల్ని కల్పించారు. వారి సందేహాలు, భయాలు, ఆనందహేలలు, ఆశానిరాశలు అన్ని ఆశ్చర్యకరంగా మనల్ని వెంటాడుతాయి. ప్రతి ఒక్క స్త్రీ ద్వారా ఏదో ఒక అసాధారణ కార్యం దేవుడు జరిపించాడు. అవ్వ అమాయకత్వం, బలహీనత ఊహించని పరిణామాన్ని, ఫలితాన్ని కలిగించింది. శారా సందేహం. అసహనం దేవుని అద్భుత కార్యాలకు నెలవయ్యాయి. ప్రత్యక్ష అనుభవం చవిచూసిన హాగరు బాధాకరమైన పరిస్థితుల్లో దేవుని దయను, కాపుదలను పొందింది. యోబు భార్య వేదన పడినా, భర్తను (ఒకవిధంగా కష్టాలకు కారణమయ్యాడని) పరుషంగా మాట్లాడినా దేవుడామెకు మళ్లీ చక్కటి జీవితాన్న అనుగ్రహించాడు.లేయా, భర్త ప్రేమను పొందలేక పోయినా కుటుంబలో కేంద్రంగా నిలిచి ఇశ్రాయేలు నిర్యాణానికి దోహదపడింది. యాకోబు ప్రియమైన భార్య రాహేలు పోటీతత్త్వం వంశం మొత్తాన్ని ప్రభావితం చేసింది. ఎస్తేరు చాతుర్యం, వివేకం, మరణానికైనా సిద్ధపడిన ధైర్యం, స్వజనులైన యూదారక్షణ గావించి మెస్సీయ అవతరణకున్న అవరోధాన్ని తొలగించింది.

అన్యదేశీయురాలైన రూతుకున్న ప్రేమ, నిజాయితీ, నిబద్ధత, ప్రభువైన క్రీస్తు వంశానికి కారణంగా నిలిచింది. నయోమి గౌరవం సమాజానికి ఆదర్శంగా మారింది. రాహాబు గణిక స్త్రీ. ప్రాణాలకు తెగించి వేగుల్ని, దాచిన సాహసం, నిజదేవుని నమ్మిన ఆమె అపారమైన విశ్వాసం కుటుంబ సభ్యులందరినీ జీవింప జేసింది.

మోషే తల్లి దేవుని పట్ల గల విశ్వాసాన్ననుసరించి రాజాజ్ఞకు భయపడకుండా మూడు నెలలు కుమారుడ్ని దాచింది. శిశువు దశలో అతడి తల్లి యోకెబెదు, అక్క, మోషేను దాచి రక్షించిన విధానంతో ఆ స్త్రీల సమయస్ఫూర్తి, వివేక చాతుర్యాలు వెల్లడయ్యాయి.

మిర్యాము అహరోను, మోషేల సోదరి. ప్రవక్త్రి. గీతరచయిత్రి. ఇశ్రాయేలీయులు ఐగుప్తు నుండి నిర్గమించే సమయంలో సోదరులతో పాటు మిర్యాము కూడ వారిని నడిపిన నాయకురాలు (మికా 6:4)

దెబోరా న్యాయాధిపతి, యోధురాలు. వీర వనిత. ప్రవక్త్రి. యుద్ధ సమయంలో తాబోరు కొండ వద్దకు వెళ్లమని బారాకాను ఆమె ఆదేశించనపుడు "నీతోడు లేనిదే నేను వెళ్లనని" నిర్ద్వంద్వంగా చెప్పడం బట్టి ఆమె యుద్ధనైపుణ్యం రాజనీతి తెలియ జేయబడింది. (న్యాయా 4:4)

భార్యల సలహా: గొడ్రాలైన మానోహ భార్య కున్న విశ్వాసాన్ననుసరించి కుమారుని కన్నది. దేవుని కృపా కటాక్షాల విషయమై భర్తకామె చక్కని సలహా ఇచ్చింది. అంటే గృహ జీవితంలో స్త్రీలు తమ భర్తలకు తెలివైన సలహాదారులుగా ఉంటారని మానోహ భార్య ఉదాహరణగా ఉంది. (న్యాయా 13:2) షూనేము పట్టణ స్త్రీ ఎలీషాకోసం గదిని, భోజనాన్ని ఏర్పాటు చేసే విషయంలో భర్తకెంతో మంచి సలహ ఇచ్చింది. (2 రాజులు 4:8-10)

తల్లికిచ్చిన గౌరవం: సొలోమోను రాజైనపుడు తన తల్లి బత్షెబను అందరూ చూస్తు ఉండగా మహోన్నతంగా గౌరవించి ఘన పరిచాడు. ఆమె ఆయన వద్దకు వచ్చినపుడు అతడు లేచి నిల్చొని ఎదురుగా వచ్చి వంగి నమస్కరించాడు. ఆమె కోసం ఉన్నతాసనాన్ని ఏర్పరచి తన కుడి పార్శ్వంలో కూర్చుండ బెట్టాడు. ఆమె కూర్చున్న తరువాతే అతడు కూర్చున్నాడు. (1 రాజులు 2:19)

విశ్వాసంలో స్త్రీల సమానత్వం: శారా రాహాబులు పూర్తిగా విభిన్నమైన స్త్రీలు. ఇశ్రాయేలీయుల పితరుడైన అబ్రహాము భార్య శారా, సాధ్వీమణి, సతీమతల్లి. రాహాబు ఒక వేశ్యాంగన. కాని వీరిరువురు దేవునియందున్న విశ్వాసాన్ని బట్టి విశ్వాసులైన పురుషులతో పాటు పేర్కొనబడి స్మరింప బడ్డారు. (హెబ్రీ 11:11;31) అబ్రహాము, ఇస్సాకు, యాకోబుల వలె శారా, రెబ్కా, రాహేలు ప్రముఖంగా దర్శింప బడ్డారు.

అసాధారణ స్థితి: ఆదిమాత అవ్వ జీవితం అసాధారణంగా మొదలయింది. ఈమె పురాతన పడతి. పవిత్రమైన వనిత. స్త్రీ జాతికి ఒక మూర్తి మత్వం. కాని అమాయకత్వం, అవిధేయత, సాతానుకుయుక్తిలో పొందిన అపజయం వల్ల ఆమె పతన మైనా పరమతండ్రి వాటి నుండి విడుదల పొందించి అపారమైన కనికరాన్ని కురిపంచాడు. అమాయకత్వంలో పవిత్రంగా జీవించిన శాశ్వత స్థితికంటె పాపపు ప్రపంచంలో మనగడ సాగించిన ఆమె అశాశ్వత స్థితి మరింత ఆశీర్వాదం పొందింది.

పరిశుద్ధ గ్రంధ వివరణను బట్టి, ముఖ్యంగా పాత నిబంధనలోని స్త్రీలు ప్రముఖ పాత్రవహించారు. సాధారణ స్థితి నుండి ఆసాధారణ స్థితి కెదిగారు. వీరి యీ ఆసామాన్య స్థితి వారి సొంత గుణాల వల్ల సహజసిద్ధమైన అర్హతల వల్ల వచ్చిన దానికంటె వారు నమ్మి ఆరాధించిన బలవంతుడు, మహిమాన్వితుడు, శక్తిసంపన్నుడు, అద్భుతకరుడూ అయిన దేవుని వల్లనే వచ్చింది. శుద్ధి చేయబడిన వెండివలె వారు ప్రకాశించారు. దేవుని ధ్యేయాన్ని, ఆయన కార్యాలను నిర్వహించడం ద్వారా అసాధారణ స్త్రీలయ్యారు.

స్త్రీ సమానత: "దేవుని స్వరూపమందు పురుషుని గాను, స్త్రీని గాను వారిని సృజించెను" (ఆది 1:27) ఈ పరిశుద్ధ వాక్యాన్ని బట్టి పురుషుల వలె స్త్రీలు దేవుని ప్రతిబింబాలుగా సృజింప బడ్డారు. అవ్వ "ఆదామునకు సాటియైన సహాయము." స్త్రీ పురుషునికి సహాయకరంగా సృష్టించబడిందె కాని బానిసగనో,

ఆస్తిగనో, లేదా ఇంట్లో ఉండే ఒక పరికరంగానో సృష్టించబడలేదు. (ఆది 2: 20, 21).

ఆదిమ కాలంలోనే ప్రభువిచ్చిన పది ఆజ్ఞలలో తండ్రితో పాటు తల్లిని సన్మానించమని ఆదేశించారు. నాగరికతల్ని పురుషులేలుతున్న శతాబ్దాల్లో, ఆనాగరికమైన సంస్కృతిలో ఇనుప దండంతో స్త్రీలను గృహకార్యాలు చేయిస్తున్న దశలో, వారిని అతి హీనంగా చూస్తున్న కాలంలో దేవుడిచ్చిన ఆదేశం విప్లవాత్మకమైన తర్కంగా నిలిచింది.

స్త్రీ వలన కలిగే లాభం: "యెక్కువ బలహీనమైన ఘటమని భార్యను సన్మానించమన్నాడు." ప్రసంగి 9:9,10 వచనంలో భార్యగా స్త్రీ స్థానం గొప్పగా వర్ణించ బడింది. దేవుడిచ్చిన యీవ్యర్ధమైన ఆయుష్కాలం స్వల్పమే కాబట్టి ఆకాలమంతా భార్యతో సుఖంగా జీవించాలని చెబుతూ "ఈ బ్రదుకు నందు నీవు కష్టపడి చేసికొనిన దానియంతటికి అదే నీకు కలుగ లాభము" అని పురుషుని కష్టానికి, శ్రమకు దీనికంటె మించిన లాభం, ఓదార్పు, ప్రశాంతత ఏది లేదని, తెలివి, విజ్ఞానం, ఉపాయం మరేదీ ఉండదని ప్రకటించ బడింది.

శాస్త్రగ్రంధ విజ్ఞానం: పాత నిబంధన గ్రంథంలో స్త్రీ జ్ఞానానికి, వివేకానికి చిహ్నంగా చూవ బడింది. ఇశ్రాయేలీయులైన పురుషులతో పాటు స్త్రీలు కూడ బహిరంగ సమావేశాల్లో, ఆరాధనల్లో, విందుల్లో పాలుపంచుకున్నారు. (ద్వీతి 16:14; 8:2,3) పర్ణశాల పండుగల్లో కుమారులు, కుమార్తెలు, దాసులు, దాసీలు, తల్లిదండ్రులు, లేనివారు, విధవరాండ్రు అందరూ పాల్గొని సంతోషించాలని తెలియ జేయబడింది. స్త్రీ, పురుషులు కలిసిన సమాజమంతటి యెదుట ధర్మశాస్త్ర గ్రంధాన్ని చదివి వినిపించుచు వచ్చారని చెప్పడం వల్ల శాస్త్రగ్రంధ విజ్ఞానం ఆనాడే స్త్రీలకున్నట్లు విశదమయింది.

స్త్రీల పనితనం: భూమి యాజమాన్యం – వ్యాపార నిర్వహణ: స్త్రీలు భూమి యజమానులుగా ఉండేవారు (సంఖ్యా 27:8, సామెతలు 31:16) కుమారులు లేకుంటే తండ్రి మృతిచెందినపుడు అతడి ఆస్తిని భూస్వాస్థ్యాన్ని కుమార్తెలకు చెందేది. స్త్రీ తన పనికత్తెలకు బత్తెం ఏర్పరిచేది. ఇంటివారందరికీ భోజనం సిద్ధ పరిచేది. పొలాన్ని తీసికొని పాడి పంటలు చూచుకుంటు ఉండేది. తాను కూడబెట్టిన ద్రవ్యంలో ద్రాక్షతోటల్ని నాటించేది. నడికట్టు కట్టి నడుమును బలపర్చుకొనేది. చేతులతో బలంగా పనిచేసేది. వ్యాపార లాభాన్ని అనుభవంతో తెలిసికొనేది. నార బట్టలు నేయించి వర్తకుల కమ్మేది. ఇలా ఎన్నో కార్యలు సమర్ధవంతంగా నిర్వహించేది.

తల్లి ఉపదేశం: కేవలం తండ్రులే కాకుండా తల్లులు కూడ తమ బిడ్డలకు ఉపదేశించడం, బోధించడం ఉండేది. (సామెతలు 1:8; 6:20) కృపగల ఉపదేశాలు, విజ్ఞానం కలిగిన వాక్కులతో చేసేవారు. యోతాము తల్లి యెరూషా, యోతాము యెహోవా దృష్టికి నీతిగా ప్రవర్తించడానికి; తన తండ్రి ఉజ్జీయా నీతి మార్గాన్ని పూర్తిగా అనుసరించడానికి అతడి తల్లి ఉపదేశం కారణం.

మాతృ ప్రేమ: తండ్రి దృష్టికి కుమారుడు కేవలం కుమారుడు. కాని తల్లి దృష్టికి మాత్రం అతడు సుకుమారుడు. తల్లికి ఎంత మంది బిడ్డలున్నప్పటికి ప్రతిబిడ్డను తన ఏకైక సంతానంగా చూస్తుంది. ఎంత పెద్దవాడయినా, వృద్ధుడైనా తల్లికి వాడు పసివాడే. అందుకే "నాతల్లి దృష్టికి నేను సుకుమారుడనై, యేక కుమారుడనై యుంటినని" సొలొమోను తల్లి ప్రేమను తలంచాడు. (సామె 4:3).

సొలొమోను తల్లి బత్షెబ. ఆమె జీవితం ప్రారంభ దశలో విషాదమయం. రాజైన దావీదు ఆజ్ఞను తలవంచక, లొంగిపోక తప్పలేదు. ఆమెకు గత్యంతరం వేరే లేదు. తనను చెరచిన వాని బిడ్డను కడుపున మోసింది. అతడి వల్ల తాను గర్భవతినయ్యానని చెప్పడానికామె ఎంతగా భీతిల్లిందో తెలియదు. యుద్ధరంగంలో భర్త చనిపోతే కుళ్లి కుళ్లి ఏడ్చింది. అంగలార్చింది. దావీదే తన భర్తను చంపించాడని ఆమెకు తెలియదు. దావీదు వ్యభిచారంతో, పుట్టిన బిడ్డను కూడ పోగొట్టుకుంది. తన తప్పు, ప్రమేయం

ఏదీ లేకుండానే విధి వంచితురాలైన బత్షెబ ఓ అమాయకురాలిగా జీవితం ప్రారంభించి పరిస్థితుల మూలంగా బలాన్ని శక్తిని పొందింది. తన కుమారుడైన సొలొమోనుకు దావీదు సింహాసనం, వారసత్వం లభింప జేయడానికి తగిన చాతుర్యం ప్రదర్శించే నేర్పరిగా రూపాంతరం చెందింది. రాజ్య వారసత్వంలో ఎదురైన అడ్డంకులన్నీ తొలగించిన రాజకీయ చతురమతిగా మారింది. కుమారుని ప్రేమను, మన్ననను అమితంగా అందుకుంది. దేవుని ఆదరణను, ఆశీర్వాదాన్ని పొందింది.

ఇలా ఎందరో స్త్రీలు వారి వివేచన,యుక్తి, జీవిత నేపధ్యం సాధారణమే అయినా దేవుడు వారి నెన్నుకొని అసాధారణంగా తీర్చి దిద్దాడు. ఆయన విశ్వాసంలో వారు జీవించారు. క్రీస్తు ప్రభువు శిష్యులు కూడ అతి సామాన్యులు. దేవుని సువార్త బోధలో తమ జీవిత కాలం గడిపినందువల్ల ఆయన మహిమాతిశయం వల్ల గుర్తించతగిన శక్తి ప్రభావాలు కలిగిన వారయ్యారు. దేవుడు వారి నెన్నుకొన్న సాధారణ స్థితినుండి అసామాన్య స్థితి కెదిగారు.

క్రొత్త నిబంధనలో స్త్రీలకెంతో ప్రాధాన్యాన్ని ప్రభువైన క్రీస్తు, ఆయన శిష్యులు కలిగించారు.

స్త్రీ పురుషనికి మహిమ, కిరీటం: స్త్రీకి పురుషుడు శిరస్సు వంటి వాడని, స్త్రీ తన పెనిమిటికి కిరీటం వంటిదని బోధింప బడింది. "స్త్రీ పురుషునికి మహిమయై యున్నది." "ప్రభువునందు స్త్రీకి వేరుగా పురుషుడు లేడు. పురుషునికి వేరుగా స్త్రీ లేదు." (1 కొరంథీ 11:7-11). చర్చి సంఘం ప్రభువుకు వధువుగా చెప్పబడింది. స్త్రీలు గృహానికి యజమానులుగా పురుషుడు చర్చికి నాయకుడుగా ఉండాలని బోధించ బడింది. "బలహీన మైన ఘటం" కాబట్టి భార్యను సన్మానించాలని ప్రభువు పలికాడు.

"స్వస్థ బుద్ధి కలిగి విశ్వాస ప్రేమ పరిశుద్ధతలయందు నిలకడగా ఉండిన యెడల శిశు ప్రసూతి ద్వారా ఆమె రక్షింపబడునని" పరిశుద్ధ వాక్యం (అవ్వ అలాగే రక్షింప బడింది). స్త్రీలు రెండో తరగతికి చెందరు. పురుషుల వలె పురుషులతో సమానంగా మొదటి తరగతికి చెందిన వారని తెలియజేయబడింది. "యూదుడని లేదు గ్రీసుదేశస్తుడని లేదు. దాసుడని లేదు, స్వతంత్రుడని లేదు. పురుషుడని, స్త్రీ అని లేదు. యేసు క్రీస్తునందు మీరందరు ఏకముగా ఉన్నారని" పలికిన వచనాల్లో స్త్రీ పురుషుల సమానత ఉంది (గలతీ 3:28).

పరిశుద్ధ గ్రంథం స్త్రీని స్త్రీగా గౌరవించింది. స్త్రీకున్న శక్తి యుక్తుల్ని బట్టి, స్త్రీగా ఆమె సాధించ వలసిన దానిని బట్టి స్త్రీ పరంగా కొనియాడింది. స్త్రీల కుండే తెలివి, జ్ఞానం, ప్రతిభ, ధీశక్తి, ప్రజ్ఞ, సామర్థ్యం వంటి విలువల్ని పరిశుద్ధ గ్రంధమేమాత్రం తగ్గించ లేదు. ఆమె భక్తి విశ్వాసాల ఘనతను ఏ మాత్రం నిరుత్సాహ పరచలేదు.

ఔన్నత్యం:- కెరీర్‌ని బట్టి ఉండదు. క్యారెక్టరును బట్టి ఉంటుంది.

స్త్రీల ఔన్నత్యం చెప్పేటపుడు వారి స్త్రీత్వం లోని వాస్తవికత చెప్పడం తప్పదు. స్త్రీ ఔన్నత్యం వారి కెరీర్‌ని బట్టి కాక క్యారెక్టర్‌ని బట్టి గ్రంథం విడమరచింది. అనగా వారి ఉపాధి. సంపాదన బట్టి కాక వారి గుణసంపదను బట్టి, దేవుని యందున్న విశ్వాసాన్ని బట్టి వివరించింది. పరిశుద్ధ గ్రంథంలో స్త్రీలందరి కిచ్చిన సందేశం స్త్రీ పురుష సమానత్వం కంటె నిజమైన స్త్రీత్వ ఔన్నత్యాన్ని, ఆధిక్యాన్ని గూర్చి ఇవ్వబడింది.

స్త్రీ సౌందర్యం బాహ్యమైన అలంకరణలతో ఉండదని (కేశాల అమరిక, నగల ధారణ, వస్త్రాలంకరణ, పట్టు పీతాంబరాల ధగధగలు) అసలైన అందం హృదయంలో, అంతర్గతంగా దాగి ఉంటుందని తెలియజేయ బడింది. (1 పేతురు 3:3) దైవత్వం, మంచితనం అనేవి స్త్రీ సౌందర్యానికి అసలైన కొలబద్దలని నుడివింది. బయటకు కనుపించే కృత్రిమ అలంకారాలు కావని బోధించింది. (1 తిమోతి 2: 9-10).

అన్య మతస్తులు, అనాగరిక సమాజం నుండి వచ్చిన

స్త్రీలు ధరించే ఆభరణాలు, జడల అల్లిక, కృత్రిమ సౌందర్య సాధనాలు అన్నీ కేవలం వారి సహజ సౌందర్యాన్ని, పాడుచేసి కనపడకుండా చేయడానికే నాటి పురుష సమాజం బలవంతంగా వాటిని ధరింపజేశారన్న భావం ఉంది.

క్రొత్త నిబంధనలో ప్రభువు స్త్రీలకిచ్చిన ప్రాధాన్యత, గౌరవం చాలా ఉంది. ప్రభువైన క్రీస్తుకు శిష్యులతో పాటు అనేక మంది స్త్రీలు శిష్యురాండ్రుగా ఉన్నారు. (లూకా 8:1-3) క్రొత్త నిబంధనలో మనకు కనిపించే స్త్రీలు అతి సామాన్యులు. ఒకరకంగా తక్కువ జాతి స్త్రీలు. సమరయ స్త్రీకి అసలు పేరు లేదు. అంటరాని స్త్రీ అయిన ఆమెను తనకు దాహంగా ఉందని నీళ్లిమ్మని ప్రభువడిగారు. ఆ రొజుల్లో అస్పృశ్యుల్ని ఇలా అడగడం విప్లవాత్మకమైన విషయం. నాటి సమాజానికి నిషిద్ధం. అలాంటి సమరయ స్త్రీకి మొట్టమొదటగా “తానే మెస్సీయ” నని ప్రభువు స్వయంగా చెప్పారు. జీవ జలాన్ని గురించి, ఆత్మతోను, సత్యంతోను ఆత్మరూపుడైన దేవుని ఆరాధన గురించి ఆమెకు బోధించాడు. (యెహాను 4:7-23).

ఎవ్వరూ ఆదరించని, అంటరాని స్త్రీ పన్నెండు సంవత్సరాల నుండి రక్తస్రావ రోగిగా ఉంది. ఆయన యందుగల విశ్వాస ఆమెకు స్వస్థత కలిగించింది. (మత్తయి 9:20) విశ్వాసంతో ఆయన వస్త్రాన్ని తాకి బాగుపడింది.

ఒక పాపాత్మురాలైన స్త్రీ (యేసు పరిసయ్యుని ఇంట భోజనానికి కూర్చున్నపుడు) ఆయన వద్దకు వచ్చి మితిలేని భయభక్తులతో అపారమైన విశ్వాసంతో ఆయన పాదాల వద్ద నిలబడి తన కేశాలతో పాదాలు తుడిచి, పాదాలకు అత్తరు పూసి ఆ దివ్యమైన పాదాలు ముద్దుపెట్టుకున్నపుడు ఆ పరిసయ్యుడు ఈమె ఎవతెయో, ఎటువంటిదో ఎరిగి యుండి కూడ ఆమెను ఆదిరించెనని మనస్సులో ఈసడించుకున్నాడు. ప్రభువు పరిసయ్యుడైన సీమోనుతో పాపాత్మురాలైన స్త్రీ హృదయం ఎంత ప్రేమ పూరితమో, పవిత్రమో తెలిసివచ్చే విధంగా బోధించాడు. “నీ విశ్వాసం నిన్ను రక్షించెను. అమ్మా! సమాధానం కలదానివై వెళ్లుమని చెప్పాడు. (లూకా 7:36-50).

ఒక్కగానొక్క కుమారుడు చనిపోగా రోదిస్తున్న ఒక పేద విధవరాలుపై ప్రభువు కనికరపడి, ఏడ్వవద్దని చెప్పి, శవాన్ని మోసికొని పోయే పాడెను ముట్టి “లెమ్మని” తట్టిలేపగా ఆ కుమారుడు బ్రతికి లేచి కూర్చుండి మాట్లాడాడు. ఆయన అతనిని అతని తల్లికి అప్పగించాడు (లూకా 7:12-16).

ప్రజలు, వ్యభిచారి అయిన స్త్రీని రాళ్లు రువ్వి చంపే ప్రయత్నం చేస్తున్నపుడు వారితో మీలో పాపం లేని వాడు మొదటగా ఆమె మీద రాయి వేయవచ్చునని ప్రభువు చెప్పగా, వారది విని ఒకని వెంట ఒకడు బయటకు వెళ్లారు. ఆమెనా రకంగా రక్షించిన ప్రభువు అమ్మా! “నేను కూడ నీకు శిక్ష విధింపను. ఇక మీదట పాపం చేయవద్దని” బోధించాడు. (యోహాను 8:2-11).

ఈ విధంగా అస్పృశ్యులూ, పాపాత్ములూ అయిన స్త్రీలందరికి ప్రభువెంతో గౌరవ మిచ్చారు. వారి బిడ్డల్ని ఆశీర్వదించారు. వారి చనిపోయిన బిడ్డల్ని బ్రతికించారు. వార పాపాలకు క్షమించాడు. వారి గౌరవ ప్రతిష్టల్ని పునర్ధరించాడు.

హన్న ఒక విధవరాలు. వృద్ధురాలు. అస్పష్టంగా చూడబడిన స్త్రీ. అలంకార ప్రాయంగా ఈమె పరిచయం ఉంది. ఈ కొద్ది పరిచయంలోనే ఆమె ఔన్నత్యం నిండుగా విరబూసింది. ఈమె ఒక ప్రవక్త్రి. ఆమె భర్తతో ఏడేండ్లు కాపురం చేసింది. భర్త మరణించడంతో 84 సంవత్సరాల పాటు విధవరాలిగా ఉంది. దేవాలయాన్ని విడువక నిరంతరం ఉపవాస ప్రార్థనలతో రేయింబగళ్లు సేవ చేసింది. ప్రభువును ఆలయంలో చూసి కొనియాడింది. యెరూషలేములో విమోచన కొరకు కనిపెట్టుకొని ఉన్నవారిలో ఆమె కూడ ఉంది. (లూకా 2:37-38). ఇలా విశ్వాస జీవితంలో వికసించిన పద్మం ప్రవక్త్రి హన్న.

దొర్కా (తబితా):- ఈమె చేసిన సత్క్రియలు,

ధర్మకార్యాల వల్ల బ్రతికింప బడింది. చనిపోయిన ఆమెను మరల బ్రతికించడం ఆమె జీవించిన విశ్వాస జీవితం వల్ల. ఆమె చేసిన సత్క్రియలు, ధర్మకార్యాలు, దయా బాహుళ్యం వల్లనే పేతురు దొర్కాను బ్రతికించాడు. దొర్కా పరిశుద్ధురాలిగా జీవించినందువల్ల ఆమెను సజీవురాలిని చేసి, లేవనెత్తి, పరిశుద్ధురాండ్రయిన విధవ రాండ్రను పిలచి, వారికామెను దయతో అప్పగించాడు. (అపొస్త 9:36-41).

తిమోతి అవ్వ లోయి:- (Lois) "ఒక తరము వారు మరియొక తరము వారి యెదుట నీ క్రియలను కొనియాడుదురు. నీ పరాక్రమ క్రియలను తెలియ జేయుదురు." (కీర్తన 145:4). దేవునియందలి విశ్వాసం మొదట అతడి అవ్వ లోయిని, ఆమె ద్వారా ఆమె కుమార్తె యునేకేకు సంక్రమించింది. పాత తరం అవ్వలు క్రొత్త తరం యువకులకు దైవ భక్తి, దేవుని యందు విశ్వాసం కలిగించడంలో, వెలుగు మార్గం చూపించడంలో టూర్చ్‌బైట్‌గా ఉంటారని తిమోతి అవ్వ, లోయి మనకొక్క ఉదాహరణ. నిరంతరం అమ్మమ్మ లోయి, యెహోవా దేవుని మహిమను, కార్యాలను కొనియాడుతూ తిమోతికి బోధించినందు వల్ల, అతడి పసితనం నుండి దేవుని ఘనతను, ఆయన నామాన్ని జోలపాటల్లో స్తుతించినందు వల్ల తిమోతికి దేవుని యందు విశ్వాసం హెచ్చింప బడింది. ఇదే విశ్వాసం కుమార్తె యునీకేలోను గాఢంగా నాటింది.

తిమోతి తల్లి యునీకే:- ఆ రోజుల్లో చాలమందికి అర్థంకాని ప్రభువునందలి విశ్వాసాన్ని తల్లి యునీకే కుమారునిలో పాదుకొల్పింది. క్రీస్తు గురించిన నూతన నిబంధన సారాంశాన్ని కుమారునితో పాటు తాను కూడ హృదయంలో పంచుకుంది. ఆమె అలా కుమారునికి నేర్పడానికి కారణం ఆమె తల్లి లోయి. తిమోతి తండ్రి ఎవరో తెలియజేయబడలేదు కాని తల్లిని గురించిన ప్రశంస చాలా గొప్పగా ఉంది. తిమోతి తండ్రి అన్యదేశీయుడు. అవిశ్వాసి. కుమారుని బాధ్యతను అతడి భార్య (యూదురాలు) యునీకేకు, ఆమె తల్లి లోయికి వదిలేశాడు. యునీకే తిమోతిని లుస్త్రలో పెంచింది. (2 తిమోతి 1:5) వచనాల ప్రకారం చూస్తే యునీకే అవిశ్వాసియైన భర్తతో జీవితం కొనసాగిస్తూనే తన కుమారుని క్రైస్తవ విశ్వాస మార్గంలో నడవడం నేర్పింది. భర్త చేత బహిష్కరింప బడకుండానే కుమారునిలో భక్తి విశ్వాసాలు నిడించింది.

ఒక క్రైస్తవ విశ్వాసురాలు అవిశ్వాసియైన భర్తను వివాహమాడి జీవితాన్ని సమతూకంలో నడిపిన ఆదర్శం స్త్రీ జాతికొక ప్రేరణ. అవిశ్వాసియైన భర్తను గౌరవిస్తూనే, జీవత భాగస్వామిగా ఉంటూనే భక్తురాలైన తల్లిగా దేవుని వాక్యాన్ని కుమారునిలో నాటడం ఎంతో ప్రశంసనీయం.

మార్త మరియలు:- అనేకమైన పనులను గూర్చి విచారిస్తూ తొందర పడడం కంటె దేవుని బోధలు వినడం మేలైన భాగ్యమని మార్త మరియల ద్వారా ఉపదేశింప బడింది. మార్త ప్రభువును ఇంట చేర్చుకొని ఆయనకు, ఆయన పరివారానికి భోజనం సిద్ధపరచడం గొప్పకార్యం అయినా అక్కకు సాయం చేయకుండా మరియ ప్రభువు పాదాల వద్ద కూర్చుని ఆయన బోధలు వినడం అంతకంటె ఉత్తమమైనదని, అదే అవసరమైనదని, తొలగించలేని ఆశీర్వాదమని ప్రభువు తెలిపారు. భోజన వసతులు, మిగితా పనులు వాయిదా వేసుకోవచ్చు కాని దేవుని వాక్కులు, ఆశీర్వాదాలు తొలగించేవి, వాయిదా వేసేవి కావని బోధింప బడింది. ఈ ఇద్దరు స్త్రీల ద్వారా ఏది ముందు? ఏది వెనుక? అనే నీతి వెలువడింది. ఏది ప్రధానం, ఏది అప్రధానం అనేది తెలిసి వచ్చింది.

తొలి చర్చి సంఘాల మినిస్ట్రీలో స్త్రీలకు అధిక ప్రాధాన్యత కనిపిస్తుంది. (అపొ 12:12-15) "ప్రభువు నందు స్త్రీకి వేరుగా పురుషుడు లేడు. పురుషునికి వేరుగా స్త్రీ లేదు. స్త్రీ పురుషుని నుండి ఏలాగు కలిగెనో అలాగే పురుషుడు స్త్రీ మూలముగా కలిగెను" ఈ పరిశుద్ధ వచనాలను బట్టి స్త్రీ స్థానం పురుషునికంటె ఏ మాత్రం తక్కువ కాదని అపొస్తలుడైన పౌలు పలికాడు (1 కొరంథి 11:12).

ఈ సందర్భంలో స్త్రీల తలమీద మనుకును గురించిన ఒక సందేహం కూడ ఉంది. పౌలు మహాశయుడు పలికినట్లు తల మీద ముసుకు తప్పని సరిగా ఉండాలా!! ఎందుకని? అనే మిమాంస చాలా మందికి ఉండొచ్చు.

మధ్యతూర్పు దేశాల్లో నేటికీ ఉన్న ముసుగు విధానం, ఆడవాళ్లు మౌనంగా ఉంగాలన్న ఆంక్ష ఆనాడు లేదని తెలునన్తాంది. అబ్రహాము ఐగుప్తులో చేరినప్పుడు ఐగుప్తీయులందరు శారాను చూచి గొప్ప సౌందర్యవతిగా పొగిడారు. ఫరో ఆమెను, ఆమె సౌందర్యాన్ని బట్టి అబ్రహాముకు మేలు చేశాడు. (ఆది 12:14) రిబ్కా బావినీళ్ల కోసం వచ్చినపుడు అబ్రహాము దాసుడామెను చూడడం, ఆమె అతనికి, అతడి ఒంటెలకు సమృద్ధిగా నీళ్లివ్వడం, అతడామెను తేరి చూడడం జరిగింది. రిబ్కా, అబ్రాహాము కుమారుడైన ఇస్సాకు కు తగిన వధువుగా తలంచి తన యజమాని దేవుడైన యెహోవాను స్తుతించాడు. పురాతన కాలంలో ముసుగు విధానం లేనట్లు ఈ రెండు సందర్భాలు తెతియజేయడమే కాక చాలా సందర్భాల్లో రుజువయింది.

కాని నాటి సమాజంలోని పరిస్థితులను బట్టి పౌలు (1 కొరంథి 11:11-15; 1 తిమోతి 2:9-13) వచనాలలో స్త్రీల గురించి కొంత వ్యతిరేకంగా మాట్లాడి ఉండడానికి కారణాలు కొన్ని దోహదం చేసి ఉంటాయి. ఆ వ్యతిరేకత నాటి ఆచార సంప్రదాయాలను బట్టి, కొందరి ప్రవర్తనను బట్టి వచ్చిందని భావించాలి. ఇలా తలంచని కొందరు విమర్శకులు పరిశుద్ధుడైన పౌలును పురుషాహంకారిగా చిత్రించారు. కాని ఆయన స్త్రీలనెంతో గౌరవించినట్లుగా ఎన్నో ఉదాహరణలు చూపవచ్చు. స్త్రీలు సువార్త పనిలో ప్రయాసపడి పని చేశారని వారికి సహాయం చేయాలని యుకొదియను, సుంటకేనును పౌలు బతిమాలు కున్నాడు. క్రొత్త నిబంధన చర్చి ప్రారంభమైనపుడు, ముఖ్యులైన శిష్యులతో స్త్రీలు కూడ ఉండి ప్రార్థించారు.

"కొందరు త్రోవనుండి తొలిగి పోయి సాతానును వెంబడించి, ఇంటింట తిరుగులాడుతూ, ఆడరాని మాటలాడుతూ, వదరు బోతు జోలికి పోవువారై నందున" వారి గురించి చెప్పిన యీ విరుద్ధ వచనాలు కొందరు స్త్రీలకే పరిమితమైనవి కాని అందరికీ కాదు.

నిజానికి పౌలు స్త్రీల నెంతో గౌరవించినట్లు చాలా రుజువులున్నాయి. రోమా 16:1-6; 2 తిమోతి 1:5 వచనాల ప్రకారం స్త్రీలకున్న విశ్వాసాన్ని, దానగుణాన్ని ఆయన బహుగా ప్రశంసించారు. కేంక్రేయలో సంఘ పరిచారకురాలైన ఫీబేను తలంచి ఆమెకు సహాయం చేయాలని కోరాడు. తనకే కాక అనేకులకు ఆమె సహాయురాలై ఉందని పౌలు కృతజ్ఞతతో పలికాడు.

తనకు జతపనివారుగా ఉన్న అకులకు అతని భార్య ప్రిస్కిల్లకు కూడ అనేక వందనాలర్పించాడు. తిమోతి అవ్వను, తల్లి యునీకేను తలంచి వారిద్దరు తిమోతిని దేవుని విశ్వాసంలో పెంచినందుకు స్తుతించాడు. అనాథలైన స్త్రీలకు, అక్కచెల్లెండ్రను పూర్ణ పవిత్రతతో చూడమన్నాడు. "యౌవన స్త్రీలు వివాహం చేసికొని పిల్లలను కని గృహావరిపాలన చేయాలని, విరోధులు నిందించే అవకాశమీయకుంగా చరించాలని" నీతి బోధ చేశాడు.

ఏదైనా విమర్శించేటపుడు నాటి పరిస్థితుల్ని, ఆచార వ్యవహారాలను, ప్రవర్తించే తీరు తెన్నుల్ని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించ వలసి ఉంటుంది. సాంప్రదాయాన్ని దాటిన కొరింథీయుల్ని స్త్రీ పురుష భేదం లేకుండా ఆయన ఖండించాడు. నీతిని బోధించాడు. దేవునిలో విశ్వాసంగా జీవించమని పదేపదే బ్రతిమాలాడు. ఆత్మమూల మైన బుద్ధి వాక్యాలను ప్రకటించాడు.

క్రొత్త నిబంధనలో ఒక గ్రంథం (పత్రిక) స్త్రీని ఉద్దేశించి వ్రాయ బడింది. యోహాను వ్రాసిన రెండవ పత్రిక "ఏర్పరచ బడినదైన అమ్మగారికి, ఆమె బిడ్డలకు శుభమని చెప్పి" వ్రాయ బడింది. ఈమెగారు యోహాను వలెనే "సత్యప్రేమలు" కలిగియుండి తన బిడ్డల్ని కూడ సత్యమును అనుసరించి నడిపి నందుకు" అనందించి ఆమెను గొప్పగా ప్రశంసించాడు.

66 గ్రంధాలున్న పరిశుద్ధ గ్రంథంలో రెండు గ్రంధాలు స్త్రీల పేరున ప్రధాన శీర్షికలుగా వ్రాయబడడం బట్టి, స్త్రీల కిచ్చిన ప్రాధాన్యత విశదమయింది. అవి రూతు, ఎస్తేరు గ్రంధాలు. నిషేధింపబడిన మోయాబు సమాజం నుండి వచ్చిన రూతు ఇశ్రాయేలీయుని వివాహమాడి క్రీస్తు వంశాబివృద్ధికి కారణమయితే, యూదా వంశాంకురమైన ఎస్తేరు అన్యదేవతారాధకుడైన అహష్వేరోషును వివాహమాడి ప్రభువైన క్రీస్తు జన్మకు కలిగిన అడ్డంకులన్నీ తొలగించింది. ఈ ఇద్దరు స్త్రీలు, మంచితనం, ప్రేమాభిమానాలు, నిజాయితీ, నిబద్ధత, వివేకం, తెగువ, సాహసం వంటి గుణాలతో స్త్రీల వ్యక్తిత్వానికి నిలువెత్తు నిదర్శనంగా నిలిచారు.

ఇశ్రాయేలు జనమని, అన్యజనులని భేదంలేక అన్ని సమాజాల వారికి ఆయన ప్రభువు. ప్రభువు అందరివాడు. నమ్మకం, విశ్వాసం కలిగి ఉండే ఏ సమాజంనుండి వచ్చినా ప్రభువు దీవించి అభివృద్ధి పరిచేవాడని 'రూతు' మూలంగా; విశదమయింది. చెరపట్టబడి అన్యదేశానికి వచ్చినా, తల్లిదండ్రులు లేని అనాధ, నిరుపేద స్త్రీని మహారాణిని చేసి గొప్ప స్థానంలో నిలబెట్ట గలడని 'ఏస్తేరు' ద్వారా తెలియ జేయ బడింది.

ఇలా ఎందరో స్త్రీలు పరిశుద్ధ గ్రంథంలో దేవుని లక్ష్యానికి, ప్రయోజనానికి సాధానాలయ్యారు. ఆయన ధ్యేయాన్ని నెరవేర్చారు. పరిశుద్ధ గ్రంధాన్ని ప్రకాశమానం చేసిన ముఖ్యస్త్రీలందరిలో మనందరికి తల్లిగా ఆదిదేవుడు సృష్టించిన అవ్వను, ఆదేవదేవునికే జన్మనిచ్చిన తల్లి మరియను ఇంచుక వివరించడం సమంజసం.

ఆదిమాత అవ్వ

అవ్వ అంటే అర్థం అమ్మ. భారతీయుల ఇతిహాసం మహాభారతం, ఋగ్వేదం, యజుర్వేదం, సామవేదం, అధర్వణ వేదం, అనే నాలుగు వేదాలతో పాటు మహాభారతం పంచమ వేదంగ ప్రసిద్ధి చెందింది. ఇందులో కురువృద్ధుడైన భీష్ముడు ద్రౌపదిని (మనుమరాలిని) అమ్మా అని సంబోధించడానికి బదులు అవ్వా అని పిలవడం బట్టి అవ్వ అమ్మగా సంభావింప బడింది. ఆరకంగా అవ్వ ఆది మాతగా, లోకమాతగా భక్తుల నీరాజనమందు కుంటున్నది. (సంస్కృతంలో తాతా అంటే తండ్రీ అని అర్థం).

ఆంగ్ల భాషలో అవ్వ పేరు Eve.

Eve **అంటే అర్థం** Smooth **(మృదువైన)**; Calm **(నెమ్మదిఐన)**; Tranquil **(ప్రశాంత పూరితమైన). ఇన్ని మంచి గుణాలతో భాసిల్లడం బట్టి అవ్వ సార్థక నామధేయురాలయ్యింది.**

Eve **అనే పదం ఒకటీ రెండక్షరాల కలయికతో మరిన్ని శ్రేష్ఠమైన గుణాలతో అలరారుతుంది.**

Even	=	not varying **(మార్పులేని)**; constant **(స్థిరమైన)**;
	=	indeed **(నిజమైన)**; exact **(ఖచ్చితమైన)**
	=	just **(న్యాయమైన)**; pure **(పరిశుద్ధమైన)**
Event	=	celebration, **(మహోత్సవం, ప్రఖ్యాతం, శుభప్రదం)**
Ever	=	**శాశ్వతమైన**
Every	=	**ప్రతియొక్క**
Evening	=	**ప్రశాంతతకూ, విశ్రాంతికీ, ఉపశమనానికీ** (relief) **నెలవైన సాయం సమయం.**

నిశితంగా పరిశీలించ గలిగితే పైన పేర్కొన్న విశిష్టార్థాలన్నీ అవ్వ గుణశీలాలు గానే రూపుదిద్దుకున్నట్టుగా ఉంటాయి. ఈ తల్లి పరిశుద్ధత, దేవుని ఆత్మ ఆమెలో నిండించడం ద్వారా రుజువయింది. ఆమె మృదుత్వం, నెమ్మదితనం, అమాయకత్వం సర్పం ఉచ్చులో సులభంగా పడడం బట్టి విశదమయింది. ప్రతి ఒక్కరి తల్లిగా,

లోకమాతగా ఆమె శాశ్వతత్వం పొందింది. సాతాను మూలంగా కలిగిన అవిధేయతకు శిక్షగా దేవునిచేత శపించ బడినప్పటికి శాపం నుండి పునురుద్ధరింప బడి శిశు ప్రసూతి ద్వారా సంరక్షింప బడింది. న్యాయపరంగా ధర్మబద్ధంగా జీవించింది. ఆదాముతో స్థిరమైన జీవితాన్ని (మార్పు లేని) కొనసాగించింది. నేలను సేద్యం చేసి, పంటలు పండించి ఇంటికి వచ్చిన భర్త శ్రమకు, కష్టానికి సాంత్వనం, ఉపశమనం కలిగించింది. ఆదాము బిడ్డలకు తల్లిగా ప్రేముడితో పెంచింది. బిడ్డను కన్న ప్రతిసారి "యెహోవా దయవలన నేనొక మనుష్యుని సంపాదించు కొన్నానని" (ఆది 4:1) "హేబెలునకు ప్రతిగా దేవుడు నాకు మరియొక సంతానమును నియమించెనని" యెహోవా దేవుని కొనియాడింది. ఆదాము దేవుని స్తుతించి నట్లు గ్రంథంలో కనుపించదు కాని అవ్వ స్తుతి స్పష్టంగా ఉంది. దేవుని నామం జపించడం ద్వారా, ఆయన దయ చేసిన కృపను, ఈవిని, గుర్తించడం ద్వారా యెహోవా పేరున ప్రార్థన ప్రారంభమయింది. అవ్వ చేసిన దైవస్తుతి తరతరాల ప్రార్థనకు, ఆరాధానకు మూల కారణమయింది.

ఆదాము మట్టినుంది సృష్టించబడితే అవ్వ సజీవమైన మానవుని శరీరం నుండి, గట్టి ఎముకతో సృష్టింప బడింది. అద్భుతమైన దేవుని చేతి పనితనం నుండి ఆదాము రాగా అవ్వ ఆయన రూపొందించిన సజీవ శిల్ప కళాఖండం. ముస్లిం సమాజంలో అవ్వ గురించిన కథనం ఒకటుంది. సృష్టిలో భగవంతుడేర్పరచిన సమస్త సౌందర్యాన్ని మూడు భాగాలు చేసి రెండు భాగాలు అవ్వకు, మిగిలిన ఒక్క భాగాన్ని స్త్రీలందరికి పంచాడట. ఊహలు, కథనాలు ఏవైనా నిజానికి అవ్వ సౌందర్యం అసమానమైనది. ఆదాము గాఢ నిద్ర నుండి మేల్కొన్నాడు. కళ్ళు తెరిచి అంతటి అందాన్ని చూడగానే ప్రేమలో పడ్డాడు. తొలిచూపులోనే పరవశం చెంది "నాయెముకలలో ఒక ఎముక, నా మాంసములో మాంసం" అని గట్టిగా అరిచాడు. ఆమె శరీరాత్మలతో తాదాత్మ్యం చెంది నేను నరుడ్ని, నాలో నుండి తీయబడిన 'నారి' అనుకున్నాడు.

సర్పం వంచన: సృష్టి ప్రారంభంలో, ఏమీతెలియని స్థితిలో ఎవరేమి చెప్పినా నమ్మే స్థితి ఆనాటిది. అంతటి అమాయక జీవియైనందు వల్ల అవ్వ చాలా సులభంగా సర్పం ఉచ్చులో చిక్కుకుంది. సర్పం ఆమె వద్దకు వచ్చి "అవ్వా! ఇది నిజమా! నిజంగా యీ తోట చెట్లులో దేని ఫలాలైనా మీరు తినకూడదని దేవుడు చెప్పెనా", అని అడిగింది. "ఔను. అన్ని చెట్ల ఫలాలు తినవచ్చుగాని తోట మధ్యలో నున్న చెట్టు ఫలాలు ముట్టకూడదని, మేము చావకుండా వాటిని తినకూడదని చెప్పాడ(ట)ని అవ్వ బదులిచ్చింది.

అయితే ఈ విషయం దేవుడామెకు నేరుగా (direct గా) చెప్పలేదు. దేవుని నుండి, ఆయన నోటనుండి ఆమె వినలేదు. ఈ నిషేధిత ఫలాలను గూర్చి దేవుడాజ్ఞాపించింది ఆదామునే గాని అవ్వను కాదు. ఈ ఆజ్ఞను విధించినపుడింకా అవ్వ సృష్టించ బడలేదు. అవ్వ సృష్టికి కొంతకాలానికి ముందు ఆదాముకు దేవుడాజ్ఞాపించడం జరిగింది. ఆదాము నుండి మాత్రమే అవ్వకీ విషయం తెలిసింది. ఒకరు పలికిన పలుకులు మరొకరి నోటి నుండి విన్నపుడు కొంత మార్పు, తేడా ఉంటుంది. ఈ మార్పు వల్ల కొంత సందిగ్ధత, అనుమానం కలగవచ్చు. ఈ సందిగ్ధతనే సర్పం తెలివిగా వాడుకుంది. ''అన్ని చెట్ల ఫలాలు తినవచ్చుగాని తోటమధ్యనున్న చెట్టు ఫలాలు తినకూడదు. అవి తింటే మీరు మరణించడం ఖాయం" అని పలికిన దేవుని వాక్కును వక్రీకరించి (Twist) అన్ని చెట్ల ఫలాలు తినకపోయినా, ముట్టకపోయినా పరవాలేదు, కాని తోట మధ్యనున్న చెట్టు ఫలాలను మాత్రం తినాలని మార్పుచేసి చెప్పి ఉంటుంది, అవి తింటే చావనే చావరు. మీరు తిన్న వెంటనే ఆ దినమే మీ కన్నులు తెరవ బడుతాయి. మంచి చెడ్డలు తెలిపే వృక్ష ఫలాలు తిన్నందు వల్ల మీకేది మంచిదో, ఏది చడ్డదో తెలిసివస్తుంది." అని సాతాను చెప్పిన పలుకులు పాక్షికంగా నిజమే అయినా అతడొక ఘోరమైన అబద్ధం కూడా ఒకటి చెప్పాడు. ''అవి తిన్నవుడు మీరు దేవతల వలె నుందురన్నాడు." దేవతల వలె కాదు. సాక్షాత్తు దేవుని

పోలి ఉంటారని చెప్పాడు. (ఆంగ్ల గ్రంథంలో You will be like a God **అని ఉంది).** అవ్వ దేవుని మహిమ స్వరూపాన్ని, తలచి తామూ దేవునిలా ఉంటామని పిచ్చిగా అనుకుంది. పైగా ఆ వృక్ష ఫలాలు ఆహారానికి కమ్మగా, కన్నులకు రమ్యంగా ఉండడం, అమాయకత్వంలలో ఏది చెప్పినా, ఎలా చెప్పినా నమ్మే స్థితి కావడం మూలంగా అవ్వ నిషేధింపబడిన చెట్టు ఫలాలు తీసుకొని తిన్నది. రుచికరమైన ఫలాలు తానొక్కతే తినకుండా భర్తకు కొన్ని ప్రేమతో దాచిపెట్టి తినిపించింది. ఆదాము కూడ అవేమిటని, ఎక్కడి వని అడుగకుండా వాటిని భుజించాడు.

ఇలా అవిధేయత మూలంగా పాపం రూపు దాల్చడానికి సర్పం (సాతాను) కారణం. అవ్వ సాతానుకు సాధనం మాత్రమే. దేవుని కుమారుడూ, లోకరక్షకుడూ అయిన క్రీస్తు ప్రభువును శోధించ గలిగిన సాతానుకు ఒక స్త్రీని శోధించి పడగొట్టడం లెక్క కాదుకాదా!

దేవుడైన యెహోవా స్త్రీతో - నీవు చేసినది యేమిటని అడిగినప్పుడు అవ్వ "సర్పము నన్ను మోసపుచ్చి నందున తింటిని'' అన్నది. చేసిన తప్పును ఒప్పుకోవడంకంటే మించిన నిజాయితీ లేదు. తన అవిధేయతను అంగీకరించడంతో వంకలు చెప్పకుండా, కప్పదాటు వేయకుండా నిబద్ధత ప్రదర్శించింది.

దేవునిచే ప్రథమంగా సృష్టించ బడిన నరులు ఆదాము, అవ్వలేనా!!

సమస్త ప్రకృతిని, అనంతమైన జీవజాలాన్ని సృష్టించిన దేవుడు ఆదాము అవ్వలకు ముందే నరుల్ని సృష్టించాడు. ఆయా జాతుల ప్రకారం నేలకు ప్రాకు ప్రతి పురుగును చేసిన తరువాత ఆరవ దినాన దేవుడు "మన స్వరూప మందు మన పోలిక చొప్పున నరులను చేయుదమని" తలంచాడు. "స్త్రీని గాను పురుషుని గాను వారిని సృజించెను వారిని ఫలించి వృద్ధి పొందమని దీవించి సమస్త ప్రకృతిపై వారికి అధికారమిచ్చాడు. (ఆది 1:26-28)

దేవుడు తన స్వరూపంలో, తన పోలిక చొప్పున నరులను (స్త్రీ పురుషులను) సృజించినందు వల్ల వారు దేవుని ఆత్మ స్వరూపు లయ్యారు. వీరే "దేవుని కుమారులు".

దేవుడైన యెహోవా నేల మంటితో ప్రత్యేకంగా design చేసి (రూపుదిద్ది) ఆదామును నిర్మించాడు. నేలను సేద్య పరచడానికై యీ ఆదామనే నరుడు సృష్టించ బడ్డాడు. అతని నాసికా రంధ్రాల్లో జీవమనే ప్రాణవాయువును ఊదాడు, అతడు జీవాత్మ కాగా ఇంతకు ముందు సృష్టించిన నరులు దైవాత్మలు (దేవుని కుమారులు). ఆదాము ఎముక నుండి అవ్వ సృష్టించ బడింది. వీరిరువురికి ఏదెను తోట ఇవ్వబడింది. తోటలో నున్న చెట్ల ఫలాలు భుజించే అధికారం వారి కివ్వబడింది కాని మంచి చెడ్డలు తెలిపే వృక్ష ఫలాలు మాత్రం నిషేధింప బడ్డాయి. ముందు సృష్టించ బడిన నరులకు "భూమి మీద నున్న విత్తనము లిచ్చు ప్రతి చెట్టు, వృక్ష ఫలములు గల ప్రతి వృక్షం "ఆయన దయ చేశాడు (ఆది 1:29)". దేవుని కుమారులైన నరులు భూమి మీద విస్తరించిన తరువాత ఆదాముకు కలిగిన కయీను, షేతులు వివాహమాడి సంతతి పొందారని భావించ వచ్చు. ఆదాము కంటె పూర్వ సృజింప బడిన నరులు (దేవుని కుమారులు) ఆదాము అవ్వల నుండి దిగిన నరుల కుమార్తెలను వివాహం చేసుకొన్నారని గ్రంథంలో స్పష్టంగా వ్రాయబడింది. ఇలాంటి వివాహమే లేకుంటే, ఆదాము అవ్వలే సృష్టిలో ప్రథమ దంపతులయితే వారికి కలిగిన సంతానం కయీను, షేతులకు వివాహమాడేందుకు కన్యలే ఉండరు. స్త్రీగా ఉన్నది వారి తల్లి అవ్వ మాత్రమే తన సొంత తమ్ముడైన హేబెలును కయీను చంపినప్పుడు మిగిలింది కయీను. ఇతడు చేసిన హత్యానేరానికి శిక్షగా దేవుడు ''దేశద్రిమ్మరివై తిరుగుదువని" శపించనప్పుడు "నా దోషశిక్ష నేను భరింప లేనంత గొప్పది. నేడు ఈ ప్రదేశము నుండి వెళ్ల గొట్టితివి. నీ సన్నిధికి రాకుండ వెలివేయ బడి దిగులు పడుచు భూమి మీద దేశ దిమ్మరినై యుందును. నన్ను కనుగొను వాడెవడో వాడు నన్ను చంపునని" కయీను యెహోవాకు మొర

పెట్టాడు. అందుకు యెహోవా అతనితో "కాబట్టి ఎవడైనను కయీనును చంపిన యెడల వానికి ప్రతి దండన యేడంతలు కలుగునని, మరియు ఎవడైనను కయీనును కనుగొని అతనిని చంపక యుండునట్లు యెహోవా అతనికి ఒక గురుతు వేసెను".

ఈ పరిశుద్ధ వాక్యాల మూలంగా కయీను పుట్టక ముందే ఇతరులైన నరులు సృష్టించ బడి విస్తరింప నారంభించి నట్లు, వారి మూలంగా తాను మరణించే ఆస్కార ముందని కయీను భయపడి నట్లు; అలా ఎవని చేత చంపబడకుండా దేవుడతనికి గుర్తు వేసినట్లు రుజువయింది.

పై సారాంశాన్ని బట్టి ఆదాము అవ్వలు సృష్టిలో ప్రథమ దంపతులుగా ప్రసిద్ధి పొందినప్పటికి వారు మొదటగా సృష్టించబడిన నరులు కారు. ఆదాము కంటె ముందుగా సృజింప బడిన స్త్రీ పురుషులైన నరుల దేవుని సంతతిగా, భూమి మీద విస్తరించిన నరులు నరులు సంతతిగా ప్రసిద్ధమై ఉండవచ్చు. "నరులు భూమి మీద విస్తరింప నారంభించిన తరువాత కుమార్తెలు వారికి పుట్టినపుడు దేవుని కుమారులు నరుల కుమార్తెలు చక్కని వారిని చూచి వారందరిలో తమ మనస్సుకు నచ్చిన స్త్రీలను వివాహము చేసికొనిరి." అనీ పరిశుద్ధ వాక్యం దీనికి బలమైన ఉదాహరణ. ఆ విధంగా దేవుని సంతతి, నరుల సంతతి ఒకరి నొకరు వివాహం చేసి కిన్నందున ఆదాము, అవ్వల పుత్రులైన కయీను, షేతు కూడ ఇలాంటి వివాహమే చేసికొని ఉండవచ్చు. కయీను భార్య హనోకును కన్నదని తెలియ జేయ బడింది. (ఈమె పేరు తెలయదు). కయీను భార్య ఆదాము అవ్వలకంటె ముందుగా సృష్టించ బడిన స్త్రీ పురుషులో ఒకరై ఉ ండవచ్చు. లేదా ఆ నరుల విస్తరించిన తరువాత వారికి కలిగిన సంతానంలో ఒక వనితగా పేర్కొన వచ్చు. కయీను భార్య పేరు మాత్రము కాక అతడు నాలుగు తరాల వరకూ, పురుషుల భార్యల పేర్లు మనకు తెలియవు. ఐదో తరం వాడైన లెమెకు భార్యల పేర్లు (ఆదా, సిల్లా) మాత్రమే తెలియ జేయ బడ్డాయి.

అలాగే, షేతు నుండి నోవహు తరం వరకు ఎవరి భార్యల పేర్లు వ్రాయబడి లేవు. ఆదాము తన భార్యకు అవ్వ (హవ్వ) అని నామకరణం చేశాడు కాని తర్వాతి తరం పురుషులు తమ భార్యలకే పేర్లు పెట్టారో తెలియదు. ఏ తరం వారికైనా సంతానం విషయంలో తండ్రి వంశం ప్రధానం కాని తల్లి వంశం కాదు. తండ్రి పేరు ప్రధానం కాని తల్లి పేరు కాదు. అందుచేత ఆతరంలో పురుషుల పేర్లు, వంశాలు తెలియ జేయ బడినవి కాని వారి స్త్రీల పేర్లు అంతగా తెలియ జేయ బడలేదు.

సాతాను చరిత్ర: అవ్వకు జరిగిన మోసం.

సాతానుకు గొప్ప చరిత్ర ఉంది. ఘట సర్పమే సాతానని ప్రకటన గ్రంధం చదివే వరకూ మనకా సంగతి తెలియదు (ప్రకటన 12:7-17) "దాని తోక ఆకాశ నక్షత్రములలో మూడవ భాగము నీడ్చి వాటిని భూమి మీద పడవేసెను" (ప్రకటన 12:4) ప్రకటన గ్రంధంలోని యీ వచనాల ఆధారంగా జాన్ మిల్టన్ మహాకవి "Paradie Lost" అనే పద్య కావ్యాన్ని 12 భాగాలుగా రచించాడు. మొదటి భాగం అనగా Book I "Paradise Lost" (పరలోకాన్ని కోల్పోవడం).

ప్రకటన గ్రంథంలోని ఆకాశ నక్షత్రాలు పరలోకంలో ఉండే దేవదూతల సైన్యం. దేవుని దూతల్లో మూడోవంతును (one third of the angels) ఘటసర్పమైన సాతాను లొంగదీసుకుని తనతో పాటు ఈడ్చుకొని వెళ్లింది. ఈ మడో వంతు దేవతలే fallen angels గా మిల్టన్ మరోశయుడభివర్ణించాడు. అష్టారోతు అమ్మోను, దాగోను, మోలెకు, మిల్కోము, కెమోషు ఆదిగా గలవారని, విగ్రహాల దేవతలుగా ఆయన వారి సంఖ్యను (List) చూపాడు. మిఖాయేలు, గబ్రియులు వంటి ప్రధానులైన దేవదూతల్లో లూసీఫర్ ఒకడు. ఇతడే దేవుని పై ఆగ్రహించి ఎదురు తిరిగిన ఘటసర్పం. ఇతడే సాతాను. ఇతనికి తోడైన వాడు బయల్జె బూబు. వీరిద్దరూ దేవుని నెదిరించి ఆయనపై

యుద్ధం చేసిన వారు. వీరికి తోడైన వారి తదితర దేవతలు. వీరంతా కూడి దేవునిపై యుద్ధమాడారు కాని గెలువ లేకపోయారు. అందువల్ల వీరికి పర లోకంలో స్థలం లేకపోయింది. వారు భూమి మీద పడద్రోయ బడ్డారు. ఇక దేవునిపై యుద్ధంమాడి గెలువలేక దేవుని ప్రజలపై యుద్ధం చేయడానికి సర్పం పూనుకుంది. తన్మూలంగా దేవునిపై విజయం సాధించాలనుకుంది.

సర్వ శక్తి మంతుడూ, సర్వలోక రక్షకుడూ అయిన దేవుని జయించ లేనను కున్న ఘట సర్పం ఆయన లోకానికి దయచేసే పవిత్రకార్యానికి మారుగా వినాశకరమైన పాపాన్ని, మంచికి మారుగా చెడును లోక వ్యాప్తంగా ప్రచలితం చేయాలని పూనుకుంది. "ఆ ఘట సర్పం ఆగ్రహం తెచ్చుకొని దేవుని ఆజ్ఞలు గైకొనుచు యేసును గూర్చి సాక్ష్య మిచ్చుచు ఉన్న వారైన ఆమె సంతానములో (అవ్వ సంతానంలో) శేషించిన వారితో యుద్ధం చేయుటకై బయలు వెడలింది." అనగా దేవుని పై యుద్ధమాడ లేక దేవుని ప్రజలపై యుద్ధం చేయడానకి సమ కట్టింది. (ప్రకటన 12:17). "సర్వ లోకమును మోస పుచ్చుచు తిరగాలని" అనుకుంది.

"నీకును, స్త్రీకిని, నీసంతానమునకును, ఆమె సంతానమునకును వైరము కలుగ జేసెదనని" యెహోవా పామును శపించిన విధంగానే అది పగబట్టి మానవ జాతిని పాపంలో ముంచాలని, దేవుని ఆశయాన్ని అంతం చేయాలని పూనుకుంది. సర్వ లోకాన్ని వంచించాలని "తనకు సమయం కొంచమే అని తెలిసికొని బహుక్రోధము కలవాడైన" అపవాది మొదటగా ఘటసర్పం రూపంలో అవ్వ వద్దకు వచ్చాడు. ఆయన చేసిన పవిత్రుల్ని అపవిత్రం చేసి పతనం గావించాడు. భూమిపైన, పాతాళంలో మండే గంధకాగ్ని గుండంలో ఘటసర్పం పడద్రోయబడి నందువల్ల తనలాంటి పతనమే దేవుడు సృష్టించిన ప్రతి చర్యకూ కలగాలని ఆశించింది. దివ్యమైన పరలోకం నుండి పాతాళానికి (from Paradise to Pande monium) ద్రోయబడిన ఘట సర్పం దేవుని పై కసి, క్రోధం, దుష్టమైన ఆలోచనతో భుగ భుగ మండే అగ్ని గుండంలో బుసలు కొట్టింది.

"పరలోకంలో దేవుని వద్ద సేవకునిగా ఉండడం కంటె పాపకూపమైన నరకంలో రారాజుగా ఆధిపత్యం చేయడం మేలని" తలంచి ఆరకంగా దేవుని ధ్యేయాన్ని, ప్రణాళికల్ని తల్లక్రిందులు చేసి యీ లోకంపై, తన్మూలంగా దేవునిపై విజయం సాధించాలని సాతాను బయులు దేరింది. మొదటగా, మొదటి కార్యంగా దేవుని పవిత్ర సృష్టి అయిన అవ్వను అవిధేయత అనే పాపంలో పడద్రోసింది. అలా యీ అపవాది లోకం లోని పాపాలకు మూల కారణమయ్యాడు. అవ్వ సాతానుకు సాధన మయ్యింది. సాతాను లోకాన్ని జయింగలడేమో కాని సర్వోన్నతుడైన దేవుని మాత్రం జయించలేక పోయాడు. ప్రపంచాన్ని కూడ పాక్షికంగా జయించగలడేమో కాని శావ్వతంగా జయించలేడు. వాని ప్రాభవం కొద్ది కాలమే. "వానికి చావు దెబ్బ తగిలినా పరిశుద్ధులతో యుద్ధం చేయడానికి" వారిని జయించ డానికి కొంత కాలమే దానికధికారం ఇవ్వబడింది. అందుకే సర్పం అంతలా రగిలి పోయింది. కుళ్లు కుతంత్రాల కుబుసాన్ని తోక నుండి కక్కుతూ పడగ విప్పింది. విషం నిండిన కోరలతో రెండు నాల్కలూ చాచింది. అవ్వను సమీపించింది.

కాని దేవుడు సర్వాధికారి. సర్వశక్తి మంతుడు అగ్నిజ్వాల వంటి కన్నులు, అపరంజిని పోలిన పాదములు గల దేవుని సాతాను సమీపించలేడు. ఆయన నోటి నుండి రెండంచులు గల వాడియైన ఖడ్గము బయలు వెగలినపుడు సాతాను కోరలు తుత్తునియాలు కాక మానవు." పాతాళ లోకము యొక్క తాళపు చెవులు నా స్వాధీనములో ఉన్నవి" అని సెలవిచ్చిన ప్రభువు (ప్రకటన 1:18) కు తెలియకుండా పాతాళం నుండి సాతాను బయటకు రాలేడు. ప్రభువు దినమైన అంత్యదినాన అది తప్పించుకొనజాలదు. దానికి శిక్షరాక తప్పదు. తల చితికి పొక మానదు.

రక్షణ, శక్తి, రాజ్యం దేవునిదైనందువల్ల అపవాది యైన సర్పంతో అవ్వ మోసగింప బడినప్పటికి, ఆమె పరిశుద్ధత, ఓర్పు, వాశ్వాసాన్ని బట్టి ఆయన ఆశీర్వాదం పొందింది. ఆది మాతగా మన్నన లందుకుంది. అనేక తరాలకు, అంత్య దినం వరకు తల్లిగా ప్రసిద్ధి పొందింది. ఇల్లాలిగా, తల్లిగా యీ లోకంలో విశిష్ఠస్థానమాక్రమించింది.

"ఆమె జీవముగల ప్రతి వానికి తల్లి" అని పరిశుద్ధ గ్రంథం తెలిపింది మానవ జాతి వికాసం ఆమె వల్లే జరిగింది. ఆమె "ఆదాముకు సాటియైన సహాయం" గా నిర్మించ బడింది. మానవ జాతి వికాసానికీ, విమోచనానికీ ఆమే కారణమయింది.

అవ్వ మూలంగా స్త్రీ స్థానాన్ని ఈ క్రింది విధంగా విప్పులీకరించ వచ్చు.

1. ఆదాముతో అవ్వకున్న సమాన ప్రతిపత్తి.
2. వివాహ బంధం, కుటుంబ నీతి.
3. భార్యా భర్తల ఏక రూపత, శరీరాత్మల ఐక్యం.
4. ఇల్లాలిగా తల్లిగా సాంత్వనాన్ని, సహాయాన్ని అందిస్తుంది. ఇది స్త్రీ నిర్వహించే దివ్యమైన పాత్ర.

ఆదాముతో పాటు అవ్వకుడా మొదట సిగ్గు తెలియని దిగంబరులు. అనగా ఏమి తెలియని అమాయకులు. ఈ అమాయకత్వంలోనే సాతాను శోధన మొదలయింది. అవిధేయతా పాపం వల్ల పడిపోయినా శిశుప్రసూతి ద్వారా రక్షించ బడి లోక మాతగా మన్నించ బడింది.

అవ్వ సాతాను చేవంచింప బడింది. కాని ఆదాము అవ్వ చేత మోసగించబడలేదు. "ఆమె దాని ఫలములలో కొన్న తీసికొని తిని తనతో పాటు తన భర్తకును ఇచ్చింది. అతడు కూడ తిన్నాడు. ఇది మోసంతో తినిపించింది కాడు. భర్త మీద గల ప్రేమతో తినిపించింది. అందుకే ఏ విచారణ లేకుండా ఆదాము తిన్నందున పాపానికి, అవిధేయతకు, అపరాధానికి మూల పురుషుడు ఆదాము అని పవిత్ర గ్రంథం అనేక చోట్ల విశదం చేసింది. (రోమా 5:12-16).

మరియ:

ఒక బరువైన బాధ్యతను, నమ్మలేని వాస్తవాన్ని ఎంతో అణకువ, వినమ్రతతో, ఇష్ట పూర్వకంగా, ఆనందంగా అంగీకరించిన స్త్రీ కన్య మరియ. దేవునిచే విమోచింపబడిన ఇశ్రాయేలీయుల వంశాంకురానికి, ప్రబువైన క్రీస్తుకు తల్లిగా ఈమె ఎన్నుకోబడింది. యూదా ఇశ్రాయేలీయుల ప్రధమ శతాబ్దంలోని స్త్రీలలో ఉన్నతమైన వనితగా ప్రసిద్ధి పొందింది.

ఒక పేదరాలికి, సామాజికంగా గుర్తింపులేని స్త్రీకి, వివాహితకాని కన్యకు ఇంతటి గౌరవం ఎందుకు కలిగింది? దీని మర్మం గబ్రియేలు దూత ద్వారా తెలుస్తుంది. దేవ దూత మానవుల్ని దర్శించడం, వారికి ప్రత్యక్ష మవ్వడం పరిశుద్ధ గ్రంథం కాలంలో చాలా అపురూపమైన సంఘటన. క్రొత్త నిబంధన కాలంలో మరింత అసాధారణం.

రక్షకుని తల్లిగా మరియను దేవదూత ప్రకటించడం, అలా నియమించడం అపూర్వమైన చర్య. ఇలాంటి ప్రకటనకు లేదా ప్రోటోకాల్‌కు మన:పూర్వకంగా ప్రతిస్పందించడం, దేవదూతను సందర్శించడం నిర్ణీత ప్రమాణం కాదు. అయినప్పటికీ ఆమె స్పందన దేవదేవుని అమితంగా ఆనందింపజేసింది.

''నీవు నిజంగా ఆశీర్వదింవబడిన దానవు. (దయాప్రాప్తురాలా నీకు శుభము'') ప్రభువు నీకు తోడైయున్నాడ'' ని గబ్రియేలు దూత మరియకిచ్చిన గౌరవం. అభివందనం ఆమెను మొదట్లో కలవరానికి గురిచేసింది. (లూకా 1:28) ఇంతటి మహాకార్యానికి తననెందుకు దేవుడెన్నుకున్నాడో ఆమెకు అర్థం కాలేదు. కాని దీనినంతటిని చూడాలని, భరించాలని నిర్ణయించుకుంది.

దేవుని ప్రణాళికలో ఏది జరగాలో దూత ఆమెకు వివరించినప్పుడు "ఇదిగో ప్రభువు దాసురాలను, నీమాట చొప్పున నాకు జరుగుగాక'' అని వినయపూర్వకంగా జవాబిచ్చింది. (లూకా 1:38) దేవుని ఆజ్ఞ వ్యక్తిగతంగా

తన బ్రతుకుపై ఎలాంటి దారుణ ప్రభావం చూపినా అదేమీ సరకు చేయకుండా ఆయన ఆదేశాన్ని శిరసావహించింది. అంతటి కష్టాన్ని చిరునవ్వుతో ఆహ్వానించింది. ఆయన ప్రయోజనం నెరవేర్చడానికి సిద్ధపడింది. ప్రభువేది ఆదేశించినా తలదాల్చి మెలుగుతానని పలికింది. గానివ్వులు, రూమర్ల వంటి ప్రతికూల ప్రభావాలెన్ని ఎదురైనా వాటిని లెక్కంచకుండా ఆయన ఆజ్ఞకు విధేయురాలయింది. ప్రకాశమానము, భీకరమూ అయిన దేవుని విధి విధానాన్ని, ఆయన నిబంధనకు ఆమె వినమ్రత క్షణమాత్రం కూడ ఆలోచించుకొనివ్వలేదు. అంతే కాకుండా ఆమెకు కలిగిన ఆనందాన్ని, ఉద్వేగాన్ని, కృతజ్ఞతను నిరోధించుకోలేక

"నా ప్రాణము ప్రభువును ఘన పరచుచున్నది.

ఆయన తనదాసురాలి దీనస్థితిని కటాక్షించెను.

నా ఆత్మ నారక్షకుడైన దేవునియందు ఆనందించెను.

సర్వశక్తిమంతుడు నాకు గొప్ప కార్యము చేసెను"

అని దేవుని స్తుతించింది.

దేవుని పరిశుద్ధనామాన్ని, ఆయన దివ్యమైన కార్యాలను స్తుతించి ధన్యురాలయింది. (లూకా 1:46-55).

ఆమె వివాహం కాకుండా గర్భవతి అయినప్పుడు ఆమె గౌరవాన్ని కించపరచే అపనిందలు, దూషణలు ఎన్నయినా భరించి ఉంటుంది. తన కుమారుని బాగా ఎరిగి ఉన్న సొంత ప్రజలే ఆయనను నిరాకరిస్తుంటే నిస్తేజంగా చూస్తూఉంది. ఆమె ఒకప్పుడు గౌరవించిన మతనాయకులు, యాజకులు విద్వేషంతో కుమారుడ్ని నిందుస్తూ దూషిస్తూ సమాజ మందిరంలో లాబీలు చేస్తూ ఉంటే వేదన చెందుతూ నిలబడింది. కుమారుడ్ని యెరుషలేము వీధులగుండా బరువైన సిలువ మ్రానును మోయిస్తూ, కొరడాలతో కొడుతూ త్రిప్పుతూ ఉంటే నిస్సహాయంగా చూస్తూ ఉంది.

కుమారుని చేతులు, పాదాలు సిలువకు గుచ్చి మేకులతో పొడుస్తూ, ఆయన మఖం మీద ఉమ్మి ఊస్తూ హేళన చేస్తున్నపుడు, ప్రాణం కోసం బిడ్డ యాతన పడుతూ చివరి శ్వాస వదిలినప్పుడు, ఆయన చనిపోయాడో లేదోనని పరీక్షిస్తూ సైనికుడొకడు బాణంతో ఆయన ప్రక్కటెముకల్ని పొడిచి నపుడు ఆతల్లి చూస్తూ ఆంగలారుస్తూనే ఉంది. ఏ తల్లికీ కలుగని క్షోభ ఆమెకు కలిగింది.

దేవుని లక్ష్యం కోసం, శుభవర్తమానం కోసం ఆమె పిలువబడినప్పుడు తన బాధ్యత ఏమిటో, తనకు జరుగబోయే గౌరవ మర్యాదలేమిటో, కలిగే ధన్యత ఏమిటో మరియు చక్కగా గుర్తించింది. ఇంతటి మహాకార్యం కోసం దేవుడు తననెందుకు ఎన్నుకున్నాడో ఆమెకు మొదట్లో అవగతం కాలేదు. కాని దీనినంతటిని చూడాలని, భరించాలని నిర్ణయించుకుంది. కుమారుడు మరణించిన తరువాత, పునరుత్థానుడైనపుడు దేవుని ప్రార్థించింది. ఆయనను వెంబడిస్తూ, స్తుతి ప్రార్థనలొనరిస్తూ జీవిత ధ్యేయాన్ని సమున్నతంగా నెరవేర్చింది. (అపొ 1:14).

కాగా పరిశుద్ధ గ్రంథంలో ప్రాధాన్యత గల స్త్రీలు ఎందరో ఉన్నందున ఒక్కొక్కరి జీవితం ఒక్కొక్క గ్రంథంగా మలచవచ్చు. ఈ చిరు వ్యాసం కేవలం వారి ప్రస్తావన మాత్రమే...

- డా. ఇందిరాదేవి కాకర్లమూడి

అండమాన్ - నికోబార్ దీవులలో క్రైస్తవ్యపు తొలి అడుగులు

- డా. ఫ్రాన్సిస్ జేవియర్ నీలం. పోర్ట్ బ్లెయిర్
- అనువాదం: శ్రీ క్షేం కుమార్

కార్ నికోబార్ దీవులలో దశాబ్దాలా పూర్వం నాటబడిన మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు రక్షణ సువార్త తొలి బీజం మొలకెత్తి వేరుపారి వృక్షంగా ఎదిగి నేటికి దాని మూలాలు ఇతర ఆర్చిపెలాగో దీవులకు విస్తరించిన చారిత్రాత్మిక నేపధ్యాన్ని "Sons of Light - the story of Car Nikobar" అను గ్రంధములో కీ.శే. బిషప్ యం.డి. శ్రీనివాసన్ తెలియజేసిన అనేక అంశాలు మనలో గొప్ప ప్రేరణను, నూతన ఉత్తేజాన్ని నింపడమేకాక పాపపు ఊబిలో చిక్కుకొని గాడాంధకారపు లోయలలో మగ్గుతున్న నేటి యావత్ మానవాళి విమోచానార్దం ఆ సువార్త లోకానికి ప్రకటించవలసిన అవసరాన్ని గుర్తుచేస్తోంది. నిద్రాణమైన నేటి క్రైస్తవ సంఘాన్ని తట్టిలేపుతుంది.

1789 సంవత్సరంలో బ్రిటిష్ వారు దీవులను అక్రమించిన తొలి నాళ్ళలో కొంతమంది బ్రిటిష్ అధికారులతో పాటు బెంగాల్ నుండి తీసుకొని రాబడిన కొంతమంది ఖైదీలు / నేరస్తులు మాత్రమే ఇక్కడ (అండమాన్)లో కాపురముండేవారు. అన్ని కార్యక్రమాలలో పాస్టర్ గారు ప్రధాన పాత్ర పోషించేవారు. నేలపై వున్నపుడు గాని, ఓడ ప్రయాణంలో కాని దైవ కార్యాలు నిర్విఘ్నంగా జరిపించెవారు. 1844 సంవత్సరంలో బ్రిటన్ మరియు రన్నీ మేడే అను రెండు భారీ ఓడలు భయంకరమైన నుడిగుండంలో చిక్కుకొని బ్రద్దలైపోయి అందు ప్రయాణిస్తున్న 600 మంది నావికులు, సైనికులు వారి కుటుంబాలు సుమారు రెండు నెలల కాలం ఒక నిర్జన దీవిలో చిక్కుకొనిపోయారు. అయినప్పటికీ ఆ రెండు నెలల కాలంలో కూడా ప్రతి ఆదివారం తప్పక ఆదాధన జరిపేవారు.

1863 నుండి 1923 వరకు అండమాన్ దీవులు వివిధ ప్రభుత్వ అధిపతుల ఆధీనంలో వుంటూ వుండేవి. తరువాతి కాలంలో 1942 వరకు క్రైస్తవ గురువుల నిర్వహణలో ఉండేవి. పోర్ట్ బ్లేయర్లోని క్రైస్ట్ చర్చిలో సేవలందించిన పీఠాధిపతుల జాబితాను CNI తయారు చేసింది. రెవరెండ్.వి.యం. కెంప్ జాబితాలోని చిట్టచివరి పీఠాధిపతి. జపాన్ వారు దీవులను అక్రమించిన తరువాత కెంప్ గారిని బంధించిరి. దైవ సేవకులే ప్రభుత్వాధిపతులైనప్పటికి స్తానిక ప్రజల, ఖైదీల ఆత్మీయ సంక్షేమాన్ని, అవసరాలను దృష్టిలో వుంచుకొనేడివారు. రెవరెండ్ కోర్బిన్ నేటికీ గుర్తుంచుకోదగిన గొప్ప దైవజనులు. స్థానికులు నివసించే గృహాలు ఈయన ఆధీనంలోనే ఉండేవి. ఈయన గౌవరార్థం పోర్టు బ్లెయర్ లోని ప్రముఖ బీచ్ కి కోర్బిన్స్ కేవ్ అని నామకారణం చేసారు.

20 వ శతాబ్దపు తొలి దశకంలో, దీవులులోని క్రైస్తావ్యాన్ని గూర్చి FAM DASS తను రచించిన ''అండమాన్ ఐలాండ్స్'' లో చక్కగా ప్రస్తావించాడు. ఈయన రికార్డుల ప్రకారం ప్రజలు మరియు అధికారులలో ఎక్కువ మంది క్రైస్తవులు ఉండేవారు. నేరస్తులలో క్రైస్తవులు చాల తక్కువ మంది ఉండేవారు. క్రైస్తవ జనాభాలో రోమన్ కాథలిక్కులు మరియు చర్చ్ అప్ ఇంగ్లాండ్ సభ్యులు అధిక భాగంగా ఉండేడివారు. ఇతర క్రైస్తవ సంఘ శాకలు కూడా ఉనికిలో ఉండేవి. రాస్ ద్వీపములోని క్రైస్ట్ చర్చ్‌ని ఆంగ్లికన్స్ ఆరాధన కొరకు వాడుకొనేవారు. నియామక దిన కూడికలు, ఆదివారపు ఆరాధనలు స్థానిక సేవకునిచే

జరిపింపబడేవి.

దాస్ గారు చెప్పియున్న దాన్ని బట్టి కేథలిక్ సంఘ కాపరి స్థానికంగా నివాసం ఉండేవాడు కాదు. అవసరాన్ని బట్టి రంగూన్ మరియు ఇతర ప్రాంతాలనుండి సేవకుల్ని ఆహ్వానించి స్థానిక ప్రజల ఆత్మీయ అవసరాల్ని తీర్చేడివారు.

1920 దశకం ప్రారంభంలో అడవులలో పని చేయుటకుగాను బ్రిటిష్ వారు అధిక సంఖ్యలో కార్మికుల్ని దీవులకు తీసుకొని వచ్చేవారు. వారిలో అత్యధికులు కారేన్స్ (Karens) తెగకు చెందినవారు. వీరు 1925 సంవత్సరములో బర్మాలోని బేస్సిన్ (Bassien) ప్రాంతం నుండి తీసుకోనిరాబడిరి. వీరిని బ్రిటిష్ బాప్టిస్ మిషనరీలు ఆదరించి సాగు చేయుటకు మద్య అండమాన్ దీవులలోని భూములను మంజురు చేసెడివారు. నేటికిని వీరు స్థానిక జానాభాలో భాగమై యుండి జీవన విధానాన్ని కొనసాగిస్తూనే వున్నారు. దీవులలో వీరు అతి పెద్ద క్రైస్తవ సమూహంగా అవతరించింది.

అదే కాలంలో ఒప్పంద కార్మికులుగా (contract labour) అడవులలో పని చేయుటకు చోటా నాగపూర్ ప్రాంతం నుండి అనేకమందిని దీవులకు తీసుకొని వచ్చారు. ఈ వలసలో రోమన్ కాథలిక్ సంఘం ప్రధాన భూమిక పోషించింది. స్థానిక సమాజంలో నేడు వీరు పెద్ద గుంపుగా అవర్భావించిరి. వీరి ఆధ్యాత్మిక అవసరాలను తీర్చడంలో కాథలిక్ సంఘమే బాధ్యత వహిస్తుంది.

1926 సంవత్సరంలో రక్షణ సైన్య సువార్త సేవకులు భట్టు తెగకు చెందిన వారిని అధిక సంఖ్యలో ఈ దీవులకు తీసుకొని వచ్చారు. వీరు ఉత్తరప్రదేశ్ రాష్ట్రం యొక్క ఉత్తర ప్రాంతానికి చెందిన నేర ప్రవృత్తి కలిగిన తెగగా పేరుగాంచినవారు. వీరు ఆ రాష్ట్రంలో బందిపోటు దొంగలుగా జీవించెడివారు. రెవరెండ్ షియార్డ్ నాయకత్వంలోని రక్షణ సైన్యం యొక్క సంరక్షణలో ఈ తెగకు చెందిన అనేకులు క్రైస్తవ్యాన్ని హత్తుకొనిరి. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ కాలంలో జపాన్ వారు ఈ దీవులను ఆక్రమించుకొని రక్షణ సైన్యానికి చెందిన బ్రిగేడియర్ ఫ్రాన్సిస్ ను హతమార్చారు.

స్వాతంత్ర్యానంతరం ప్రభుత్వ ప్రాయోజిత నివాస పధకాల కారణంగా అనేకులు ఈ దీవులకు వలసి వచ్చారు. వారిలో ఈ ప్రాంత అభివృద్ధి నిమిత్తం వివిధ ప్రభుత్వ శాఖలలో పనిచేయుటకు అనేకులు ప్రభుత్వోగ్యోగులుగా వచ్చిరి. కేరళ, తమిళనాడు మరియు ఆంధ్ర ప్రాంతాలకు చెందిన అనేక మంది క్రైస్తవులు ఈ ద్వీపాలలో స్థిరనివాసమేర్పరచుకొనిరి. జనాభా పెరిగిన కొలది సంఘాల సంఖ్య కూడా పెరిగింది. అయితే భాషా ప్రాతిపదికను మరియు శాఖా ప్రాతిపదికననుసరించి మాత్రమే అవసరాలు తీర్చుటలో సంఘాలు పరిమితమైనాయి. నేడు 30 కంటే ఎక్కువ క్రైస్తవ సంస్థలు మరియు సంఘాలు కలసి 26 కంటే ఎక్కువ భాషా సమూహాలకు అండమాన్ దీవుల వ్యాప్తంగా సేవ చేయుచున్నారు.

నికోబార్ లో క్రైస్తవ్యం

అండమానీయులకంటే ముందుగానే నికోబారీయులు క్రైస్తవ ప్రభావానికి లోనయ్యారు. 12 వ శతాబ్దంలోనే జేసుయిట్ బోధకులు నికోబార్ లో సువార్తీకరణను కాంక్షించిరి. కాని ప్రతికూల వాతావరణం, సౌకర్యాలు కారణంగా అనేకులు మృతి చెందిరి. మరికొందరు స్థానికుల చేత సంహరింపబడిరి. అనేకులు ప్రతికూల వాతావరణానికి గురియ్యారు. 18 వ శతాబ్దంలోనే మొరేవియన్ మిషనరీలు మరింత కృత నిశ్చయంతో సౌవార్తీకరణకు తెగించిరి. అయితే 24 మంది ప్రాణాలు కోల్పోయారు. వారిలో 11 మంది దీవిలోను, 13 మంది ట్రాంక్విబార్ కు తిరుగు ప్రయాణంలోను మృతి చెందిరి. వీరిలో సజీవుడుగా మిగిలిన చిట్టచివరి సహోదరుడు J.G. Hansel. ఇతడు సువార్తను విడిచి దీవిని విడచివెళ్ళు సమయంలో పలికిన చివరి మాటలు ఏమనగా "నాకు అప్పగింపబడిన బాధ్యతను నిర్వర్తించు క్రమంలో నా అంతరంగంలోని బాదను మాటలలో వ్యక్తీకరించాలేను. అచ్చెరువుతో కన్నీరు

విడచుట తప్ప నేను చేయగలిగినదేమీ లేదు".

1807 సంవత్సరంలో రంగూన్ కు చెందిన రోమన్ కాథలిక్ దీవిలో సంఘస్థాపనకు విఫల యత్నం చేసాడు. 1830–34 సంవత్సర కాలంలో ఒక క్రైస్తవ సముదాయాన్ని స్థాపించడానికి యత్నించి విఫలుడయ్యాడు.

ఘోరమైన ప్రతికూల వాతావరణ పరిస్థితులు, దట్టమైన అడవి, దీవులలోని చీకటి వాతావరణం, మూఢనమ్మకాలు, ద్వీపవాసుల దయ్యాల ఆరాధనల ముందు మిషనరీల వీరచిత ప్రయత్నాలన్నీ తాత్కాలికంగా తలవంచక తప్పలేదు. నికోబారీయులు భూతవైద్యులు మరియు మాంత్రికుల ప్రాబల్యంలోనే వుండిపోయారు.

ఏమైనప్పటికీ చిట్టచివరి డానిష్ యాత్రికుని ప్రయత్నం అనంతరం 150 సంవత్సరముల తర్వాత నేటికి స్థానిక ద్వీపవాసులు ఎక్కువ శాతం క్రైస్తవులే. సంఘము యెడల వారికున్న భక్తికి దీవులకు వచ్చే యాత్రికులు సహితం ముగ్దులయ్యేవారు. 1947 లో ఈ దీవిని సందర్శించిన సర్ కాంప్టన్ మకెంజి మాటలు "నా యొక్క కార్ నికోబార్ యాత్ర కాలంలో ఇక్కడ నేను చవిచూసిన మంచితనంలోని దైవశక్తిని నా జీవితములో మునుపెన్నడు ఎరిగి యుండలేదు."

ఇంతటి అద్భుతమైన నేరవేర్పుకు 1895 సంవత్సరంలో నికోబార్ ను సందర్శించిన తమిళ సువార్తికుడు వేదప్పన్ సోలోమోన్ మరియు జాన్ రిచర్డ్సన్ ఇరువురూ కారకులు. వేదప్పన్ గారు SPG మిషన్ ద్వారా నికోబార్ దీవులకు 1895 లో పంపబడ్డారు. అప్పటినుండి ఆయన మరణం 1909 వరకు నికోబారీల మధ్య భక్తితో సేవచేసియున్నాడు. ఆయన మరణానంతరం ఆయన భార్య అయిన సోలమన్ ఇక్కడ సేవను కొనసాగించి 1921 లో ప్రభువు సన్నిధిని చేరినారు.

వేదప్పన్ సోలోమోను గారి ద్వారా ప్రభువునంగీకరించిన మొదటి వ్యక్తి రిచర్డ్సన్. ఆ తరువాతి కాలంలో రిచర్డ్సన్ గారు ఉపాధ్యాయ మరియు సువార్తికుడి శిక్షణ కొరకు బర్మాలోని మాన్డలేకి పంపబడిరి. 1912 లో బర్మా నుండి తిరిగి వచ్చి శ్రీమతి సోలోమన్ గారితో ఆమె ప్రభువు సన్నిధి చేరువరకు ఆమెకు సహచరుడిగా పనిచేసినారు. SPG మిషన్ వారిచే పంపబడిన పండితుడైన సేవకుడు రెవ. జార్జ్ వైట్‌హెడ్ గారు బైబిల్ తర్జుమా చేయుటలో రిచర్డ్సన్ గారకి సహకరించిరి. ఇరువురు కలిసి బైబిల్ లోని నాలుగు సువార్తలు, అపోస్తలుల కార్యములు గ్రంధాన్ని తర్జుమా గావించిరి. జార్జ్ వైట్ హెడ్ మరణానంతరం రిచర్డ్సన్ గారు క్రొత్త నిబంధన మిగిలిన భాగాన్ని నికోబారీల భాషలోనికి అనువదించిరి. ఈ మహత్కార్యము నికోబారీల మొత్తము తెగ క్రైస్తవ క్రైస్తవ్యము లోనికి నడిపింప బడడానికి ప్రధాన కారణమయింది.

1934 సంవత్సరంలో రిచర్డ్ సన్ గారు రంగూన్ లో సేవకుడిగా అభిషేకించ బడ్డారు. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధ కాలంలో జపాన్ దేశము ఈయనకు రెండు పర్యాయములు మరణ శిక్షను విధించింది. అయినాను ఆశ్చర్యకరంగా తప్పింప బడ్డారు. 1950 లో స్పెషల్ బిషప్ ఆ నియమించ బడిరి. తదుపరి పార్లమెంట్ సభ్యునిగా కూడా నియమితులయ్యారు.

అండమాన్స్ లో తెలుగు క్రైస్తవ్యపు కాంతి పుంజాలు

1858 లో అండమాన్స్ లో కర్కశ కారాగార శిక్ష ప్రారంభించిన నాటినుండి తెలుగు వారు కూడా ఈ దీవిపై ఉనికిని కలిగి వున్నట్లు దాఖలాలున్నాయి. అయితే 1961 శ్రీ ఎం.జి. మెషేక్ రాసిన ఒక సంఘ రిజిస్టర్ ని బట్టి తెలుగు క్రైస్తవ సంఘం గూర్చి కొంత సమాచారం తెలుస్తూంది. దీనిని బట్టి మెషేక్ తో బాటు కే.ఎస్. రావ్, డి. సామ్యూల్ అనే మరో ఇద్దరు 1958 లో ఈ దీవికి వచ్చి క్రిస్మస్ దిదాన ఆరాధనా స్థలం గూర్చి వెతకడం జరిగింది. హెడ్డో లో ఒక మందిరాన్ని చూచి అక్కడ ద్వారా పాలకునిగానున్న వ్యక్తిని కలిసి ఆ మందిరంలో ఆరాధించుకోవచ్చానని అడిగాడు. వీరు తెలుగు

మాట్లాడడం గమనించిన జి. సామ్యూల్ అనే సహోదరుడు వీరిని పాస్టర్ తంగరాజ్ వద్దకు తోడుకొని వెళ్ళాడు. పాస్టర్ తంగరాజ్ వారితో ఆప్యాయంగా అచ్చ తెలుగు భాషలో మాట్లాడి ఆరాధనకు ఆహ్వానించాడు. అతి త్వరలోనే ముగ్గురు తోమ్మండుగురుగా పెరిగారు. 1960 లో కొంతమంది క్రైస్తవేతరులు కూడా వీరితో కలిసి ఆరాధనలో పాల్గొనడం మొదలు పెట్టారు. వీరందరూ కలిసి ఆంధ్ర ప్రాంతం నుండి అనేకులు ఈ దీవులకు రావాలనీ, తెలుగు సంఘం ప్రారంభం కావాలనీ కన్నీళ్ళతో ప్రార్థించారు.

అనూహ్యమైన రీతిలో పబ్లిక్ వర్క్స్ డిపార్ట్మెంట్ లో పనిచేయడానికి 150 మంది పనివారిని మెయిన్ లాండ్ నుండి తీసుకు రావలసిందిగా అండమాన్ ప్రభుత్వం మెషేక్ ను కోరింది. మెషేక్ తెచ్చిన వారిలో కొందరు క్రైస్తవులు కూడా వున్నారు. వీరిని ప్రభుత్వం దిగ్లిపూర్, పెర్రర్, గుంజ్ హేవ్లాక్ ఐలాండ్ తదితర ప్రాంతాలకు పంపింది. ఈ పనివారిలో నున్న క్రైస్తవుల ద్వారా ఆయా ప్రాంతల్లో తెలుగు సంఘులు స్థాపించ బడ్డాయి.

1961 లో సుమారు వంద మంది తెలుగు క్రైస్తవులతో ‘‘ఆంధ్రా తెలుగు క్రిస్టియన్ మెథడిస్ట్ కాంగ్రిగేషన్ స్థాపించబడింది. ఆది క్రైస్తవ విషనరీల అవిరళ కృషి, త్యాగాల ఫలితంగా దీవులన్నిటిలో క్రైస్తవ్యం స్థిరపరచ బడింది. ఒక శతాబ్దం కంటే తక్కువ కాల వ్యవధిలో అండమాన్ నికోబార్ దీవులలో క్రైస్తవ్యం అనూహ్యమైన విధంగా ఎలా విస్తరించిందో ఈ క్రింది పట్టికలు తెలియ జేయ గలవు.

1906 మార్చ్ 31కి అండమాన్ దీవులలోని మతవారీ జనాభా ఈ విధంగా వుంది.

1906 నాటికి కేవలం 451 మందిగా వున్న క్రైస్తవులు 2001 నాటికి 77178 గా తయారయ్యారు? దీనికి కారణం మిషనరీల నిస్వార్థ సేవేనని చెప్పక తప్పదు.

పరిశీలించిన గ్రంథలు:

ఫాం దాస్: The Andaman Islands - Imperial Gazetter 1901

ఎం.వి.పోర్ట్ మన్: A History of Our Relations with the Andamanese.

ఐ సి ఎం ఎఫ్ దశ వార్శికోత్సవ సావనీర్.

	క్రిస్టియన్స్	హిందువులు	ముస్లింలు	బౌద్ధులు	ఇతరులు	మొత్తం
సివిల్	58	38	10	1	-	107
మిలిటరీ	155	202	157	-	3	517
నావికులు	12	-	2	-	-	14
పోలీస్	2	382	211	-	-	595
స్వతంత్రులు	80	1188	341	5	8	1622
ఖైదీలు	37	8097	3927	2468	167	14696
పిల్లలు	71	906	351	5	8	1341
మొత్తం	415	10823	5000	2479	186	18905

మతము	1961	1971	1981	1991	2001
హైందవులు	32781	70134	121793	189521	246589
ముస్లింలు	7398	11655	16188	21354	29265
క్రైస్తవులు	17973	30342	48274	67211	77178

దానియేలు, మిత్రులు - ఒక సమీక్ష

ఒక భూకంపం, రక్షణ కోసం మనమేర్పరచుకున్న నివాస భవనాన్ని పునాదితో సహా పెకలించవచ్చు. ఒక పెను తుపాను మన జీవితకాలం సంపాదించుకున్న ఆస్తినంతా ఆర్పి వేయవచ్చు. ఒక హంతకుని తూటా దేశ చరిత్రను మార్చవచ్చు. ఒక తాగుబోతు డ్రైవరు అమాయకుడైన బాటసారిని బలితీసుకోవచ్చు. ఓ విడాకుల కేసు కుటుంబాన్ని అతలాకుతలం చేయవచ్చు. దేశం మొత్తన్ని టెర్రరిజం భీతి చెందించ వచ్చు. అంతర్జాతీయ విషాదాలేమి, వ్యక్తిగత దుస్సంఘటన లేమి మన ప్రపంచాన్ని భయానక వాతావరణంలో ముంచి వేయవచ్చు. మనకు జరిగే చెడుకాని, మంచికాని మన చేతిలో ఉండదు. అరిష్టాలైనా, ఆనందాలైనా మన స్వాధీనంలో ఉండవు. వేదనలు, మరణాలు, హత్యలు, ప్రకృతి వైపరీత్యాలు, జరిగినప్పుడు దేవుడెక్కడున్నాడు? ఉంటే ఇలా చూస్తూ మౌనంగా ఉంటాడా! అని ఆలోచిస్తూ నిరాశా నిస్పృహలతో దు:ఖం పాలై ఆరుస్తూ ఉంటాం.

25 శాతాబ్దాలకు పూర్వం దానియేలు కూడా ఇలాగే నిరాశలో కురుకుపోయి ఉండవచ్చు. కాని అలా దు:ఖపడలేదు. కలవరం చెందలేదు. స్వదేశమైన 'యూదా' శత్రువుల చేతిలో ఓడిపోయాక వేలాది మంది ప్రజలు పరదేశానికి చెరలో కొనిపోబడ్డారు. అహంకారి, నిరంకుశు డైన రాజును సేవించాల్సి వచ్చింది. విగ్రహారాధకుల మధ్య నివసించాల్సి వచ్చింది. ఇలాంటి సమయంలో క్రుంగుబాటు తోను, నిరాశతోను ఉండడానికి బదులుగా పదిహేడేళ్ల టీనేజ్ యువకుడు దానియేలు తన దేవుని యందలి విశ్వాసంతో బహుధైర్యంగా గడిపాడు. దేవుడైన యెహోవా సర్వోన్నతుడని, ఆయన తన ప్రణాళిక చొప్పున సర్వదేశాలను, సర్వప్రజలను నడిపించగలడని క్లిష్ట పరిస్థితుల్లో కూడా గాఢంగా నమ్మాడు.

తెలిసీ తెలియని వయసులో, ఇంకా పసితనం వీడని యువకులు సాధారణంగా పొరపాట్లు చేస్తుంటారు. అది సహజం. కాని మాటల ద్వారా కాని, చేతల ద్వారా కాని ఏ పొరాపాట్లూ చేయని యువకుడు దానియేలు. రాజుల హృదయాన్ని ఎంతగానో చూరగొంటాడు. దానియేలు, అతని ముగ్గురు మిత్రులు వాళ్ల దేశం (యూదా) నుండి యౌవ్వన దశలో చెరపట్టపడి పరదేశానికి వలస వెళ్లారు (exile). కాని వాళ్లకున్న ప్రత్యేకత ఉద్యోగుల్ని చేశాయి. తమ వ్యక్తిత్వానికి అంతరాయం కలుగకుండా వృత్తి ధర్మాన్ని నిర్వహించారు. దేవుని యందున్న నమ్మకాన్ని ధృఢ విశ్వాసాన్ని సడలించుకోక పోవడం దానియేలు కున్న గొప్ప గుణం. మొదటగా గుర్తించే నైజం. దేవుని సంకల్పాన్ని తన జీవితానికి అనుగుణంగా మలుచుకున్నాడు. ఆయన విధుల్ని అన్వయించు కున్నాడు.

అతని కున్న మంచి అలవాట్లు మారకుండా నిరోధించుకున్నాడు.అతని భౌతికాహారంగానీ, (Physical diets), ఆత్మీయహారం కానీ (Spiritual diets) దేవుని సాహచర్యానికి ముఖ్య భాగమయింది. తేలికైన ఆహారం సేవించి ప్రార్థనా పరంగా జీవించాడు. యువకులు అధికార సేవల కోసం శిక్షణ (Training) తీసికునేటప్పుడు రాజుగారు భుజించే పదార్థాలన్నీ నేరుగా బల్లమీద నుండి (Dining Table) తీసికొని తినే అవకాశం, అర్హత వారికుండేది. కాని యుక్తియుక్తంగా రాజు భోజనాన్ని నిరాకరించి చాలా తేలికైన శాక ధాన్యాలతో కూడిన పరిమితమైన ఆహారాన్ని సేవించారు. ఈ మెనూ (Menu)తో తానెంత ఆరోగ్యంగా ఉన్నాడో రుజువు

వర్చాడు. ప్రార్థనలో నిరంతరం మమేకమై దేవునితో మాట్లాడుతూ ఉండడం ఆయన దినచర్యగా, ఒక అలవాటుగా మారింది. ఆయన నిర్ణయాలూ ధృఢ నిశ్చయాలూ (Convictions) సింహాల గుహలో పడవేసినా సడలించలేదు.

బలమైన నిర్ణయాలు నిరంతర గౌరవాన్నీ కీర్తినీ కల్పస్తాయి. మారిన పరిస్థితులలో కూడా ఇలాంటి నిర్ణయాలే మనం బలగా నిలుపుకోవాలని, ఎన్ని అటంకాలు ఎదురైనా దేవుని ధ్యేయం చొప్పున మన కార్యాలుండాలని, ఆలక్ష్యాలే శోధనల నుండి తప్పించి నిలకడనూ, గౌరవాన్నీ కల్పిస్తాయనీ దానియేలు జీవితం మనకు తెలియ జేస్తుంది.

దానియేలు గురించి అతి మంచి వాక్యం:- (5:12) “ఈ దానియేలు శ్రేష్ఠమైన బుద్ధిగల వాడై కలలు తెలియ జేయుటకును, మర్మము బయలు పరచుటకును, కఠినమైన ప్రశ్నలకుత్తర మిచ్చుటకును, జ్ఞానమును, తెలివియు గలవాడుగా కనబెను.”

(“This man Daniel, whom the King names Belteshazzar has exceptional ability and is filled with divine knowledge and understanding. He can interpret dreams, explain riddles, and solve difficult problems.”)

పై ఆంగ్ల వాక్యాలు దానియేలు వ్యక్తిత్వాన్ని మరింత ప్రకాశింప జేశాయి. ‘రాజు పేరిడిన బెల్తెషాజరును దానియేలు అసాధారణ సామర్ధ్యం కలవాడనీ, దావ్య జ్ఞానమూ, గ్రహణ శక్తీ కలవాడనీ, కలలయొక్క అర్ధవివరణ చేయగలడనీ, రహస్యాలను (మర్మాలను) విశదపరచగలడనీ, జటిల సమస్యల్ని పరిష్కరించ గలడనీ తెలియ జేయ బగింది. దానియేలు అమీత మేధాసంపత్తికి, వ్యక్తిత్వానికి ఈ వాక్యాలే కొలమానాలు...

అంజూరపు చెట్లు పూయకుండినను ద్రాక్షచెట్లు ఫలింపకపోయినను ఒలీవచెట్లు కాపులేకయుండినను చేనిలోని పైరు పంటకు రాకపోయినను గొఱ్ఱెలు దొడ్డిలో లేకపోయినను సాలలో పశువులు లేకపోయినను నేను యెహోవాయందు ఆనందించెదను. నా రక్షణకర్తయైన నా దేవునియందు నేను సంతోషించెదను.

హబక్కూకు 3: 17-18.

గ్రంథం

సంక్షిప్త వృత్తాంతం

ఇది బబులోను రాజుల పాలనలో జరిగిన చరిత్ర. (క్రీ.పూ. 605-536 మధ్య) క్రీ.పూ. 605 లో దానియేలు నెబుకద్నెజరు చేత చెరపట్టబడి బబులోను దేశానికి తరలించుకొని వెళ్లినవారిలో ఒకడు. ఈ గ్రంథం చరిత్ర గురించి తెలియ జేయడమే కాక దేవుని విశ్వసించిన యూదులు గురిచీ, భూమ్యాకాశాలెలా దేవుని నియంత్రణలో ఉంటాయే దాని గురించీ, ప్రకృతినీ, దానిశక్తినీ, రాజ్యాలనూ వాటి ప్రారబ్ధాన్నీ, (ఉత్థాన పతనాలను); తనను విశ్వసించిన జనుల భద్రతనూ తెలియ జేస్తుంది.

దేవుడు సర్వోన్నతుడు సర్వశక్తిమంతుడు. నిరంతరం బబులోను చరిత్ర కొనిసాగిస్తూ, దాని చుట్టూ పరిభ్రమిస్తూ, ప్రజల గమ్యాలను, విధి విధానాలను నియింత్రిస్తూ ఉండడం గ్రంథంలో కనబుడుతుంది.

రాజైన నెబుకద్నెజరు యేరూషలేమును మట్టడించి జయించిన తర్వాత జరిగిన వృత్తాంతం ఈ గ్రంథంలో పొందుపరచబడింది. యూదా రాజైన యెహో యారీము పాలనలో నెయుకద్నెజను దండెత్తి స్వాధీనం చేసుకున్నపుడు లొంగిపోయిన రాజు దేవుని మందిరంలో శేషించన ఉవకరణాలన్నింటిని నెబుకద్నెజరు కవ్వగిస్తాడు. వాటినన్నింటినీ షీనారు దేశానికి వెళ్లి తనదేవతాలయంలోని బొక్కసంలో ఉంచాడు.

ఈవృత్తాంతం జరుగుతుండ గానే హఠాత్తుగా దృశ్యం మారుతుంది. దానియేలు, అతని ముగ్గురు మిత్రులు, రాజు భవనంలో ఉన్నత పదవులు నిర్వహించడం ఆదిగా గల విషయాల వైపు మరలుతుంది.

దానియేలు, అతని ముగ్గురు మిత్రులైన హనన్యా, మిషాయేలు, అజర్యా బబులోను ప్రభుత్వంలో ఉన్నతమైన పదవులు నిర్వహిస్తారు. ప్రత్యేకించి దేవుని తిరుగులేని ప్రణాళికల గూర్చి నెబుకద్నెజరు కలలు కన్నపుడు ఆ కలల మర్మం విప్పే సామర్థ్యం దానయేలు కుండడం వల్ల, పాలకుడైన ప్రధానిగా ప్రధానాధికారిగా గొప్ప స్థానాన్ని ఆక్రమించాడు. ఆ తర్వాత నెబుకద్నెజరు చేయించి బంగారు ప్రతిమకు మొక్క లేదన్న కారణాన ముగ్గురు మిత్రుల్ని రాజు అగ్నిగుండంలో పడవేయిడం, దేవుడు వారిని రక్షించడం వంటి విషయాలు దేవుని మహిమను తెలుపుతూ ఉంటాయి.

నెబుకద్నెజరు తర్వాత బెల్షస్సరు బబులోను పాలించాడు. నగరు గోడ పూత మీద వ్రాయబడిన దేవుని సందేశం అతనికర్థం కాలేదు. అ వ్రాత యొక్క మర్మాన్ని, భావాన్ని తెలియ జేయడానికి దానియేలును పిలిపించాడు. బబులోను దేశం పారసీక - మాదీంయుల చేతుల్లో బడి పతనమౌతుందని దానియేలు చెబుతాడు. ఆ జోస్యం ఆ రాత్రే నిజమౌతుంది. మాదీయుడైన దర్యావేషు బబులోను సామ్రాజ్యాన్ని జయిస్తాడు.

ఆ తర్వాత దర్యావేషు తన సలహాదారులు అధిపతులపై దానియేలును ప్రధానాధిపతిగా నియమిస్తాడు. ఆయన కిచ్చిన యీ విశేషాధికారం తదితర ప్రధానులకు అధిపతులకు ఆగ్రహం కలిగిస్తుంది. వీరంతా రాజును ఒప్పించి దేవుని ప్రార్థించకుండా, రాజును మాత్రమే ప్రార్థించాలని చట్టం చేసి దానియేలును చంపాలని చూస్తారు.

ఇలాంటి చట్టం చేసినప్పటికీ సర్వోన్నతుడైన దేవునికే నిరంతరం ప్రార్థనలు కొనసాగిస్తాడు దానియేలు. ఫలితంగా ఆకలిగొన్న క్రూర సింహాల బోనులో పడవేసి వాటికాహారంగా

మరణించాలన్న శిక్ష వేయబడుతుంది. ఆ ప్రకారం శిక్షకు గురైనప్పుడు దేవుని ప్రమేయంతో దానియేలు క్షేమంగా బయటకి వస్తాడు. ఆ సింహాల నోళ్లు మూయించి దేవుడతనిని రక్షిస్తాడు.

బెల్షస్సరు పాలనలోనూ దర్యావేఝ పాలన లోనూ, కోరేషు పాలనలోనూ దానియేలుకు వరుసగా కొన్న దర్శనాలు కలుగుతాయి. ఈ కలలన్నీ దేవుని భవిష్యత్ ప్రణాళికల్ని ప్రతీకాత్మకంగా (symbolic) తెలుపుతాయి. అవన్నీ బబులోను రాజ్యపాలనా ప్రారంభం నుండి అంతమయ్యే కాలం దాకా జరిగే ప్రణాళికలుగా ఉంటాయి. దేవుడిచ్చే రక్షణకూ, విమోచనానికీ పూర్వరంగంగా (background) కనబడతాయి. పరిశుద్ధ గ్రంథంలో ప్రవచింపబడిన ప్రవచనాలన్నిటికీ కీలకంగా, ఆయువు పట్టుగా ఉంటాయి.

దానియేలు, అతని ముగ్గురు మిత్రులు రాజుగారి భోజనాన్ని తినడానికి నిరాకరించారు. రాజు చేసిన ప్రతిమను మొక్కడానికి తిరస్కరించారు. అలా నిరాకరిస్తే మరణశిక్ష తప్పదని తెలిసికూడ తిరస్కరించారు. తమ దేవుడైన యెహోవాను ప్రార్థించారు. ఈ పాప ప్రపంచంలో పవిత్రంగా ఎలా జీవించాలో తెలియడానికి యీ నలుగురు మిత్రులే మనకు ఉదాహరణలు. దేవుని యందు నిబద్ధత (loyalty) కలిగి తమను తాము అంకితం చేసుకున్నారు. ఫలితాలెంత దారుణంగా పరిణమించినా నిజదేవుని సేవించడంలో స్థిర నిశ్చయంతో మెలిగారు. తమ జీవితాల పట్ల స్పష్టమైన లక్ష్యం ఉంది కాబట్టి నాస్తిక సమాజం నుంచి, విగ్రహారాధకుల నుంచి ఎదురైన ఒత్తిడులకు లొంగ లేదు.

దానియేలుకు కలిగిన దర్శనాలన్నీ చెరలో వెళ్లిన దేవుని ప్రజల యొక్క నమ్మకాన్నీ, విశ్వాసాన్నీ తెలియ జేస్తాయి. చరిత్ర ఆ సాంతం దేవుని అధీనంలో ఉంటుందని, నిజదేవుని విశ్వసిస్తూ ఆయన కొసం ఓపికగా ఎదురు చూడాలని బోధిస్తాయి.

బబులోను దేవతల్ని పూజించకుండా వారి ఆచార సాంప్రదాయాలను పాటించకుండా, వారి జీవత విధానాలు అనుసరించకుండా పరదేశం పాలనలో దానియేలు నిశ్చలంగా ఉండగలిగాడు.

ప్రస్తుత కాలంలో దేశాలు, రాజ్యాలు అన్నీ ప్రపంచం తమ నియంత్రణలో (control) ఉండాలని పోటి పడుతున్నాయి. దేవునికి సమస్తం తెలుసు. లోకం పోకడల కన్నిటికీ ఆయనే in-charge. ఆయనదే భారం. తిరుగుబాటు చేసే నాయకుల్ని తొలగించేదీ, మరలా నిలిపేదీ ఆయనే. ఓడించి వశపర్చుకొనేదీ ఆయనే. ఈ క్రమంలో ఎవ్వరూ మినహాయింపు కాదు.

ఒకానొకరోజు క్రీస్తు రాజ్యం వస్తుంది. ప్రభువు ప్రపంచ రాజ్యాలనన్నింటినీ తొలగించి వైవసం చేసుకొవడం జరుగుతుంది. క్రీస్తు లోనే మన భద్రత ఉంటుందన్న నమ్మకం నిజమై తీరుతుంది. దేవుని విశ్వసించడామే మన జీవత ధ్యేయం కావాలి. ఈ నమ్మకం, విధేయత మనల్ని సక్రమ మార్గంలో నడుపుతూ శాంతి సమాధానాలను కలిగిస్తుంది. దానియేలు గ్రంథంలో మనం నేర్చే నీతి ఇదే.

షద్రకు, మేషాకు, అబేద్నెగో:-

జీవతంలో ఆనందం కలిగించే అంశం అవ్యక్త మధురమైన స్నేహం. అవసరాల్లో స్నేహం ఆదుకుంటుంది. కష్టాల్లో ఓదార్పునిస్తుంది. శ్రమల్లో సహకారం అందిస్తుంది. శ్రమలనేవి స్నేహాన్ని పరీక్షించడమే కాదు, బలపరుస్తాయి కూడ. దానియేలు, ముగ్గురు యువకులు మంచి స్నేహితులు. ఈ నలుగురు ప్రారంభం నుండి దేవుని విశ్వాసంలో కట్టబడ్డారు. రాజుగారి డైనింగ్ టేబుల్ నుండి తెచ్చిన ఆహారాన్ని తినడానికి వారు నారాకరించారు. రాజు భుజించే భోజనాన్ని, త్రాగే ద్రాక్షారసాన్ని పుచ్చుకొని తాము అపవిత్రులు కాకుండా కేవలం శాక ధాన్యాదులతో కూడిన ఆహారాన్ని (strict vegetarian food) తీసుకున్నారు. ఏవిధమైన పండ్ల రసాలు తీసుకోకుండా కేవలం మంచి నీళ్లు తాగారు. ద్రాక్షారసం మత్తుగొలిపేది. రాజు భోజనం

మంసాహారం. అందులో నిషిద్ధ బలిపశువు మాంసం కూడా ఉండి ఉండవచ్చు. అవి తీసుకుంటే అపవిత్రమైనట్లే. అందుకే నపుంసకుల అధిపతిని వినయంగా వేడుకొని శాకాహారం నీళ్లు తీసుకున్నారు.

వారు తీసుకున్న ఆహారం ప్రకృతి సిద్ధమయింది. చెట్లు నుండి పైరు నుండి (ఎలాంటి కల్తీ లేకుండా) వచ్చిన ఆహారం. అవి నిల్వ చేసినవి కావు. వాసనలు ఉండవు. తీపి, రంగు, కలవనివి. మెరుగు పెట్టినవికావు. రసాయనాలు మిళితం చేయని పరిశుభ్రమైన ఆహారాన్ని భుజించారు.

త్రాగడానికి కేవలం నీళ్లు మాత్రమే తీసుకున్నారు. మంచి నీళ్లల్లో ఎన్నో మంచి గుణాలున్నాయి. ద్రాక్షారసం మత్తు గొలిపేది. అందులో రాజు కోసం తయారు చేసేది మరింత మత్తు గొలుపుతుంది. దీన్ని త్రాగితే వ్యక్తులేరకంగా ఉంటారో పరిశుద్ధ గ్రంథంలో చెప్పబడింది.

నీరు శరీరానికి చాలా ముఖ్యం. 70 శాతం నీరు మనకందరాల్లోనే ఉన్నాయి. మెదడులో 80 శాతం నీరుంది. ఎముకల్లో 20 శాతం ఉంది. ప్రతి కణానికి నీరు అవసరం. మన శరీరం దేవుడు చేసిన అతిగొప్ప కళాఖండం. ఈ శరీరం ఎడతెగకుండా తన విధులు నిర్వహించడానికి నీటి అవసరం ఎంతో ఉంది. ఆహారం లేకపోయినా 3 రోజుల వరకు జీవించగలం కాని నీరు లేకుంటే కృశించిపోక తప్పదు. ఒకగ్లాను నీరు శరీరానికెన్నో మేళ్లను చేకూర్చుతుంది. ఖనిజాలను అందిస్తుంది. బరువును తగ్గిస్తుంది ఆహారానికి ముందు నీళ్లు త్రాగితే ఎక్కువ ఆహారం తినకుండా నిరోధిస్తుంది. జీరోకాలరీలు కలిగి రోగాలను తగ్గిస్తుంది. 79 శాతం నీరు బ్రెస్ట్ కాన్సర్‌ను తగ్గిస్తుందని వైద్యులు పరిశోధనలో తేలింది.

ఇన్నిగుణాల శాకాహారంలో, నీళ్లల్లో ఉన్నందు వల్ల ఈ నలుగురు యూదా యువకులు అవి మాత్రమే తీసుకొని వేలాది మంది యువకుల్లో ఎన్నిక కాబడి నెబుకద్నెజరు కొలువులో ఉన్నత పదవులు పొందారు. "వారి శరీరాలు దేవుని ఆలయంగా చేసికొని ఆయన ఆత్మను తమలో నివసింప జేసుకున్నారు. (1 కొరంథీ 3:16) తమ దేహంతో దేవుని మహిమ పర్చారు. (1కొరంథీ 6:19-20).

"ఎవడైనను దేవుని ఆలంయమును పాడు చేసిన యెడల దేవుడు వానిని పాడు చేయును. దేవుని ఆలయము పరిశుద్ధమైనది. మీరు ఆ ఆలయమై ఉన్నారన్న" పరిశుద్ధ వాక్యం మూలంగా వీరు రాజు ఆహారాన్ని తినకుండా, అపవిత్రమైనది మట్టుకోకుండా శరీరాన్ని కాపాడుకున్నారు. సజీవ యాగంగా వారి శరీరాలను దేవునికి సమర్పించు కున్నారు.

మరొక వ్యక్తిని విజయం వైపు నడిపించడం కంటె ప్రపంచంలో ఉన్నతమైన కార్యం ఏదీ ఉండదు. దానియేలు తన మిత్రుల్ని అలా నడిపించాడు. ప్రోత్సాహం ఆత్మకు ప్రాణ వాయువు లాంటిది. ఒకరినొకరు ఇలగే ప్రోత్సహించుకున్నారు. స్నేహానికి ఒక మంచి నిర్వచనం ఉంది "నీ గతాన్ని అర్థం చేసుకొనేవాడు, నీ భవిష్యత్తులో మంచి జరుగుతుందని ఆశించేవాడు, నిన్ను నిన్నుగా అంగీకరించేవాడు మంచి మిత్రుడు." ఇంత మంచి స్నేహాన్ని పొంది ఒకరినొకరు దేవుని విశ్వాసంలో బంధించుకున్నవారు దానియేలు, షద్రకు, మేషాకు, ఆబేద్నెగో మిత్రులు.

దానియేలు ప్రభుత్వకార్య నిర్వహణలో దూర ప్రాంతాలకు వెళ్లినపుడు ఈ ముగ్గురు యువకులు రాజు కొలువులో ఉన్నారు. చెరలో బబులోనుకు వలస వెళ్లినపుడు దానియేలుతో ఈ ముగ్గురు యువకులు ఉండడం వల్ల వారి స్నేహ బంధం మరింత బలపడింది. స్నేహానికి అసలైన అర్థంగా వీరు ముగ్గురు జీవించారు. కష్ట కాలంలో ఒకరి కొకరు తోడై ఒకే మాట మీద నిలబడ్డారు. వారి జీవితాల్లో దేవుని స్థానాన్ని ఎవరూ మార్చలేక పోయారు. చివరకు మరణానికి చేరువైనప్పుడు కూడా.

తన ప్రతిమకు సాగిలపడి మొక్కాలని నెబుకద్నెజరు ఆజ్ఞ జారీ చేసినప్పుడు వీరు ముగ్గురూ మౌనంగానే వ్యతిరేకించారు. ధైర్యాన్ని పంచుకొని నిశ్చలంగా

నిలబడ్డారు. వీరిని రాజాస్థానం నుండి తొలగించాలని కుట్ర పన్నిన ఇతర ప్రధానులు వారిపై అవిధేయత, రాజద్రోహం వంటి నేరాలను మోపి రాజుకు ఫిర్యాదు చేశారు. అది అబద్ధమని తేలిన తర్వాత నేరం మోపిన వారి శరీరాలు, ఎముకలు మిగులకుండా కాల్చివేయ బడ్డారు.

తన ప్రతిమకు సాగిలపడి మ్రొక్కనందుకు నెబుకద్నెజరు వీరిపై చాలా కోపించాడు. అయినా కొంత సమయం మిచ్చి ఆలోచించు కొమ్మన్నాడు. ఈలోగా వారు మనసు మార్చుకొని రకరకాల సంగీత ధ్వనులతో తన ఆర్కెస్ట్రా ప్రారంభం కాగానే మొక్కాలని ఆదేశించారు. లేకుంటే అగ్నిగుండ మరణం తప్పదని చెప్పాడు. ఈ ఆదేశం వారి స్నేహానికి నిజమైన, గుర్తించ తగిన, గొప్ప సందర్భం, మరణం వారి స్నేహాన్ని శాశ్వతంగా విడదీయబోతున్నపుడు ఒక చిన్న అంగీకారం లేదా రాజీపడడం జరిగి ఉంటే నిరంతరం కలిసి ఉంటూ, స్నేహం కొనసాగిస్తూ ఆనందంగా ఉండేవారు. అన్యదేశాల ప్రజలను సేవించడంతో పాటు తమ దేవుని కూడా సేవిస్తూ ఉండేవారు.

కాని వారెలాంటి రాజీ పడలేదు. మొదటి నుండి దేవుని విశ్వాసంలో ఒకరి కొకరు ఐక్యంగా కట్టుబడి ఉండడం వల్ల తమ విశ్వాసం వషమూరితం కావడానికి సమ్మతించలేదు. దేవుని యందు ధృఢమైన భక్తితో తమ జీవితాలను ప్రభువుకే అప్పగించి మరణానికి వెనుకంజ వేయకుండా నిలబడ్డారు. ఇందుకు దక్కిన ఫలితం ఘన విజయం. వీరి గుణాధిక్యం తెలిపే వచనాలు గ్రంథంలో ఉన్నాయి. (చదవండి 3 అధ్యా 16-18).

రాజు ముగ్గురుని మండే అగ్నిగుండంలో వేస్తే అతనికి అందులో నలుగురు తిరుగాడడం చూచాడు. ఆ ముగ్గురితో పాటు సంచరించిన మరొక వ్యక్తిని చూచి ''దేవుని కుమారుని వలే ఉన్నాడని'' పలికాడు. (Fourth like is a Son of the Gods') (నాల్గవ వాని రూపము దేవతల రూపమును బోలి ఉన్నదని తెలుగు గ్రంథంలో వ్రాయబడింది). అన్య దేవతారాధకుడైన రాజుకు దేవతలందరికీ దేవుడైన మహాదేవుని కుమారుడెలా ఉంటాడో తెలియదు. ఇంతకు మందెప్పుడూ చూడలేదు. ఇప్పుడు చూచాడు. దేవుని కుమారుని (ప్రభువైన క్రీస్తుని) చూచానని పలికాడు.

ప్రభువు తన పరలోకపు సింహాసనం నుండి లేచి ఆకాశపు వాకిళ్లు నక్షత్రాలు నిచ్చెనగా వేసికొని భూమికి దిగి ఉంటాడు. మనుష్య రూపాన్ని ధరించి అగ్నిగుండం వద్దకు వచ్చి దాని తలుపు తెరచి లోపలకు ప్రవేశించి అగ్నిని ''చల్లబడుము'' అని ఆదేశించి ఉంటాడు. ఈ ఆదేశంతో అగ్నిగుండం వేడిని కోల్పోయి చల్ల బడింది. మండే జ్వాలలు మంచు కుప్పలయ్యాయి. ముగ్గురు యువకులు కడిగిన ముత్యాల్లా బయటకు వచ్చారు.

భూమ్యాకాశాలను, ఆకాశ జ్యోతులను (సూర్య చంద్ర నక్షత్రాల్ని) జలరాశుల్ని, వెలుగును (అగ్నిని) దేవుడు సృష్టించినపుడు అవన్నీ ఆయన నియంత్రణలో ఉంటాయి. ఈ యువకులకు హాని కలుగకుండా అగ్నిని శాసించ గలిగాడు. వారు తమ ముఖములను, చేతులను నీళ్లకు బదులుగా నిప్పుల్లో కడుక్కున్నారు. నిప్పుల్లో స్నానం చేసి శరీరాలకు వన్నెలద్ది నవనవలాడుతూ బయటకు వచ్చారు. వచ్చిన పని ముగియడంతో దేవకుమారుడు అంతర్ధానమయ్యాడు.

అగ్నిని సృష్టించిన దేవుడు అగ్నినుండి తప్పించ గల సమర్థుడు. ఉక్కును, ఇనుమును ద్రవంగా కరిగించగల ఒక మహా కొలిమిలో పడిన వాడెవ్వడూ బ్రతకడు. అలా బ్రతికడం జరిగితే అది అగ్నిని సృష్టించిన ఆది దేవుని మహిమ మాత్రమే.

''నీవు జలములలో బడి దాటునప్పుడు నేను నీకు తోడైయుందును నదులలో బడి వెళ్లునప్పుడు అవి నీ మీద పొర్లి పారవు నీవు అగ్ని మధ్యను నడుచు నప్పుడు కాలిపోవు. జ్వాలలు నిన్ను కాల్చవు.'' అని ఇశ్రాయేలుకు చేసిన వాగ్దానం ఇలా యెహోవా దేవుడు

నెరవేర్చుకున్నాడు. (యేషయా 43:2)

"దేవుడు కంసాలి అగ్నివంటి వాడు. వెండిని శోధించి నిర్మలము చేయువాడు." (మలాకీ 3:3). అగ్నివంటి వాడైన ప్రభువు ఈ యువకుల్ని తనలో ముంచి శుద్ధి చేశాడు. మరింత నిర్మలం చేశాడు.

మనమూ కొన్ని సార్లు మండే అగ్నిగుండాల్లో పడిపోతుంటాం. పరీక్షల్లో అర్థంకాని పాఠ్యాంశం (subject) విద్యార్థికొక అగ్నిగుండం, భయం, బెదిరింపు ఒక అగ్నిగుండం. విమర్శలు, అపవాదాలు అగ్నిగుండాలు. ఒంటరి తనం ఒక అగ్నిగుండం. ప్రియమైన వారిని, సంతానాన్ని పోగొట్టు కోవడం అదొక మండే అగ్నిగుండం. పరీక్షల్లో fail అయితే ఆమంట భరించలేక కొందరు, తిట్లు, నిందలూ, భయాలు, బెదిరింపులు, విమర్శలు తట్టుకోలేక మరి కొందరు ఆత్మహత్యలకు పాల్పడడం తెలిసిందే. అవన్నీ వారికి మండే అగ్నిగుండాలే.

విమర్శించడాన్ని గురించి ప్రభువు కూడ శిష్యులతో అన్నాడు. "నన్ను విమర్శించారు. మిమ్ములను కూడ విమర్శిస్తారు" అని. విజయానికీ విమర్శ ఉంటుంది. అపజయానికీ విమర్శ ఉంటుంది. మంచి చేసినా విమర్శే, చెడు జరిగినా విమర్శిస్తూనే ఉంటారు. ఈ విమర్శ ఒక కొలిమిలా మనల్ని మండిస్తుంది. అంతరంగంలో విపరీతంగా బాధించే సమస్య కూడ అగ్నిగుండం కావచ్చు. ఆకస్మాత్తుగా సంభవించి మనసును అల్ల కల్లోలం చేసే దుర్ఘటన మరింత మండించే కొలిమి. ఒక్కొక్కరి విషయంలో ఎవరికీ తెలియని ఏదో ఒక విషయం, ఎవరితో చెప్పుకోలేని, ఎవరూ గుర్తించలేని ఏదో ఒక వేదన అగ్ని గుండంగా కాల్చి వేయవచ్చు.

కాని దేవునియందు అపారమైన విశ్వాసం ఉన్నవారికి ఈ కొలిమిని దాటడం ఏమంత కష్టం కాదని యూదు యువకుల జీవితం నేర్పుతుంది.

ఒంటరి బ్రతుకు ఒక అగ్నిగుండం. ఒంటరి తనాన్ని కొందరు పోగొట్టు కోలేరు. అందులో వడి కాలిపోతుంటారు. అయిన వారిని కూడ సమిధలుగా మండిస్తూ ఉంటారు. అదో రకమైన వేదనలు, శోధనలు, శ్రమలు మనకు దేవుడు కలుగ జేసే పరీక్షలు. "మిమ్ము శోధించుటకు మీకు కలుగుచున్న అగ్నివంటి మహాశ్రమను గూర్చి మీకేదో ఒక వింత సంభవించినట్లు ఆశ్చర్యపడకుడి. క్రీస్తు మహిమ బయలు పరచ బడినప్పుడు మీరు మహానందంలో సంతోషించు నిమిత్తము క్రీస్తు శ్రమలలో మీరు పాలివారై యున్నంతగా సంతోషించుడని" పేతురు మహాశయుడు శ్రమల్ని అగ్నితో పోలుస్తూ బోధించాడు.

దేవుడు మనకు చిన్న చిన్న అగ్నిగుండాల వంటి పరీక్షలు కలిగిస్తాడు. వాటి నుండి బయట పడినప్పుడు మరింత మెరుగ్గా ఉంటాం. చిన్న చిన్న అగ్ని గుండాలు తట్టుకుంటే పెద్ద పెద్ద అగ్ని గుండాలను ఎదుర్కోగలం.

విశ్వాస బలంతో వాటిని అధిగమిస్తే దేవుని అభినందన అందుకోగలం. "నేను నిన్ను పుటమి వేసితిని. వెండిని వేసినట్లు కాదు. ఇబ్బంది కొలిమిలో నిన్ను పరీక్షించితిని" అని దేవుడు యెషయాతో స్వయంగా చెప్పినందువల్ల (యెషయా 48:10) మనకూ శ్రమల కొలిమి ఒక పరీక్షగా ఉంటుంది. చిన్న చిన్న పరీక్షలు పాసైతే పెద్ద పెద్ద పరీక్షలకు సిద్ధపడినట్లే.

షద్రకు, మేషాకు, అబేద్నెగో అనే ఆ ముగ్గురు యువకులు మొట్ట మొదటగా (బబులోను రాజు చెరలో వెళ్లి) రాజుగారి భోజనం బల్ల నుండి తెచ్చిన ఆహారమనే అగ్ని గుండం పరీక్షను తట్టుకున్నారు. ఇది వారికొక చిన్న కొలిమి.

విజ్ఞాన వివేకాల్లో ఎందరో యువకుల అర్హత పరీక్ష అనే చిన్న చిన్న గుండాన్ని దాటి ఈ ముగ్గురు విజేతలై నిలిచారు. చివరకు రాజు ప్రతిమను సాగిలపడి మ్రొక్కడమనే పరీక్షలో అసలైన మండే అగ్ని గుండంలో పడద్రోయ బడి మరణం అంచు వరకు వెళ్లి, మృత్యుంజయులై బయట బడ్డారు.

దేవుని విశ్వాసంలో, ధైర్య సాహసాల్లో, నిజాయితీ, చిత్తశుద్ధిలో షద్రకు, మేషాకు, అబేద్నెగో అనే యీ ముగ్గురు యూదు యువకులు సర్వులకూ ఆదర్శమూర్తులు.

"నెబుకద్నెజరూ! యిందును గురించి నీకు ప్రత్యుత్తర మియ్యవలె నన్న చింత మాకు లేదు. ।వేము సేవించు చున్న దేవుడు మండుచున్న వేడిమిగల యీ అగ్నిగుండములో నుండి తప్పించి రక్షించుటకు సమర్థుడు. మరియు నీవశమున పడకుండ ఆయన మమ్మును రక్షించును; ఒక వేళ రక్షింపక పోయినను। రాజా నీ దేవతలను పూజింపమనియు – "నీవు నిలువ బెట్టించిన బంగారు ప్రతిమకు నమస్కరింప మనియు తెలిసికొనుము" అని పలికిన యీ వాక్యాలు వారి అత్యున్నత గుణశీలాలు మహోన్నతంగా తెలిపాయి. వారెంత దేవుని విశ్వసించి పలికినప్పటికి అగ్నిగుండం నుండి రక్షించబడడం అనేది వారికి తెలియదు. బ్రతుకుతామని కూడ ఊహించలేదు. అక్షరాలా దేవుని కుమారుడు వచ్చి వారితో సంచరిస్తాడన్న ఊహ కూడా వారికి లేదు. దేవుడు రక్షించగలడు, ఒకవేళ రక్షించకపోయినా మేము నీ బొమ్మకు మొక్కేదిలేదని ఖచ్చితంగా చెప్పడం వల్ల వారు క్రైస్తవ లోకంలో అజరామరంగా నిలిచారు.

– డా. ఇందిరాదేవి కాకర్లమూడి

అయితే యేసు వారియొద్దకు వచ్చి – పరలోకమందును భూమిమీదను నాకు సర్వాధికారము ఇయ్యబడియున్నది. కాబట్టి మీరు వెళ్లి, సమస్త జనులను శిష్యులనుగా చేయుడి; తండ్రియొక్కయు కుమారునియొక్కయు పరిశుద్ధాత్మయొక్కయు నామములోనికి వారికి బాప్తిస్మ మిచ్చుచు, నేను మీకు ఏ యే సంగతులను ఆజ్ఞాపించితినో వాటినన్నిటిని గైకొన వలెనని వారికి బోధించుడి. ఇదిగో నేను యుగసమాప్తి వరకు సదాకాలము మీతో కూడ ఉన్నానని వారితో చెప్పెను. **మత్తయి 28: 18 – 20.**

సి.బి. మిషనరీ వైతాళికులు - వారి సేవాఫలితములు

కె.ఎ. రత్నయ్య, బి.ఎ., రిటైర్డు తహశీల్‌దారు
'మిస్సమ్మ' నిలయము, చిట్టివలస - విశాఖజిల్లా

ద్రాక్షావల్లి వారి సౌజన్యంతో

(క్రీ॥ శ॥ 1867 సం॥రములో ఒంటారియే మరియు క్విబెక్ రాష్ట్రములలోని బాప్టిష్టు వారు అమెరికా బాప్టిష్టు మిషను వార్కి భరతదేశములో (కోస్తా జిల్లాలో) మిషనరి సేవలో సహాయపడు నిమిత్తము ఒక సహాయ కూటమిగా (సొసైటీ) ఏర్పడిరి. ఈ సహాయ కూటమి, అమెరికా బాప్టిష్టు మిషను వారితో కలిసి పని చేయుట కొరకు రెవ. టింఫని మరియు రెవ. మెక్లారిన్‌లను కోస్తా జిల్లాలకు పంపించి యుండిరి. వీరిరువురు అప్పటికి సి.బి. మిషనుకు చెందిన మిషనరిలు కాకపోవుట ప్రత్యేక గమనార్హము.)

"సువార్తను గూర్చి నేను సిగ్గుపడువాడును గాను..."

భారతదేశమునకు రెవ. ఎ.వి. టింఫని దంపతుల మిషనరి ప్రయాణము (తదుపరి భాగము)

మన మిషనరి టింఫని దంపతులు మద్రాను చేరుకొనిన తరువాత, అక్కడ నుండి 100 మైళ్ళ దూరములో గల 'నెల్లూరు' పట్టణము చేరుకొనుటకు కావలసిన ఏర్పాట్లు చేసుకొనిరి. అది వేసవి కాలమగుటచే భరించలేని అధిక ఉష్ణోగ్రత మూలముగ ఏర్పడిన ప్రతికూల వాతావరణమును బట్టి వారు రాత్రి సమయములలో ప్రయాణము సాగించవలసి వచ్చింది. 'టింఫని' అమ్మగారిని మాత్రము పల్లకిలో మోసుకుని వెళ్ళి యుండిరట. వారి వస్తు సామగ్రి అంతయు ఎడ్లబండ్లలో తీసుకొని వెళ్ళియుండిరి. రెవ. టింఫని మాత్రము పల్లకిలోగాని, ఎడ్లబండిలోగాని ప్రయాణము చేయుట మిక్కిలి అసౌకర్యమని భావించి, కాలినడకన నెల్లూరు పట్టణము చేరియుండిరి. నెల్లూరు పట్టణములో క్రీ॥ శ॥ 1849 సం॥రము నుండి సేవ చేయుచున్న అమెరికన్ బాప్టిష్టు మిషనుకు చెందిన 'జివెట్' దంపతులు, అప్పటి నెల్లూరులోని స్థానిక తెలుగు క్రైస్తవుల సంయుక్తముగ రెవ. టింఫని దంపతులకు మహా సంతోష సమాధానములతో అఖండ స్వాగతము పలికి యుండిరి.

అతిథి సత్కారములు చేయుటలో పేరుగాంచిన 'జివెట్' దంపతుల గృహములో టింఫని దంపతులు తెలుగు భాషను, ఆంధ్ర సంస్కృతిని సాంప్రదాయములను చాలా వరకు నేర్చుకొని యుండిరి. సమయము లభించినపుడు రెవ. టింఫని పరిసర గ్రామములకు సువార్త ప్రచారము కొరకు వెళ్ళెడివారు. అటు తరువాత ఆయన, 'ఒంగోలు' లో అమెరికన్ బాప్టిష్టు మిషను తరపున సేవ చేయుచున్న మరియొక మిషనరి రెవ. 'జె.ఇ. క్లొ' తో కొంత కాలము గడిపి ఆయనతో కలిసి సేవ చేసి యుండిరి. అచటనే ఆయన పొందవలసిన అనుభవము, అనుభూతి, ఆనందము, క్రీస్తు నందు సమాధానము పొంది యుండిరి. కెనాడా దేశము నుండి వచ్చిన రెవ. టింఫని నెల్లూరు ప్రాంతములో యున్న స్థానిక తెలుగు క్రైస్తవుల మధ్యను కొంత కాలము గడిపిన పర్యవసానముగ, 'ఒంగోలు' పట్టణ పరిసర ప్రాంతములలో చాలామంది ఉజ్జీవింపబడి సుమారు 100 మంది బాప్తిస్మము పొందుటకు సిద్ధపడి యున్నారని రెవ. 'జివెట్' తన నివేదికలో వ్రాసి యుండెను. నెల్లూరు ప్రాంతములో రెవ. టింఫని చేయుచున్న ప్రారంభపు సేవ, దాని మంచి ఫలితములను గూర్చి శ్లాఘిస్తూ కేనెడియన్ విదేశీ మిషను బోర్డు వారు, వారి యొక్క సమగ్ర నివేదికలో దేవునికి కృతజ్ఞతా స్తుతులు చెల్లించి యుండిరి.

తెలుగు భాషను క్షుణముగా నేర్చుకొనుటలో 'టింఫని' దంపతులు శరవేగముతో అనతి కాలములోనే గొప్ప పురోభివృద్ధిని సాధించి యుండిరి. క్రీ॥ శ॥ 1869 సం॥రము నాటికి రెవ. టింఫని పల్లె గ్రామములలో ప్రజల మధ్యను తెలుగు భాషలో అనర్గళముగ సంభాషించ గలిగెను. దక్షిణ కోస్తా ప్రాంతములో, ప్రారంభములో నెల్లూరు మొదలుకొని ఒంగోలు పట్టణము వరకు ఈ విధముగ సువార్త జ్వాలలు ప్రజ్వరిల్లినవి. రామా పట్టణములో మరియొక మిషను కేంద్రము ప్రారంభించవలెననియు, యువ 'టింఫని' దంపతులు అక్కడ పరిచర్య చేపట్టవలెనని క్రీ॥ శ॥ 1869 సం॥రములో కెనేడియన్ బాప్టిష్టు మిషను బోర్డు వారిచే తీర్మానించబడెను.

రామాపట్టణములో సి.బి. మిషను కేంద్రము తెరవబడుట:

"ఆహా, దేవుని బుద్ధి, జ్ఞానముల బాహుళ్యము ఎంతో గంభీరము; ఆయన తీర్పులు శోధింపనెంతో అశక్యములు; ఆయన మార్గము లెంతో అగమ్యములు." (రోమా 11:33)

పై నుదహరించిన తీర్మానములో పేర్కొనబడిన సాహస కార్యములో దైవ నడిపింపు, దేవుని అదృశ్య హస్తము తమకు తోడైయున్నదని కెనేడియన్ బాప్టిష్టులు పూర్తిగా విశ్వసించిరి. దీని పర్యవసానముగ రామాపట్టణములోని అప్పటి సబ్‌కలెక్టరు వారి కార్యాలయమును ఒంగోలుకు తరలించవలెనని బ్రిటీష్ ప్రభుత్వమప్పుడే ఒక అత్యవసర నిర్ణయము తీసుకొని యుండెను. ఈ నిర్ణయము అమలు చేయుట వలన నిరుపయోగముగ మారనైయున్న ప్రభుత్వ ఆస్తులను (వంద ఎకరములు భూమి మరియు రెండు బంగళాలు) అమ్మకమునకు పెట్టిరి. దేవుడనుగ్రహించిన ఈ సదవకాశమును విదేశీ కెనడా బాప్టిష్టు మిషను బోర్డు వారు సద్వినియోగము చేసికొని, వెంటనే తడవు చేయకుండ సదరు స్థిరాస్తులను పూర్తిగ కొనియుండిరి. తరువాత రెవ. టింఫని వెను వెంటనే ఈ ఆస్తులను స్వాధీనము చేసుకొని యుండెను.

టింఫని దంపతులు రామా పట్టణములో ఒక బంగళాను తమ నివాస భవనముగ ఏర్పరచుకొని, మరియొక బంగళాను ఆలయము కొరకు కేటాయించి ప్రతిష్టించిరి. ఈ విధముగ ఈ యువ మిషనరి దంపతులు భారతదేశమునకు వచ్చిన అనతి కాలములోనే క్రీ॥ శ॥ 1870 సం॥రము మార్చి 26వ తేదీని ప్రథమ కెనెడియన్ బాప్టిష్టు మిషను కేంద్రమును దక్షిణ కోస్తా జిల్లాలలో స్థాపించి, సంఘమును ఏర్పరచిరి. అప్పటికి ఈ సంఘములోని మొత్తము సభ్యుల సంఖ్య 35 గురు. 18 మాసముల అనంతరము ఈ సంఖ్య ప్రభువు కృపలో 115కు పెరిగినది. తరువాతి కాలములో ఒకటిన్నర సం॥రము అనంతరము ఈ సంఖ్య యింకను 675కు పెరిగినట్లు రెవ. డబ్ల్యు. జి. కార్డరు గారిచే సదరు మిషను శతవార్షిక నివేదికలో గ్రంథస్తము చేయబడెను. రెవ. టింఫని క్రీ॥ శ॥ 1872 సం॥రములో రామా పట్నములోని వేదాంత కళాశాలకు తొలి అధ్యక్షులయిరి. దేవుని పరిశుద్ధ నామమునకు మహిమ కలుగును గాక!

విశాఖపట్టణము ఆర్.టి.సి. కాంప్లెక్స్ పరిసర ప్రాంతములో రెవ. టింఫని జ్ఞాపకార్థము ఒక బహుళ ప్రయోజనములు గల, గట్టి క్రమశిక్షణతో కూడిన, అత్యంత ప్రతిష్ఠాకరమైన, ఆధునిక విద్యాబోధనలో ప్రసిద్ధిగాంచిన డిగ్రీ స్థాయి ఇంగ్లీషు మీడియం కళాశాల కడు సమర్ధవంతముగ నడువబడుచున్నది. ఈ కళాశాల నెలకొల్పబడిన ప్రదేశమునకు పూర్వము 'సి.బి.యం. కాంపౌండ్' అనెడివారు. ప్రస్తుత కాలములో ఈ మహా సంస్థ మూడు పూవులు, ఆరు కాయలు చందముగ భాసిల్లుచున్నది.

రెవ. జాన్ మెక్లారిన్ కుటుంబ సహితముగ మిషనరి సేవ కొరకు భారతదేశమునకు సమర్పించబడుట:

రెవ. టింఫని రామా పట్టణము దాని పరిసర ప్రాంతములలో అనతి కాలములో సేవలో సాధించిన గణనీయమైన ప్రగతి కెనడా బాప్టిష్టు విదేశి మిషన్ బోర్డు

వారిని ఆశ్చర్య చకితులను చేసినది. వారు దేవుని యందు ఎంతో ఉజ్జీవింపబడి బహుగ ఆనందించి యుండిరి. దీని పర్యవసానముగ సదరు బోర్డు (ఆక్సిలరి సొసైటీ) వారు మరియొక మిషనరి కుటుంబమును ప్రభువు సేవనిమిత్తము భారతదేశమునకు సమర్పించవలెనని నిశ్చయించిరి. ఈ సందర్భములో దైవసేవ కొరకు స్వచ్ఛందముగ సమర్పించుకొనిన వారు రెవ. జాన్ మెక్లారిన్ దంపతులు.

రెవ. టింఫనివలె, రెవ. మెక్లారిన్ కూడ 'ఉడ్‌స్టాకు' లోని 'కెనడియన్ లిటరరీ ఇన్‌స్టిట్యూట్' లో పట్టభద్రులు. ఆయన తన విద్యాభ్యాసము ముగిసిన తరువాత 'ఒంటారియా' రాష్ట్రములోని 'స్ట్రాట్ ఫోర్డు' సంఘములో కాపరిగ రెండు సం॥రములు బాధ్యతలు చేపట్టి యుండిరి. క్రీ॥ శ॥ 1869 సం॥రము అక్టోబరు మాసములో 'ఉడ్‌స్టాక్' ప్రథమ బాప్టిష్టు ఆలయములో 'ఒంటారియో, క్విబెక్' సంఘముల ప్రతినిధుల వార్షిక సమావేశము జరిగినది. రెవ. జాన్ మెక్లారిన్‌ను విదేశీ మిషనరీగ నియమించిన సందర్భములో ఆ రోజున ప్రత్యేక ఆరాధన జరుగవలెనని ఏకగ్రీవముగ నిర్ణయింపబడినది. అప్పటి కెనడా మిషను సొసైటి కార్యవర్గ సభ్యులైన రెవ. జాన్ బెట్స్, పాష్టర్ బడ్ స్టాక్, రెవ. హెయిన్ లాయిడ్ (కెనాడా బాప్టిష్టు మిషను పత్రికా సంపాదకులు) మరియు డా॥ హెచ్.ఇ. బుచన్ ఆధ్వర్యములో జరిగిన పరిచర్య ప్రతిష్టారాధానలో ఒక గంట వ్యవధిలో విదేశములలోని మిషనరి ఉద్యమమునకై 1,750 డాలర్లు విరాళముగ సేకరించబడినవి.

రెవ. మెక్లారిన్ దంపతులు రెవ. టింఫని దంపతుల వలె అతి ప్రమాదకరమైన సుదీర్ఘ సముద్రయానము 'న్యూయార్క్' ఓడ రేవు నుండి అట్లాంటిక్ మహాసముద్రము గుండ ఇంగ్లాండు దేశము చేరి, తదుపరి దక్షిణ ఆఫ్రికా ఖండమును చుట్టి చేయవలెనని తొలత నిశ్చయించిరి.

ఈ విధముగ సముద్ర యానము చేయుట కొరకు వారికి 6 మాసములు పైగా ప్రయాణకాలము అవుసరమైయుండెడిది. దేవునికి స్తోత్రములు. క్రీ॥ శ॥ 1869 సం॥రము నాటికి 'సూయజ్' కాలువ నౌకాయానముల రాకపోకలకై తెరువబడెను. దేవుడు ఈ సౌకర్యము కలుగ జేసినందులకై మెక్లారిన్ దంపతులు దేవుని యందు బహుగ ఆనందించి హృదయపూర్వకమైన కృతజ్ఞతాస్తుతులు చెల్లించి యుండిరి. వారు క్రీ॥ శ॥ 1869 సం॥రము డిశంబరు 22వ తేదీని 'కొలరాడొ' నౌకలో 'సూయార్క్' నగరము నుండి భారతదేశమునకు పయనమయిరి. వారు మార్గ మధ్యలో ఇంగ్లాండు దేశములో కొన్ని దినములు గడిపిన పిదప, తిరిగి క్రీ॥ శ॥ 1870 సం॥రము జనవరి 18వ తేదీన బయలుదేరి మద్రాసు చేరుకొని యుండిరి. ఈ విధముగ వారు చేసిన సముద్రయానము కాల పరిమితి ఒక నెల రోజులు మాత్రమే.

రెవ. మెక్లారిన్ దంపతులు మద్రాసు నుండి రామా పట్టణమునకు ఎడ్ల బండ్లలో గంటకు రెండు మూడు మైళ్ళు వేగముతో దుమ్ము, ధూళితో కూడిన బాటలలో పయనించి, తీవ్ర అసౌకర్యముకు లోనయి చివరకు క్రీ॥ శ॥ 1870 సం॥రము మార్చి 2వ తేదీన రెవ. టింఫని గృహము చేరి యుండిరి. వారికి రెవ. టింఫని దంపతులు మరియు ఇతర మిషను పనివారలచే ఉత్తేజ పూరితమైన ఘనస్వాగతమియ్యబడినది. సువార్త సహచరులుగ, స్వంత తోడల్లుడులుగ ఆ సమయంలో వారు దేవుని యందు అనుభవించిన ఆనందము, ఆత్మీయ సమాధానము వర్ణనాతీతము. రామా పట్టణములో మరి యొక బంగళా లేనందు వలన రెవ. మెక్లారిన్ దంపతులు, రెవ. టింఫని గారి బంగళాలోనే నివాస మేర్పరచుకొని తదుపరి సేవా జీవితమును ప్రారంభించిరి. వారు వెంటనే తెలుగు భాషను నేర్చుకొనుటకు ఉపక్రమించిరి.

క్రీ॥ శ॥ 1870-73 సం॥రముల మధ్య కాలములో తెలుగు ప్రాంతములో సేవలందించిన విదేశీ మిషనరీలలో శ్రీయుతులు మెక్‌లారిన్, టింఫని కెనడా దేశస్తులు కాగా,

ఒంగోలులో సేవ లందించిన రెవ. జె.ఇ. క్లౌ మరియు నెల్లూరులో సేవ చేసిన రెవ. 'జివెట్' మాత్రము అమెరికన్లు.

రెవ. 'మెక్లారిన్' తెలుగు నేర్చుకొను కాలములో ఒంగోలులో మిషనరిగ యున్న రెవ. జె.ఇ. 'క్లౌ' అనారోగ్యము పాలయిరి. ఇందు మూలముగ రెవ. మెక్లారిన్, రెవ. క్లౌ స్థానములో తాత్కాలికముగ సేవలందించవలెనని నిశ్చయించబడినది. రెవ. క్లౌ మాత్రము పరిపూర్ణ విశ్రాంతి కొరకు అత్యవసరముగ మాతృదేశమునకు బోవలెనని నిర్ణయించుకొనిరి. తదనుగుణముగ రెవ. మెక్లారిన్ దంపతులు క్రీ॥ శ॥ 1871 సం॥రము నవంబరు 1వ తేదీని రామాపట్టణము విడిచి ఒంగోలుకు తరలివెళ్ళి పరిచర్య చేపట్టిరి. ఆయన ఒంగోలు ప్రాంతములో విస్తృతముగ పర్యటన సలిపి, డిశెంబరు నెల నాటికి 50 రోజులు పర్యటన పూర్తి చేసి 280 మందికి బాప్తిస్మ మిచ్చియుండిరి.

సి.బి. మిషను శతవార్షికోత్సవ నివేదికలో ఈ క్రింది విషయములు గ్రంథస్తము చేయబడెను.

ఆనాటి ఒంగోలు మిషను ఫీల్డు విస్తీర్ణము 7,000 చదరపు మైళ్ళు, ఫీల్డులోని గ్రామముల సంఖ్య 1,300. జనాభా దాదాపు 10 లక్షలు, ఒంగోలు ఫీల్డుకు చెందిన క్రైస్తవులు యించుమించు రెండు వందల గ్రామములలో చెదిరి యుండెడివారు.

ఒంగోలు ఫీల్డుకు రెవ. మెక్లారిన్ తగిన మిషనిరి పనివాడని ఋజువైనది. క్రీ॥ శ॥ 1872 సం॥రములో 477 మంది, 1873 సం॥రములో 708 మంది రెవ. మెక్లారిన్ చేతులు మీదుగ బాప్తిస్మము పొందినట్లు కూడ సదరు శతవార్షిక నివేదికలో పొందుపరచబడెను.

రెవ. క్లౌ విశ్రాంతి కాలము పూర్తి అయిన పిదప 2 సం॥రముల తరువాత తిరిగి ఒంగోలు చేరుకొనగానే రెవ. మెక్లారిన్ నుండి ఫీల్డు బాధ్యతలు తిరిగి స్వీరకించిరి. రెవ. మెక్లారిన్ మాత్రము కొంత కాలము తరువాత, కెనడా బాప్టిష్టు మిషనరిగ సేవలో పున: ప్రవేశముచేసి యుండిరి.

రెవ. టింఫని మరియు రెవ. జాన్ మెక్లారిన్ మిషనరిలతో తాలేరు మారయ్య పరిచయ మేర్పరచుకొనుట:

తాలేరు మారయ్య క్రీ॥ శ॥ 1873 సం॥రములో జన్మించిరి. తల్లిదండ్రులిరువురు నిమ్న జాతికి చెందినవారు. వీరు పశ్చిమ గోదావరి జిల్లా కొల్లేరు లంక ప్రాంతీయులు. తండ్రి ఒక ఆంగ్లేయ న్యాయాధిపతి బంగళాలో నౌకరుగా పనిచేసెడివాడు. మారయ్య ఎక్కువగ మిషను పాఠశాలలో విద్యనభ్యసించి యుండుట వలన క్రైస్తవ సత్యమును అతను బాగా ఒంట వట్టించుకొనిరి. అతను 'టెలిగ్రాఫ్' డిపార్టుమెంటు నందు ఖాయమయిన ఉద్యోగమును సంపాదించుకొనిరి. అతను రాజమహేంద్రవరములో ఉద్యోగ బాధ్యతలు నిర్వహించుచున్న కాలములో లూథరన్ క్రైస్తవునిగ ఉండి 'థామస్ గాబ్రియేలుగ' క్రైస్తవ నామము ధరించెను. (ఇక మీదట తాలేరు మారయ్య గారి పేరు 'థామస్ గాబ్రియేలు'గ వుదహరించబడును)

థమస్ గాబ్రియేలు ఉద్యోగరీత్యా కాకినాడకు బదిలీ కాబడెను. ఆయన కాకినాడలో రెండు సం॥రములు పనిచేసిన తరువాత క్రీ॥ శ॥ 1867 సం॥రములో బొంబాయి నగరమునకు బదిలీ కాబడినట్లు ఉత్తరువు వచ్చినది. అప్పటికి ఆయన 'మసూచి' వ్యాధికి గురియై చికిత్స నిమిత్తము మద్రాసు నగరములో ఒక వైద్యశాలలో చేరియుండెను. అచ్చట బ్రిటిష్ సైన్యమునకు చెందిన సంఘ కాపరి ఒకరు (బహుశ దాస్ అంతర్వేది గారు కావచ్చును) ఆయనను తరచు వైద్యశాలలో దర్శించుట చేత, సదరు సంఘ కాపరి ప్రదర్శించిన ప్రేమ, ఆదరాభిమానములకు ప్రభావితుడై, సువార్త అనునది దేవుని మహోన్నత బహుమతి అని గాబ్రియేలు తెలుసుకొనగలిగెను. ఆయన క్రీస్తులో పరివర్తన చెందిన మానవుడిగ తిరిగి జన్మించిన విశ్వాసిగ బాప్తిస్మము పొందెను. తన ఆధ్యాత్మిక గురువైన రెవ. దాస్ అంతర్వేది గారి నడిపింపు ప్రకారము స్థానిక

మద్రాసు బాప్టిష్టు సంఘం సభ్యుడయ్యెను. ఇంతలో ఆయనను బొంబాయికి బదిలీ చేయుచు జారి కాబడిన ఉత్తరవు ఉపసంహరించబడినది. ఆయనను యధావిధిగా తిరిగి విధులలో చేరవలసినదిగ క్రొత్త ఉత్తర్వు జారీ కాబడినది. దీని పర్యవసానముగ ఆయన నూతన వ్యక్తిగ తిరిగి కాకినాడ చేరుకొనెను. తాను అనుభవించిన నిండయిన సంతృప్తి సమాధానములతో దేవుని యందు బహుగ ఆనందించెను. అప్పటికి కాకినాడ పట్టణములో ఏ విషనుకు సంబంధించిన కేంద్రము కూడ తెరువబడి యుండలేదు. ఈ లోటును తీర్చుటకు ఆయన కృతనిశ్చయుడై, ఆ రోజులలో నెలకు రూ. 75 లు వేతనము ఆర్జించి పెట్టుచున్న లాభదాయకమయిన ఉద్యోగమును తృణప్రాయముగ భావించి క్రీ॥ శ॥ 1869 సం॥రములో త్యజించిరి. తరువాత తన స్వంత ప్రాంతమయిన పశ్చిమ గోదావరి జిల్లా నరసాపురంలోని 'బ్రదరన్ మిషన్' కు చెందిన 'రెవ. ఇ.ఎస్. బౌడన్' గారితో కలిసి సేవ చేయ ప్రారంభించెను. ఈ ప్రాంతమునకు చెందిన 'కొల్లేరు లంక' పరిసరవాసులగు తన సోదరి బంధువర్గమునకు చెందిన 'కర్రె' కుటుంబీకులకు కొందరికి తొలుత బాప్తిస్మమిచ్చి యుండిరి.

ఈ విధముగ గాబ్రియేలు స్వతంత్రముగ సేవ చేయవలెననెడి స్ఫూర్తితో 'కొల్లేరు మిషను' స్థాపనకు నాంది పలికిరి. తన పరిచర్య మనుగడ కొరకు, కుటుంబ పోషణ కొరకు చిన్నతరహా పరిశ్రమ నొకదానిని ఆయన ప్రారంభించిరి. కాని, ఈ పరిశ్రమ విఫలమై ఆర్థిక నష్టములను తెచ్చిపెట్టినది. ఈ పరిశ్రమను పునర్జీవింప చేయవలెననెడి తలంపుతో మద్రాసులో పరిచయస్తులయిన కొందరు ఆంగ్లేయ బాప్టిష్టులను ఆర్థిక సహాయము నర్థించుట కొరకు క్రీ॥ శ॥ 1867 సం॥రములో ఒక ఎడ్లబండిలో మద్రాసు నగరమునకు పయనమయ్యెను. సుమారు నెల రోజులు ప్రయాణించి మార్గ మధ్యములో క్రీ॥ శ॥ 1871 సం॥రము జూన్ 17వ తేదీ శనివారము రామా పట్టణము చేరుకొనెను. అక్కడ తెలుగు భాషను నేర్చుకొనుచున్న రెవ. జాన్ మెక్లారిన్ మరియు రెవ. టింఫని గార్లను కలుసుకొని, మరునటి దినమున మద్రానుకు తన ప్రయాణము కొనసాగించెను. మద్రాసులోని సనాతన బాప్టిష్టులకు "(స్ట్రిక్టు బాప్టిష్టు)" తన కొల్లేరు మిషను పరచర్యను గూర్చి వివరించెను. అక్కడే ఈ స్వదేశీ మిషనరి వైతాళికుడయిన థామస్ గాబ్రియేలు సువార్త సేవ కొరకు అభిషేకించబడెను. తరువాత ఆకివీడు దగ్గర కొల్లేరు ప్రాంతములో సువార్త సేవ తిరిగి విజయవంతముగ కొనసాగించబడినది. క్రీ॥ శ॥ 1873 సం॥రము జూలై మాసములో కొల్లేరు పరిసర గ్రామములలో 39 మందికి బాప్తిస్మము మిచ్చి యుండిరి. రామా పట్టణములోని రెవ. టింఫని, మరియు జాన్ మెక్లారిన్ మిషనరిలతో క్రమమయిన ఉత్తర ప్రత్యుత్తరములు కొనసాగించెను. ఈ విదేశీ మిషనరి వైతాళికులు, మన గాబ్రియేలు గార్కి ఆయన పరిచర్యలో తగు సూచనలను సలహాలనిచ్చి తగు విధముగ ప్రోత్సహించిరి. ఆయన తన పరిశ్రమను తిరిగి కాకినాడలో పున: ప్రారంభించి కొంత వరకు ఆశాజనకముగ సఫలీకృతులయిరి.

సేవ నిమిత్తము కాకినాడకు తరలిరావలసినదిగ రామా పట్టణములోని కెనడా బాప్టిష్టులకు గాబ్రియేలు గారి ఆహ్వానము:

గాబ్రియేలు గారు చేయుచున్న పరిచర్య నిమిత్తము ఆర్థిక సహాయము కొరకు ప్రయత్నించ వలసినదిగ తన మిత్రులయిన శ్రీయుతులు టింఫని, మెక్లారిన్‌లను కోరెను. కాకినాడలో పరిచర్య కొనసాగించుటకు తగు సహాయము పంపుటకు దేవుడు ఒంటారియో - క్విబెక్ బాప్టిష్టు సంఘములను ప్రేరేపించునని ఈ కెనడా మిషనరిల ద్వయం విశ్వసించిరి. వారు గాబ్రియేలు గారి దరఖాస్తును కెనడా బాప్టిష్టు విదేశీ మిషన్ సొసైటీ కార్యవర్గము వారికి సిఫారసు చేస్తూ, దఖలు పరచిరి.

కెనేడియన్ బాప్టిష్టు మిషన్ సొసైటీ బోర్డు వారు, అమెరికన్ బాప్టిష్టు యూనియన్ విభాగము వారికి అనుబంధముగ వుంటూ కాకినాడలో ప్రత్యేక మిషన్ ప్రారంభించి, సేవ చేయవలెనని తొలత నిర్ణయించిరి. అప్పటికే థామస్ గాబ్రియేలు అతి సామాన్య స్థాయిలో మిషన్ ప్రారంభించెను. కాని కెనడా బాప్టిష్టు బోర్డు వారు భవిష్యత్తులో కాకినాడ మంచి వ్యాపార కేంద్రముగ అభివృద్ధి చెందునని గ్రహించి, అక్కడ స్వతంత్రముగ సేవ చేయవలెనని సంకల్పించిరి. ఈ సందర్భములో రెవ. మెక్లారిన్ అమెరికన్ బాప్టిష్టు మిషను నుండి విడుదల పొందవలెనని సూచించిరి. ఎట్టకేలకు రెవ. మెక్లారిన్ సమర్పించిన రాజీనామా అమెరికన్ బాప్టిష్టు యూనియన్ వారిచే ఆమోదించబడెను.

రెవ. మెక్లారిన్ కుటుంబము ఒంగోలు పట్టణమును విడిచి కాకినాడ పోవుటకు ఉద్యుక్తులయిరి. ఆ సం॥రము ఒంగోలు తదితర ప్రాంతములలో క్షామ పరిస్థితులు విలయతాండవము చేయుచున్నవి. అయినప్పటికి ఒంగోలు ప్రాంతములోని క్రైస్తవులు మెక్లారిన్ దంపతులకు నిండైన సమాధానముతో ప్రేమ పూర్వకమయిన వీడ్కోలు పలికి యుండిరి. ఒంగోలు ప్రాంతములో వారొనరించిన సేవలను ప్రశంసిస్తూ అచ్చొత్తించబడిన వీడ్కోలు పత్రము వారికి సమర్పించిరి. దీనితోపాటు భూరి నగదు విరాళమును కూడ వారి సేవ కొరకు ప్రేమ పూర్వకముగ వారి కందించి యుండిరి.

రెవ. మెక్లారిన్ కుటంబము ఫిబ్రవరి 22వ తేదీన ఒంగోలులో ఎడ్లబండిలో బయలుదేరి రామా పట్నము, అల్లూరు, నెల్లూరు మీదుగ మద్రాసు చేరియుండిరి. మద్రాసు నుండి క్రిక్కిరిసిన కోస్తా ఓడలో కాకినాడకు బయలుదేరి క్రీ॥ శ॥ 1874 సం॥రము మార్చి 12వ తేదీని కాకినాడ ఓడరేవులో కాలూనిరి.

అప్పటికింకను ఈస్టుకోస్టు రైలు మార్గము ఏర్పడి యుండలేదు. ఇది క్రీ॥ శ॥ 1893 సం॥రము మార్చి 21వ తేదీన ప్రారంభించబడెను. ఇది ప్రత్యేక గమనార్హము.

మెక్లారిన్ దంపతులు నౌక నుండి దిగి కాకినాడ రేవులో కాలూనిప్పుడు వారిని స్వాగతించుటకు ఎవరును అక్కడకు వచ్చి యుండలేదట కాని కొంత కాలహరణము జరిగిన తరువాత స్థానిక సువార్త పరిచారికుడు, మన కథానాయకుడు అయిన థామస్ గాబ్రియేలు నౌకాశ్రయమునకు వచ్చి మిషనరి దంపతులను హృదయపూర్వకముగ, నిండయిన సమాధానముతో, ఆనందోత్సాహములతో వారికి స్వాగతము పలికి యుండిరి. గాబ్రియేలు గారు, మిషనరి దంపతులకు తొలుత బజారు వీధిలో ఒక చిన్న యింటిలో తాత్కాలికముగ బస ఏర్పాటు చేసి యుండిరి. తరువాత ఒక ఆంగ్లేయ క్రైస్తవ వ్యాపారస్తుని గృహములోనికి డబ్బు చెల్లించు పద్ధతిపై అతిథులుగ మారి యుండిరి.

కాకినాడ నేలపై మెక్లారిన్ దంపతులు కాలూనిన రోజునే కెనేడియన్ బాప్టిష్టు మిషను స్థాపించబడినట్లుగ భావించవచ్చునని రెవ. డబ్ల్యు.జి. కార్డర్ గ్రంథస్తము చేసి యుండిరి. రెవ. థామస్ గాబ్రియేలు లేనిదే దక్షిణ కోస్తా జిల్లాలలో కెనడియన్ బాప్టిష్టు మిషన్ ఉద్భవించియుండెడిది కాదని నేను వ్యక్తిగతముగ భావించుచు మీకు మరియొకసారి గుర్తు చేయుచున్నాను.

> ఇదిగో త్వరగా వచ్చుచున్నాను. వానివాని క్రియచొప్పున ప్రతివాని కిచ్చుటకు నేను సిద్ధపరచిన జీతము నాయొద్ద ఉన్నది.
>
> ప్రకటన 22:12

తెలుగు వాఙ్మయ సాహిత్య క్రైస్తవ కవి సార్వభౌమ

రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి

కె.ఎ. రత్నయ్య, బి.ఎ., రిటైర్డు తహశీల్‌దారు
'మిస్సమ్మ' నిలయము, చిట్టివలస - విశాఖజిల్లా

ద్రాక్షావల్లి వారి సౌజన్యంతో

క్రీ॥ శ॥ 1872వ సం॥రములో రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి ప్రేరణచే రెవ. దాస్ అంతర్వేదిగారు మరియు రెవ. చౌధరి గారు, పటాలపు సీనియర్ అధికారుల వద్ద నిండయిన సమాధానముతో సెలవు గైకొని, పెక్కు ఎడ్లబండ్లు కట్టించుకొని క్రైస్తవ సిపాయిలు, హావల్దారులతో సుమారు 300 మైళ్ళు దూర భార ప్రయాణము సాగించి, మార్గ మధ్యమున అక్కడక్కడ ప్రభువు మహిమార్థమయి సువార్త ప్రచారోద్యమములో పాల్గొనుచు బరంపురము పట్టణమునందు ప్రవేశించిరి. ప్రజా కరతళాధ్వనుల మధ్యను, దైవస్తుతి స్తోత్రముల మధ్యను మూడు దినములా పట్టణములోను పరిసర ప్రాంతములలోను సువార్త ప్రచురణ గావించిరి. అచ్చట రెవ. బెయిలీ గారు, వారి యొక్క ప్రసంగములు అత్యంతాశక్తితో వినియుండిరి. అక్కడనుండి ఆ సువార్త ప్రచార బృందము పర్లాకిమిడి మీదుగ ఆకుల తంపర చేరియుండిరి. అచ్చట బాప్తిస్మములు స్వీకరించుటకు బండి జోగినాయుడు, చల్లా అప్పలనాయుడు, లాలయ్యా శతపతి అను విశ్వాసులు సంసిద్ధతను వ్యక్తము చేసి ఆసక్తితో ముందుకు వచ్చియుండిరి. కాని దురదృష్టవశాత్తు వారి బంధుమిత్రాదులు గొప్ప అలజడి లేవనెత్తి, తీవ్ర పరిణామములు తలెత్తగలవని బెదరించినందువలన, సదరు సువార్తబృందమువారు ఎంత మాత్రము భీతి, నిరాశ చెందక, యింకను ప్రభువాక్యాము ప్రకటించి సదరు విశ్వాసులను బలపరచిరి. తదుపరి సదరు సువార్త బృందము వారు "గుల్‌షనాబాద్" అను శ్రీకాకుళము (యిది శ్రీకాకుళమునకు, పూర్వము మహామ్మదీయుల పరిపాలనాకాలములో "గుల్‌షనాబాద్" అను నామము కలిగి వుండెడిదని విశ్వసించబడుచున్నది), విజయనగరము, చిట్టివలస గ్రామముల మీదుగ విశాఖపట్టణము వరకు ప్రయాణము సాగించి తిరిగి కటక్‌పురి చేరియుండిరి. ఇట్లు ఈ బృందము వారందరు తిరిగి ప్రయాణమయి వెళ్ళుచుండగ అప్పటి గంజాం జిల్లా (తరువాతి కాలములో అవిభక్త వైజాగ్‌పట్నము జిల్లా) కలెక్టరుగారయిన సి.జి. మాస్టర్ విస్కోయరు గారు సదరు యావత్తు బృందము వారిని సాదర పూర్వకముగ నాహ్వానించి వారి దారి ఖర్చుల నిమిత్తము 100 రూపాయిలను కానుకగా (యిప్పుడీ మొత్తము ఆర్థిక వ్యవస్థలో రూ. 10,000 లకు సమానము) అందించి యుండిరి. వారాపురమున కొంత సమయము వరకు ప్రజలకు సువార్త ప్రకటించిన తరువాత గొబ్బి సూర్యనారాయాణ అను అసామీ ప్రభువును విశ్వసించి బాప్తిస్మము స్వీకరించి యుండెను. రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరిగాని ఆయన అనుయాయులుగాని, 300 మైళ్ళు దూర మందున్న యీ నూతన విశ్వాసులు కొరకు ప్రార్థించుట మానక వారిని తమ వ్యక్తిగత లేఖలలో క్రీస్తు యొక్క అనంత కృప వైపు ఆకర్షితులగునట్లు వారి హృదయములను ప్రేరేపించుచు వచ్చియుండిరి. అప్పటికి రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి నిండు వృద్ధాప్యమునకు చేరియుండిరి.

రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి అన్నగారయిన జగన్నాధ చౌధరికి కనిష్ఠ కుమారుడయిన గోపినాధ చౌధరి, తన పిన తండ్రి అయిన రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి మరియు రెవ. దాస్ అంతర్వేది గార్ల సువార్త ప్రభోదము వల్లను యింకను రెవ. చౌధరి గావించిన పలు పద్య, గద్య రచనల వల్లను కొంతవరకు క్రీస్తుని తన రక్షకకునిగ అంగీకరించియుండిరి. కాని ఆయన బహిరంగ బాప్తిస్మ స్వీకారము చేయుటకు తన ఉన్నత కులగోత్రములు ప్రధాన ప్రతిబంధకములుగ నిలిచెను. తన బాబాయి (పిన తండ్రి) అయిన రెవ. చౌధరి మరియు రెవ. దాస్ అంతర్వేదిగార్లు గోపినాధ చౌదరిని బాప్తిస్మము స్వీకరణ సందర్భములో ప్రభువు కృపలో ఎంత హెచ్చరించి అర్థించినప్పటికి "అదిగో, యిదిగో" అనుచు వాయిదాలు వేయుచు వచ్చుచుండెను. ఆయన విషయములో పరిస్థితులు యింత అనుకూలముగ విపత్కర పరిణామములకు దారి తీయనైయుండగ:

అది క్రీ॥ శ॥ 1872 వ సం॥రము జూలై నెల 13వ తారీకు, బుధవారము రోజు అనగ తెలుగు పంచాంగము లెఖ్ఖల ప్రకారము అది అంగీరస సం॥రము జ్యేష్టబహుళ 13వ తేది, బాధాకరము రోజు. ఆ రోజున భారతావనికి తూర్పు కోస్తాతీరమున అనుకొనియున్న ఉత్కళ రాష్ట్ర (ఒరిస్సా) భూభాగముపై ప్రచండమయిన పెను తుఫాను మహా ప్రళయముగ సంభవించినదట. (సహజముగ ఒరిస్సా రాష్ట్రము తరచు తుఫానులు సంభవించుటకు జన్మస్థానము). తత్ఫలితముగ మనుష్యులను గాని, పశుపక్ష్యాదులనుగాని బయటకు వచ్చి తిరుగులాడకుండ ప్రచండ వర్షము రాత్రింపగళ్ళు పట్టు విడవకుండ కుండపోతగ కుంభవృష్టి కురిసినదట దీని ఫలితముగ నదులు, వాగులు, వంకలు, ఏర్లు, పూర్లు, ఏకమయి పోయి వరదకు పొంగి పొర్లి ప్రవహించినదట. అది ఉత్కళ రాష్ట్ర చరిత్రలో ఒక గొప్ప జలప్రళయముగ వర్ణించబడెను. దీనికి తరువాతి కాలములో అనగా క్రీ॥ శ॥ 1878వ సం॥రము నవంబరు 5వ తేదీని డా॥ రెవ. మెక్లారిన్ కాలములో తూర్పు కోస్తా తరములో మరియొక పెను తుఫాను కాకినాడ దాని చుట్టుప్రక్కల ప్రాంతములలో సంభవించి యుండెను. ఈ తుఫాను కారణముగ సి.బి. మిషన్ ఆస్తులకు అపారనష్టము వాటిల్లియుండెను. ఈ విషయమును గతంలో వేరొక సందర్భములో మీకు తెలియజేసి వున్నాను. దయచేసి పాఠకులు గమనించగలరు.

ఉత్కళ రాష్ట్రములో అట్టి భయంకరమయిన తుఫాను వలన సంభవించిన వరదల సమయములో క్రీ॥ శ॥ గోపినాధ చౌధరి గారును, మరికొందరు అనుచరులు కలిసి, ఉత్కళ రాష్ట్రములోని 'వంశధార' నదిలో ఒక నాటు పడవలో సదరు నదిని దాటుచుండిరి. అప్పటికి 'వంశధార' నదిలోని వరదనీరు పూర్తిస్థాయిలో సుడులు తిరుగుచు మహాఉధృతముగ ఘోషించుచు భయంకరమయిన వేగముతో ప్రవహించుచు, నది పరివాహక ప్రదేశములలో అడ్డు తగిలిన ఊర్లను, చెట్లు చేమలను పశుపక్ష్యాదులను, వ్యవసాయోత్పత్తులను పెకిలించుకొని ఊడ్చుకొని పోవుచుండెనట. నదిలోని ఉధృత ప్రవాహవేగమును తట్టుకొనజాలక సదరు నాటుపవడ నదీప్రవాహములోని సుడులలో చిక్కుకొని గిరికీలు కొట్టుచు తల్లక్రిందులవసాగెను. పడవలోని వారందరు మిక్కిలి భయభ్రాంతులయి పొలి కేకలు పెట్టసాగిరి. ఆ క్లిష్ట సమయములో వారిని ఆదుకొని రక్షించుటకు ఒడ్డున నిలువబడిన ప్రేక్షకులు మిక్కిలి నిశ్చేస్టులయి ఎవ్వరును సాహసింపక హాహాకారము లెత్తసాగిరి. గోపినాధ చౌధరి మాత్రము ధైర్యము కోల్పోకుండ ప్రభువునందు గుండె నిబ్బరము చేసుకొని అచెంచలమయిన నిరీక్షణతో చేతులు జోడించి ఈ విధముగ ప్రభువు వారిని వేడుకొనియుండిరట. "యేసుక్రీస్తు ప్రభువాక్క మమ్ములను నీ యొక్క ఎనలేని కృపలో క్షమించి, ఈ ఆపదలో నుండి రక్షించండి. ఈ ఆపద నుండి కాపాడబడిన పిదప నేను నీ ఘనమైన నామములో రక్షింపబడుటకు కటకపురికిబోయి ఈ లోకములో ఎవరెన్ని ఆటంకములు కల్పించినను – నీ

పరిశుద్ధ నామములో పూర్తి విశ్వాసముతో బహిరంగ బాప్తిస్మము స్వీకరించగలను. నా రక్షణ విషయములో ఈ ఆఖరువు అవకాశము నీ ఉచితమయిన కృప చొప్పున నాకు దయ చేయండి" అని గొప్ప విశ్వాసముతోను, ఎనలేని నిరీక్షణతోను ప్రభువును ప్రార్థించిరట. అంతే! ఈ నమర్పణావరమయిన ప్రార్థన దైవసన్నిధిలో ప్రతిధ్వనించినది. దేవుడు మహా అశ్చర్యకరుడు, ఆపద్బాంధవుడు కదా! ఆ మరుక్షణమునే, ఒక మహా పర్వతాకారమును బోలిన ఒక భారీ గడ్డివేటు నది ప్రవాహవేగములో పడి కొట్టుకొని వచ్చి పడవ ప్రక్కను అడ్డుదన్నుగ నిలచి, సదరుపడవను ప్రవాహ వేగములో తల్లక్రిందులు పడకుండ ఆపగలిగి నిరోధించగలిగినదట. దేవునికి స్తోత్రములు! ఈ ఆశ్చర్యకరమయిన దుస్సన్నివేశము అపొస్తలుడయిన, ఆచార్య పౌలు భక్తుడు తన యొక్క రోమా నముద్రయానములో తన ప్రయాణపు నౌక భయంకరమయిన తుఫానులో చిక్కుకొనిన క్లిష్టపరిస్థితిని బోలియున్నది.

ఆచార్య, పరిశుద్ధ పౌలు భక్తుడు తన మూడవ సువార్త (మిషనిరి) నముద్ర యానమును దిగ్విజయముగ ముగించుకొని యెరిషలేము పట్టణము చేరియుండెను. ఆయన ఈ యాత్రలో అంతియొక్కై, గలతి, ఎఫేసు, కొరింథు, మాకెదొనియా, త్రోయ, మిలేతు ప్రదేశములలోని సంఘములను సందర్శించి యుండిరి. ఆయన యెరిషలేము దేవాలయమునందుండగా మత మౌఢ్యులయిన క్రీస్తుమత ద్వేషులయిన కొందరు యూదా జనాంగములవారు, స్థానిక జనాంగములను పౌలు తన మత బోధలతో రెచ్చగొట్టుచున్నాడనియు, మరియు దేవాలయమును అపవిత్రపరచుచున్నాడనే తప్పుడు నెపములతో అతనిని (పౌలును) అతిక్రూరముగ వెలుపలకు ఈడ్చుకొనిపోయి కోటలో బంధించిరి. తరువాత ఆయనను 'సన్‌హెద్రీను' సభలో తొలుత విచారించియుండిరి. పిమ్మట అతనియందు ఏ దోషమూ కనుకొనలేక పోయినందువలన 'ఫేలిక్సు' (గవర్నరు) నివాసస్థలమయిన కైసరయకు మలి విచారణ కొరకు తీసుకొనిపోయిరి. గవర్నరు 'ఫేలిక్సు' ఎదుట ప్రాథమిక విచారణలో నరియైన న్యాయము లభించనందువలన రోమా చక్రవర్తి అయిన 'కైసరు' ఎదుట అఫీలు చేసుకొనుటకభిలషించెను. తుదకు అతని అఫీలు ఎట్టకేలకు అంగీకరించబడి యుండెను. తదనంతరము ఆచార్య పౌలును రోమా పట్టణములోని 'కైసరు' చక్రవర్తి ఎదుట ఆఖరి న్యాయ తీర్పు పొందుటకై రోమా పట్టణమునకు సముద్ర మార్గము ద్వారా పంపిచుటకు అన్ని ఏర్పాట్లు జరిగిపోయెను.

ఆచార్య పౌలు రోమాపురికి పోవుటకు 'మంచిరేవుల' నుండి 'అలెక్సెంద్రియ' పట్టణపు నౌకను ఎక్కి మద్యధరా సముద్రములో ప్రయాణము సాగించుచుండగ, సదరు నౌక తొలుత ఆఫ్రికా ఖండమునకు ఉత్తర తీరమందుగల 'స్ఫూర్తిసను' యిసుక తిన్నెను ప్రమాదవశాత్తు తొలుత ఢీకొనబోయి తృటిలో తప్పించుకొని బయటపడెను. తరువాత భయంకరమయిన పెనుతుఫానులో చిక్కుకొని పోయెను. తుదకు సదరు నౌక భయంకరమయిన తుఫాను పెనుగాలులకు, తీవ్రముగ ఉవ్వెత్తున లేచిపడే సముద్రపు అలలకు అటుయిటు కొట్టుకొనిపోయి చివరకు 'మెలితే' (ప్రస్తు నామము 'మాల్ట') అను ద్వీపమునకు దరికిచేరి మెట్టపట్టి 14వ దినమున అమరము బ్రద్దలయి శిధిలమయి పోయెను. ఈ దుస్సంఘటనలో ఆచార్య పౌలు అతని సహచర ప్రయాణికులు పలు యిడుముల పాలయి దేవునిచే సురక్షితముగ కాపాడబడిరి. (అపొ. కార్య. 27,28 అధ్యాయములు మరియు రోమా పత్రికలోని సంబంధిత భాగములు)

గమనించితిరా, యెహోవాయందు భయభక్తులు గలవారి ఎడల ఆయన కృప ఏ విధముగ అద్భుతమయిన రీతిలో కార్యరూపము దాల్చుతుందో! (కీర్తన 50:15).

గోపినాధ చౌధరి, దేవుడు తనను మహాపదలో నుండి తప్పించి రక్షించినందులకు ప్రతిగ, తాన బాప్తిస్మము

స్వీకరించుటకు సంసిద్ధడనైయున్నానని తన దాదా (బాబాయి) అయిన రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరికిని మరియు తన శ్రేయోభిలాషి మరియు ఆత్మీయ గురువు అయిన రెవ. దాస్ అంతర్వేది గారికిని వ్యక్తిగత లేఖలు వ్రాసి పూర్ణ మనస్సుతో సిద్ధపడి యుండిరట. తరువాత క్రీ॥ శ॥ 1873 సం॥రములో గోపినాధ చౌధరి గారును, పండిత భగవాన్ బెహరా గారును బయలుదేరి కటకపురికి బోయి రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి సమక్షములలో ఆ సం॥రము జూలై నెల 1వ తేదీని పాస్టర్ (రెవ.) దాస్ అంతర్వేతి మహాశయుని వలన ఉత్కళ రాష్ట్ర మందుగల 'మహా' నదిలో త్రియేకదేవుని పరిశుద్ధ నామములో బాప్తిస్మములు స్వీకరించి యుండిరి. రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి క్రీ॥ శ॥ 1833 వ సం॥రములో తాను క్రైస్తవడయినది మొదులుకొని ఆయన తన రక్త సంబంధీకుల రక్షణ విషయములో పట్టుదలతో సల్పిన పలు సమర్పణ పరమయిన ప్రార్థనలు ఈ విధముగ ఆ సమయమునకు కొంతవరకు పాక్షికముగ కార్యరూపం దాల్చేను. అదే విధముగా ఆ రోజులలో డాక్టరు తటవర్తి నారాయణస్వామి నాయుడు అను ఉన్నత కులమునకు చెందిన హైందవ మతస్తుడు రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరి, పాస్టర్ (రెవ.) దాస్ అంతర్వేది గార్ల ప్రేరణతో కటకపురిలో బాప్తిస్మము స్వీకరించు సమయమున గొప్ప ఆందోళనలు, తొందరలు, వీధి పోరాటములు చెలరేగినవట. ఈ సమయములో రెవ. పురుషోత్తమ చౌధరివయు, పాస్టర్ (రెవ.) దాస్ అంతర్వేది గారును వుభయులు సంయుక్తముగ పటాలపు ఆవరణములోగల ఒక గదిలో కడు వినయముతో దైవ సన్నిధిలో మోకరిల్లి గొప్ప పట్టుదలతో ఏకాత ప్రార్థనలు సల్పి యుండిరట. వారి ప్రార్థనలను దేవుడ అంగీకరించి ఆ దుస్సంఘటన నుండి తప్పించియుండెను. వారు ఈ విధముగ నదురు దుస్సంఘటన నుండి బయటపడి, దేవుని కృపలో ఆదరణ, జయము పొంది యుండిరి. హల్లెలూయ!

... దప్పిగొను వానికి జీవజలముల బుగ్గలోని జలమును నేను ఉచితముగా అనుగ్రహింతును. జయించువాడు వీటిని స్వతంత్రించుకొనును; నేనతనికి దేవుడనై యుందును అతడు నాకు కుమారుడై యుండును.

ప్రకటన 21: 6 – 7.

That which we have seen and heard declare we unto you, that ye also may have fellowship with us: ...... I John 1:3

Blessed greetings in the name of the Lord Jesus Christ

On the occasion of

TCFNJ 36th anniversary

The Rockland County Telugu Christian Fellowship

New York

meets every Sunday for Worship in Telugu and English

from 4 pm to 6 pm

At

Park Evangelical Free Church
4 Roosevelt Pl - New City 10956 - New York

About us:

Originally the Rockland County Telugu Christian Fellowship was a group of Telugu Bible believing families gathering together in various homes once a week starting from the early 1990s, for fellowship and prayer. By the Lord's leading and opening a door for us at the Park Evangelical Free Church, New City NY through some of the Telugu families who are members of this church, we started gathering every Sunday between 4pm and 6pm for these last 7 years for a time of worship in Telugu and English under the guidance of the Holy Spirit given to Dr. David Chigurupati.

Our Mission:

Our mission is to learn more about God revealed in His Son, the Lord Jesus Christ, reach out to lives in need of Him, and send forth His word to areas where there is a real need, by extending support to native missionaries who are laboring in various parts of India, US and other countries around the world.

Our Vision:

Our vision is to be humble at the feet of the Lord Jesus Christ, grow in His grace and be channels in leading others to His saving grace through every opportunity He gives us. People need the Lord, at the end of broken dreams, He is the only hope and He is the only door. Jesus said, ... I am come that they might have life, and that they might have it more abundantly. John 10:10

.... and truly our fellowship is with the Father, and with his Son Jesus Christ. I John 1:3

For more information on the above, please contact anyone in the list below:

Dr.David Chigurupati	201-532-6082
Sis.Kanakavalli Nayudupalli	845-638-3625
Pastor Bhaskar Rao Jajjara	570-903-4783
Dr. Vijay Nayudupalli	845-638-3625

Jersey City Telugu Christian Fellowship

(An affiliate of the Telugu Christian Fellowship of New Jersey)

is a group of people who trust in the grace of God as shown to us through Jesus Christ we are committed to show the same love to our community.

With God's help and by His abundant grace
TCF JC is founded in 2010 by Dr. David Chigurupati
with a vision to reach out to the people with love of God and also to support our missionaries back in homeland India.

We are joyful people who support each other as we sing, pray, gather, and rejoice in praise of our God.

Fellowship meeting every Saturday (except 3rd Saturday) will be held from 6 pm to 8 pm

Services are **conducted** by

Rev. Sudheer Kumar Kondru

917-924-6037

at St. Paul's Lutheran Church
440 Hoboken Ave, Jersey City NJ 07306.

Contact Information:

Dr. David Chigurupati 973-743-8142, 201-532-6082 cell
email:dchigurupati@gmail.com

Bro. Dilip Kolluri 917-671-8292
Bro. Vijaya Pakalapati 201-484-8930 / 201-539-0790
Bro. David Thripuraneni 347-686-4813

International Baptist Church

11965 Kenn Road, Cincinnati, OH 45240

Congratulates

Telugu Christian Fellowship, NJ

On

The Occasion of 36th Anniversary

&

Hosting

Christian Family Conference, 2015

A willing Church serving a needy world

(513) 275-1190

www.ibcweb.org

We Congratulate the Leadership of

Telugu Christian Fellowship, NJ

On the event of celebrating 36th Anniversary and hosting

Christian Family Conference 2015!

Our Ministries

Christian Family Conferences Coordination
Leadership Conferences and Evangelistic Campaigns
Church Planting
Bible Colleges and Bible Training Institutes
Accreditation Team Visits
TransWorld Leadership Development (TWLD) International
Comic Book Bibles
Bible Distribution
Biblical Literature
Great Commission Resource Center
Children's Homes
Child Enrichment
Youth Engagement
Women Empowerment Projects

TransWorld Ministries
7209 Dixie Highway · Fairfield, OH 45014 · Tel: (513) 860-6236 · Fax: (513) 874-0800
www.transworldministries.org

Telugu Christian Fellowship
Houston, Texas.

The ***Telugu Christian Fellowship**** (TCF) has been meeting for the past twenty three years to praise, worship, and serve God as Indian Christian believers in Houston, Texas. Our fellowship is grounded in the testimony of God's Word, and it depends on the unity of believers. TCF gathers on the third Saturday of every month at the Triumph Church located at 10555 W. Airport Blvd, Stafford, Texas 77477. The worship service includes prayer, a time of praise and worship and a message. The message is delivered by a guest evangelist or a local pastor. Children and youth have separate Bible studies. After the service, we share a potluck meal and fellowship.

TCF has members from several states of India, Sri Lanka, Fiji Islands and other countries. In recent years, our fellowship has grown due to Christian families moving to Houston. We have people coming to Christ from different faiths

The TCF body nominates officers each year to plan and run the fellowship. Smaller groups are formed to conduct major events like the Texas Christian Family Conference and evangelistic events.

TCF ministries and activities:

- TCF takes part in a three-day Texas Christian Family Conference sponsored by Trans-World Ministries. Each major city in Texas takes turn hosting this conference. Attendees are believers from all across Texas and also from other states. The speakers are well known and come from the US and from India. During the conference, messages are focused on a theme. There are workshops, special music, and a talent-time especially for the youth. Separate programs are planned for children and youth.

- A prayer team regularly takes requests from families and presents them to our Lord. We have witnessed many healings and restorations.

- Bible studies are conducted on every first and third Friday of the month by small groups that meet in individual homes located in Richmond, Katy, Houston and Cypress. The host usually leads the study, and everyone comes prepared to participate.

- We have an Annual Family Retreat that brings families together to spend time of worship, fellowship, and listening to messages.

- A TCF Newsletter is prepared and distributed every month. It contains short messages, devotions, encouraging short stories, Bible verses, hymns, upcoming events, speaker's bio-sketch, prayer requests and a Bible Quiz.

- We have a summer picnic and a retreat for young adults.

- We take an active part in India Fest, a celebration of India's Independence Day in which Indians from across Houston come together. We share Christian literature, engage in conversation and pray with those requesting prayer.

The worship is conducted in English

Telugu Christian Fellowship is a registered non-profit organization.

గ్లోబల్ తెలుగు క్రిస్టియన్ మినిస్ట్రీస్

జి.టి.సి.ఎం.పరిచయం

సంస్థాపకులు: **రెవ. డా. లివింగ్‌స్టన్ గద్దె, కువైట్**

జి.టి.సి.ఎం. సంస్థాపన: 1999.

పోషకులు : **రెవ.డా. లివింగ్‌స్టన్ గద్దె**, కువైట్; **డా.డేవిడ్ చిగురుపాటి**, యు.ఎస్.ఏ; **డా. జోసఫ్ పాతూరి**, యు.ఎస్.ఏ.

విశిష్టత: ప్రపంచ వ్యాప్తంగా విస్తరించియున్న తెలుగు క్రైస్తవ సంఘాలనూ, సహవాసాలను ఆత్మీయంగా పటిష్ట పరచడానికి ఏర్పాటు చేయబడిన ఏకైక సంస్థ.

దర్శనం: ప్రపంచ వ్యాప్తంగా నున్న తెలుగు క్రైస్తవులను, సంఘాలను, సహవాసాలను ప్రభువు ఏకైక కార్య సిద్ధి – "సర్వ సృష్టికి సువార్త" కు ప్రభావితం చేయడం, తగిన విధంగా సంఘటిత పరచడం. మనము కట్టుటకు పూనుకొందము రండి. నెహేమ్యా 2:18.

ఆయన శిరస్సయి యున్నాడు, ఆయన నుండి సర్వ శరీరము చక్కగా అమర్చబడి, తనలో నున్న ప్రతి అవయవము తన తన పరిమాణము చొప్పున పనిచేయుచుండగా ప్రతి కీలువలన గలిగిన బలము చేత అతుకబడి, ప్రేమయందు తనకు క్షేమాభివృద్ధి కలుగునట్లు శరీరమునకు అభివృద్ధి కలుగజేసి కొనుచున్నది. ఎఫె 4:16

లక్ష్యాలు: విశ్వాసుల మధ్య, డినామినేషన్ల మధ్య అడ్డుగోడలు తొలగించి, దేవుని ఇంటి నిర్మాణంలో ఒకరికొకరు విలువ నిచ్చుకొంటూ ఐక్యతకు

1. సాదృశ్యమైన సార్వత్రిక సంఘ సంఘీ భావాన్ని ఉద్ధరించాలి. 1 కొరింథీ 3:4-9, ఎఫెసీ 4:1-6.
2. క్రీస్తు శరీరం నిర్మించబడేలా విశ్వాసులకు సేవా కార్యక్రమాల విషయంలో శిక్షణ ఇవ్వాలి. 2 తిమోతీ 2:1.
3. క్రీస్తు మహా ఆజ్ఞను నెరవేర్చే దిశగా తెలుగు వారిని ప్రోత్సహించాలి. మత్తయి 28:19, 20.

సంబంధాలు: స్థానికంగానూ, ప్రపంచ వ్యాప్తంగానూ ఉన్న తెలుగు క్రైస్తవ సంఘాలతో, సహవాసాలతో జి.టి.సి.ఎం. సత్సంబంధాలను కలిగి వుండడానికి ఆశ పడుతుంది.

1. జి.టి.సి.ఎం. అన్ని డినామినేషన్ల సంఘాలతోనూ, సహవాసాలతోనూ సత్సంబంధాలు కోరుకొంటూ, కలిసి పని చేయుడానికి, ఆరోగ్యవంతమైన సంఘ నిర్మాణ దిశగా సహకరించి, ప్రోత్సహించడానికీ భారం కలిగి వుంది.
2. ప్రపంచ వ్యాప్తంగా వున్న తెలుగు సంఘాల్లో, సహవాసాల్లో ఐక్యత ను పెంపొందించే విధంగా కార్యక్రమాలనూ, కాన్ఫరెన్సులనూ, టీచింగ్, ట్రైనింగ్‌ప్రోగ్రామ్సనూ ఏర్పాటు చేస్తుంది.
3. సంఘాలను స్థాపించదు. సంఘాలతో కలిసి పనిచేస్తుంది.

★ ఈ భారాన్నీ, బాధ్యతనూ పంచుకోవడం మీకందరకూ ప్రభువిచ్చిన బాధ్యత అనుకొంటే మీ ద్వారా అనేకానేక కార్యక్రమాలు ప్రభువు తన మహిమ కొరకు మిమ్మల్నుంచిన ప్రాంతంలో జరపవచ్చు.

★ దైవాత్మ ప్రేరేపిస్తే, ఇంకా తెలుసుకోవాలని ఆశ కలిగితే, 'నేనేవిధంగా సహకరించగలను' అనే కాంక్ష జనిస్తే మమ్మల్ని సంప్రదించండి.

★ విస్తృతంగా సదస్సులూ, మినీ కన్ఫరెన్స్‌లూ జరపాలనీ, తెలుగు క్రైస్తవ లోకం పొందిన దైవాశీస్సులకు కృతజ్ఞత కలిగి ప్రభువుకు ఉపయుక్తంగా ఉండాలనీ అశిద్దాం.

★ మీ సంఘాల్నీ, సహవాసాల్నీ, స్నేహితుల్నీ మాకు పరిచయం చేయండి. మీ ప్రాంతంలో మీ ద్వారా మీతో పనిచేయడానికి మేం సిద్ధం.

★ ఈ సువిశాల మహా ప్రపంచంలో మీరెక్కడికి రమ్మన్నా వస్తాం. మీ చుట్టూ వున్న ప్రజల ఆత్మీయ దాహం తీర్చడానికి సహకరిస్తాం.

★ జి.టి.సి.ఎం. మీ భాగస్వామ్యాన్ని కోరుకొంటోంది. పరిచర్యకు ఆర్థికంగా సహకరిచాలనుకొంటే, ఈ బృహత్పరిచర్యలో పాలి భాగస్థులు కావాలనుకొంటే–

★ మీ కానుకలను అందించడానికి అనువుగా మా బ్యాంక్ ఎకౌంట్ నంబర్ ఇది -- ఓరియంటల్ బ్యాంక్ ఆఫ్ కామర్స్, ఎం.జి. రోడ్ బ్రాంచి, విజయవాడ. ఎకౌంట్ నెం. 10812010053080.

★ మీ చెక్స్ 'Global Telugu christian Ministries' పేరున రాయండి.

★ ప్రార్థించకుండా ప్రభువు పనికి పూనుకోలేం. -- ప్రార్థిద్దాం!

★ సంకల్పించకుండా సంకల్ప సిద్ధి కలుగదు. – సంకల్పిద్దాం!

మీరు మమ్మల్ని సంప్రదించడానికి మా అడ్రస్ : రెవ. ప్రియనాథ్ రూఫస్, ఎక్సేక్యూటివ్ డిరెక్టర్
11-115, చాపరాల వారి వీధి, అశోక్ నగర్, విజయవాడ-520007 ఆ.ప్ర. ఫోన్స్: ఎక్సేక్యూటివ్ డిరెక్టర్ 09494908413
Email : rufus1410@gmail.com. Website: www.gtcm.org. మానేజర్ 0866- 2555687, 9866083001.

Naya Jeevan

A Ministry of Campus Crusade for Christ
reaching South Asians in America and abroad

Offering strategies, resources, and training to help you share Christ with your South Asian neighbors

Strategies:

- *Breakthrough Prayer Cells*
- *BLESSing Prayer Helpline*
- *South Asia Wired internet ministry*
- *Festival Outreach*

Trainings:

- *"Love Your Neighbor" Hindu personal evangelism seminar*
- *"Strengthening Your Prayer Skills" intercessory prayer workshop*

Volunteer and missionary staff positions available

Cathy Douglass, Director

Email: cathy.douglass@cru.org; Phone: 407-515-4404

For more information on strategies, resources, and trainings visit our website:

Nayajeevan.org/Resources

Donate: Nayajeevan.org/give.html

United Telugu Christ Church New Jersey

యునైటెడ్ తెలుగు క్రైస్ట్ చర్చ్ న్యూజెర్సీ

Sunday Aaradhana
From 3:30pm to 6:00pm

Holy Communion on 4th Sunday

Women's Meeting Every Wednesday

Cottage & All Night Prayer Meetings Every Month

Come, let us worship together the true, living God almighty with joy.

United Telugu Christ Church, New Jersey (UTCCNJ) U.S.A.,
is an interdenominational Indian Christian Telugu Church which offers a relationship with God through Jesus Christ, beginning with salvation and moving to a newness of life, which can only come through the power of God in a surrendered life. We are a Community of Telugu people, striving to live for the glory of God through the Gospel of Jesus Christ. We welcome everyone to come, Worship and be Blessed!

We meet every Sunday evening at 3:30 pm for an inspiring, **Christ-centered Praise and Worship, Intercessory Prayer Time, Testimony Time and Sermon** consistent with standards of biblical teaching. Holy Communion is on 4th Sunday of every month. It is our hope that in listening to the songs & messages preached from this pulpit, you will draw closer to a deeper knowledge of Jesus Christ.

For Details Contact: (732) 815-0205 or (201) 736-2998
177 Elm Ave., Rahway, New Jersey 07065
www.utccnj.org

Special Meetings for Good Friday, Easter, Christmas & New Year
Revival Meetings & Anniversary - Last week of August
Women's Retreat - 1st Saturday in October

..."He has anointed me to proclaim Good News to the poor. He has sent me to proclaim freedom for the prisoners and recovery of sight for the blind, to set the oppressed free."... Luke 4:18-19

BLOOMS INTERNATIONAL MINISTRIES

Blooming the laymen oppressed and orphans ministries in society

Join us the Hands to reach the World with the Word

OUR MINISTRY ACTIVITIES

- Evangelism
- Gospel Crusades
- Pastors Seminars
- Literature Distribution
- Church Planting
- Children and Teens Ministry
- Gospel Music
- Compassion Services
- Slum Ministry
- Flood / Disaster Relief Work
- Cloths Distribution
- Orphans Home
- Medical Camps

Rev. Sudheer Kumar Kondru
Founder, Blooms International Ministries

INDIA CONTACT ADDRESS : **Rev. Sudheer Kumar Kondru**
Plot.No 109, Journalist Colony, Kandrika, VIJAYAWADA
Krishna District, 520015, Andhra Pradesh. INDIA. Cell: 09490505605
Email:- sudheer@bloomsglobal.org Website:- www.bloomsglobal.org

USA CONTACT ADDRESS : **Rev. Sudheer Kumar Kondru**
Cell:- 9179246037, Email:- sudheer@bloomsglobal.org

Tribute to Pastor Samuel Donda

for all his loving service to Indian Christian Community in USA

Pastor Samuel Donda, of East Brunswick, attained glory on Saturday, March 21, 2015.

He was 49. Born in Visakhapatnam India, he lived in Singapore before moving to the United States in 2004.

Pastor Samuel was pastor at the Asian Christian Church in East Brunswick and was a guest preacher at several area churches.

Pastor Samuel is predeceased by his mother Diana S. Moyya. Surviving is his wife Raga M. (Bonda) Donda; his son Mani "Benny" Donda; his daughter and son-in-law Diana and Ryan Bleezarde; his grandchildren Noah Benjamin and Abigale Elizabeth; his father Benjamin Donda and his brother Ben Elisha and his three sisters Helena Ester, Mary, and Kamala Priya in India.

Friends of Pastor Samuel Donda

The Telugu Christian Fellowship of New Jersey

are grateful to

The Christianity Today

&

The Christian History

for granting permission to publish the

biographies of some of the great men and women of God.

May the Lord richly bless their ministry as they spread

the Good News of Gospel

in USA and around the World